

ספר הערב רב

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר על התורה

ט"ז בתמוז תשס"ז לפ"ק

יום שנעשה בו העגל על ידי הערב רב

עיה"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI

MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross

The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הערב רב

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים

ולכל אחד ואחד מישראל – להציל את עם ישראל מן הערב רב

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

*** * ***

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/3 • רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/3

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

בעזהש״ת

קובץ ספרי ערב רב

כרך ראשון

ספר הערב רב וכל המסתעף

חלקים א' ב' ג' ד' ה'

חלק א': ספר הערב רב וכל המסתעף חלק

א' על פי ספר הזוהר סדר בראשית

חלק ב': ספר הערב רב וכל המסתעף חלק

ב' על פי ספר הזוהר סדר שמות

חלק ג': ספר הערב רב וכל המסתעף חלק ג'

על פי ספר הזוהר סדר ויקרא

חלק ד': ספר הערב רב וכל המסתעף חלק

ד' על פי ספר הזוהר סדר במדבר

חלק ה': ספר הערב רב וכל המסתעף חלק

ה' על פי ספר הזוהר סדר דברים

יום הנורא ט"ז תמוז **שהערב רב עשו את העגל**

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל ב שנת ב' אלפים תמ"ט לבריאת העולם: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחושך ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרקו, על כן ניתן להם ראש חודש כיום מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד בלוח דבר יום ביומו מנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז).

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט).

במסגרת
השם
יתברך

ספר

הערב רב

וכל המסתעף
חלק ראשון

על פי

ספר הזוהר

סדר בראשית

יוצא לאור בעזהש"ת על ידי
הוצאת "ועד גילוי פני הערב רב"

* * *

מנחם אב תשס"ד לפ"ק
עיה"ק ירושלים תובב"א

המלחמה נגד הערב רב

מעשה נורא מהחפץ חיים

ויעמד משה בשער המחנה ויאמר:

"מי לה' אלי"

ויאספו אליו כל בני לוי (שמות לב כו)

החילוק הגדול (אחר מעשה העגל), בין אלו ששמעו את משה שיצוהם מי לה' אלי, ורצו תיכף ומיד לקראת משה רבינו עליו השלום, ובין אלו שלא שמעו את הברזל ולא הקשיבו בקולו של משה רבינו ע"ה.

בספר ליקוטי חפץ חיים דף קס"ח וזה לשונו:

רב אחד ביקר אצל החפץ חיים זצ"ל כשעמד לפניו שאלו החפץ חיים זצ"ל האם הוא כהן או ישראל? השיב לו הרב "ישראל" אני, אמר לו החפץ חיים "אני כהן!" – חזר בעל החפץ חיים ושאלו: היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני כהן ואתה ישראל? – ומיד השיב בעצמו: לכשיבא משיח צדקיני במהרה בימינו, יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל יחפוץ להכנס לעזרה ולהקריב קרבנות ולעבוד את עבודת בית המקדש.

כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש, וכשיגיע עד השער יעמדו שם שוערים ויבדקו את כל הרוצים להכנס, ואז יפרידו בין שנינו. לי יתנו להכנס פנימה, ואילו אתה תידרוש להישאר בחוץ.

קנאת הנשאים בחוץ תהיה גדולה עד מאוד, שהנה הכהנים יזכו לדבר הנכסף – לעבוד את עבודת הקודש, ולישראלים לא תינתן רשות לעבודה, המשיך החפץ חיים ושאל "היודע אתה מהו הגורם למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת אלפי שנה, עמד משה במדבר וקרא: מי לה' אלי!, אבות אבותי נזדרזו לשמע הקריאה והתייצבו לפני משה, אבות אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על היענותם לקריאה, זכו אבות אבותי במעלת הכהונה. וסיים החפץ חיים את דבריו באמרו: "לשם מה אני מספר לך את כל זה?

היות שלכל איש מישראל יש רגעים בימי חייו, שבהם הוא שומע קול פנימי המכריז ואומר:

מי לה' אלי

כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת בליבך פנימה, חושה, אל תעמוד!!! אל תחזור על השגיאה של אבותיך! אשר הפסידו לנצח דבר נפלא שיכלו לקבל בקלות, ולא נענו לקריאה. אלא רוצ' מיד לקול הקריאה, לבל תחמיץ את ההזדמנות!!!

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר בראשית חלק א'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר, שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיוסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של ה'ה' ג'ב'ה' ל'ג'ו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה ל'ג'ו שם (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האריז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בתנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעורר לבות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

והנה מה שפתיב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון
 דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לנרמיייהו וכו', עם
 היות שפשטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר
 התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה
 אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
 יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני
 סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים
 במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
 בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך
 הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת
 בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות
 השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן הג'
 מינים מהם הוא הנקרא בת גבורים דעלייהו אתמר
 המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא
 דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו'
 ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיון
 בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד
 לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק
 בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו
 ולא יצא לאויר העולם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר הקדוש סדר בראשית

זוהר הקדוש פרשת בראשית ט

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ה עמוד א' ט

א. אלו שמתגיירים מאומות העולם הם חרב בבית ראשון ויבש בבית שני ט

ב. משה בגלל שרצה להכניס גרים תחת כנפי השכינה, גרמו לו ירידה ט

ג. עתיד משה בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלו שנאמר בהם כי שמים כעשן נמלחו, ואלו הם שלא בקש נח רחמים עליהם ונאמר בהם וימחו מן הארץ, בגלל שהיו מאלו שנאמר בהם תמחה את זכר עמלק, ומושה לא נשמר מהם, ובגלל זה ירד הוא ממדריגתו י

ד. חמש מינים הם בערב רב, נפילי"ם, גבורי"ם, ענקי"ם, רפאי"ם, עמלקי"ם, בלעם ובלק מצד עמלק היו, קח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, נשאר בבל, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ יא

ה. אלו הם שנשארו מאלו שנאמר בהם וימח את כל היקום – ומאלו שנשאר מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום הרבה, והם עומדים על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלו הם עמלקים יב

ו. נפילים מין שני מן הערב רב, והם קטרגו על בריאת האדם ואמרו מה אנוש כי תזכרנו, אמר להם הקב"ה, אם אתם הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו, מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו' חשקו בהן, והקדוש ברוך הוא הפיל אותם למטה בשלשלאות, והם עזא ועזאל שמהם נשמות הערב רב שהם נפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ובגלל זה הפיל אותם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בזה העולם כמו שאתה אומר ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו' יב

ז. גבורים מין שלישי מן הערב רב, עליהם נאמר המה הגיבורים וגו' אנשי השם, והם מצד של אלו שנאמר בהם הכה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם, שבונים בתי כנסיות ומדרשות, ושמים בהם ספרי תורה ועטרה על ראשם, ולא לשם השם, אלא לעשות להם שם, זה הוא שכתוב ונעשה לנו שם, ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ, וגוזלים אותם, ועליהם נאמר והמים גברו מאד מאד על הארץ יד

ה הערב רב על פי הזוהר – סדר בראשית

ח. רפאים מין רביעי מן הערב רב, אם יראו את ישראל בדוחק מתרפאים מהם, ויש להם רשות להציל אותם ולא רוצים, ומתרפים מהתורה ומאלו שעוסקים בה, לעשות טוב עם עובדי עבודה זרה, עליהם נאמר רפאים כל יקומו, בזמן שתבוא פקידה לישראל נאמר בהם ותאבד כל זכר למו..... יד

ט. ענקים מין חמישי מן הערב רב, שהם מזלזלים באלו שאמרנו בהם וענקים לגגרותיך, ועליהם נאמר רפאים יחשבו אף הם כענקים, שקולים זה לזה, אלו הם שמחזירים העולם לתוהו ובוהו – מיד שיבוא אור שהוא מן הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה היא לא תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו שבועה..... טו

י. אלה תולדות השמים וגו', אלו הם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל, ביום שימחו אלו, כאלו אותו היום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ..... טז

יא. באותו זמן ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו', אבל בתחילה עד שימחו אלו, לא יורד מטר התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאלילנות לא יצמחו, וסוד הדבר וכל שיח השדה מרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגלל שאדם אין, שהם ישראל כבית המקדש, לעבוד את האדמה כקרבתנות..... טז

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ו עמוד א'..... יז

יב. לעתיד לבוא השכינה לא שולטת עליה האילן של הסטרא אחרא, שהם ערב רב, שהם עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא, ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, ובשביל זה לא מקבלים גרים לימות המשיח, ותהא השכינה כגפן שלא מקבלת נטע ממין אחר..... יז

יג. ישראל יהיו כל עץ נחמד למראה, ויחזור עליהם היופי שנאמר בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל – ועץ הדעת טוב ורע נדחים מהם, ולא נדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שהם ערב רב – וגילה להם הקדוש ברוך הוא שכיום אכלך ממנו, גורמים שמאבדים שני איבודים שהם בית ראשון ובית שני – הם גרמו שהצדיק יחרב ויבש בבית ראשון, שהיא השכינה העליונה, ובבית שני שהיא השכינה התחתונה..... יח

יד. מיד שיצאו ישראל מן הגלות העם הקדוש לחדוד, מיד נהר שהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן..... יט

טו. באותו זמן נאמר במשה ובישראל אז תתענג על ה', ויתקיים הפסוק אז ישיר משה וגו', ונהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עבודה זרה, כמו פרעה ומצרים שפרח בהם שחין אבעבעות, אבל לישראל יהיה ענ"ג.... כ

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ז עמוד ב'..... כא

מז. על גילוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה, ואותה ערוה היא לילית אמא של ערב רב, וערב רב, הם עריות שלה, ועריות של ישראל..... כא

יז. הם מבדילים בין ה' ה' שלא מתקרבת ו' ביניהם, זה הוא שכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה, והם השכינה העליונה והתחתונה – שבזמן שערב רב שהם נפילי"ם גבורי"ם עמלקי"ם רפאי"ם ענקים בין ה' ה' אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהם, וסוד הדבר ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עליונה ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובגלגל זה אין קרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם..... כב

יח. סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין התקרבות וייחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד שימחו מהעולם נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד – ובגלל זה אדם שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה..... כד

יט. אמר הקב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, זה משנה אשתו של אותו נער והיא שפחת השכינה, ואם זכו ישראל היא עזר להם בגלות מצד של היתר טהור כשר, ואם לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול אסור, טהור היתר כשר, הוא יצר הטוב, פסול טמא אסור, הוא יצר הרע..... כד

כ. אין יחוד עד שערב רב ימחו מהעולם – בשביל זה נקבר משה לחוץ מארץ הקודש, והקבורה שלו משנה היא, ולא ידע אדם את קבורתו עד היום הזה – תחת עבד כי ימלוך זה הוא עבד הידוע, ושפחה זו משנה, ונבל כי ישבע לחם זה ערב רב עם נבל ולא חכם..... כה

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ח עמוד ב'.....כו

כא. באותו זמן נעברים ערב רב מהעולם, שנעברת ערוה מהעולם, שאלו הם שנרמו הגלות ערב רב וודאי, ועליהם נאמר: והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו', ערום לרע מעל חיות של אומות העולם עובדי עבודה זרה, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה, וערב רב וודאי אלו הם זוהמה שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמה יצא קין והרג את הבל רועה צאן..... כו

כב. משה רצה אחר כך להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות ערות אביו – הקב"ה אמר לו, מגזע רע הם, השמר מהם..... כז

כג. בגללם גלו ישראל בגלות וגורשו משם, ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להכנס בארץ ישראל, שבגללם עבר מאמר הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, שלא אמר לו אלא ודברתם אל הסלע, והם גרמו – בגללם אמר מי אשר חטא לי אמהנו מספרי, שהם מזרע עמלק שנאמר בו תמחה את זכר עמלק, והם גרמו לשכור שני הלוחות התורה..... כח

כד. מה שהיה 'משה', התהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב 'שמה', כאן רמזו שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה, והולך ביניהם לשמ"ה, והוא אמר ה' נתן וה' לקח יחי שם ה' מבורך..... כט

כה. בזמן שנשברו שני לוחות התורה והתורה שבעל פה, נאמר בהם ויתפרו עלי תאנה, התכסו בכמה קליפות מערב רב, בגלל כי ערומים הם שלא תתגלה ערותם, והכיסוי שלהם כנפי ציצית ורצועות של תפילין..... כט

כו. הערב רב מתו כאשר קרבו להר סיני, והם היו שאמרו למשה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות, ושכחו התורה, ואלו הם עמי הארץ שנארה בהם ארור שוכב עם כל בהמה, בגלל שהם מצד אותו נחש שנאמר בו ארור אתה מכל הבהמה..... ל

כז. כמה ערובים הם רעים בהמות וחיות, אבל יש עירוב מצד הנחש, ויש עירוב מצד אומות עובדי עבודה זרה, שדומים לחיות ובהמות של השדה, ויש ערוב מצד המזיקים, שנשמות הרשעים הם מזיקי העולם ממש, ויש עירוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מעורבים בישראל, ואין בכולם קללה כעמלק שהוא נחש רע אל אחר, הוא גילוי לכל עריות העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה והכל סמא"ל, ויש סמא"ל ויש סמא"ל ולא כולם שוים. אבל אותו צד הנחש הוא קללה על הכל..... לא

כח. לעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל מינים רעים מהעולם כמו שכתוב בלע המות לנצח, אז שב הכל למקומו כמו שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד..... לב

זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף הספר סימן כ"ט, דף רס"ב עמוד ב'..... לג

כט. סוד אמ"ן יאהרונה", שהוא וחיבור שני שמות באותיות, ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך, בזמן שאלו שנים בראש הצדיקים, אבל הם כאשר הם בראש הרשעים, כנסת ישראל אומרת לגבם אל תראוני שאני שחרחרת, מאלו ששורים לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל בעגל כשש שעות..... לג

ל. שמוני נטרה את הכרמים שהם שאר אומות ערב רב, ומשום זה כרמי שלי לא נטרתי, ומשום זה אלו ערב רב מצליחים בכל..... לד

זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף הספר סימן כ"ט, דף רס"ג עמוד א'..... לד

לא. בזמן ההוא ימחו מן העולם כל אלו שנאמר בהם ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם..... לד

❀ ספר הזוהר סדר בראשית ❀

זוהר הקדוש פרשת בראשית

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ה עמוד א'

א.

אלו שמתגיירים מאומות העולם הם חרב בבית ראשון ויבש
בבית שני

ואלין אינון דמתגיירין מאומין דעלמא. בגינייהו נפלת ה' זעירא
דאברהם באלף חמישאה דהוא ה'. דאיהו חרב ויבש.
חרב בבית ראשון ויבש בבית שני. [ואותם אלו שמתגיירים מאומות
העולם, בגללם נופלת ה' קטנה של אברהם באלף החמישי שהוא ה',
שהוא חרב ויבש, חרב בבית ראשון ויבש בבית שני].

ב.

משה בגלל שרצה להכניס גרים תחת כנפי השכינה, גרמו לו
ירידה

ומשה בגין דבעא לאעלא גיורין תחת גדפוי דשכינתא. וחשיב
דהו מאלין דאתבראו בה'. והב בחון את ה' דאברהם.
גרמו ליה ירידה. כמא דאת אמרת (שמות לב ז) לך רד כי שחת
עמך. ובגין דלא קבילו לאת ה' בדחילו דיו"ד וברחימו דה'. נחית
איהו מדרגיה דאיהו ו'. [ומשה בגלל שרצה להכניס גרים תחת כנפי
השכינה, וחשב שהם מאלו שנבראו בה', ונתן בהם אות ה' של אברהם,

גרמו לו ירידה כמו שאתה אומר לך רד כי שחת עמך, ובגלל שלא קבלו את אות ה' ביראה של יו"ד ובאהבה של ה' ירד הוא ממדריגתו שהיא ו'.

ג.

עתיד משה בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלו שנאמר בהם כי שמים כעשן נמלחו, ואלו הם שלא בקש נח רחמים עליהם ונאמר בהם וימחו מן הארץ, בגלל שהיו מאלו שנאמר בהם תמחה את זכר עמלק, ומשה לא נשמר מהם, ובגלל זה ירד הוא ממדריגתו

ואת ו' נחתת עמיה. בגין דלא יתאביד בינייהו. דעתיד איהו ברזא דגלגולא לאתערבא בינייהו בגלותא בין ערב רב. דאינון נשמותיהו מסטרא דאלין דאתמר בהון (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו וגו'. ואלין אינון דלא בעא נח רחמי עלייהו. ואתמר בהון וימחו מן הארץ. בגין דהוו מאלין דאתמר בהון (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק. ומשה לא אסתמר מנייהו. ואפיל ה' בינייהו. ובגין דא איהו לא יעול לארעא דישראל. עד דיתוב ה' לאתרה. ובגין דא נחת איהו מדרגיה. ונחית ביה ו'. ובגין דא ה' נפלת. ו' יוקים לה ו' דמשה. [ואות ו' ירדה עמו כדי שלא תאבד ביניהם, שעתיד הוא בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלו שנאמר בהם כי שמים כעשן נמלחו וגומר. ואלו הם שלא בקש נח רחמים עליהם ונאמר בהם וימחו מן הארץ, בגלל שהיו מאלו שנאמר בהם תמחה את זכר עמלק, ומשה לא נשמר מהם והפיל ה' ביניהם, ובגלל זה הוא לא יכנס לארץ ישראל עד שתשוב ה' למקומה. ובגלל זה ירד הוא ממדריגתו וירדה בו ו', ובגלל זה ה' נפלה, ו' יקים אותה ו' של משה].

ובגין דה"א זעירא ה' דאברהם דאיהי דהבראם. אתזער איהו

בגינה. אתמר ביה (ישעיה סג יב) מוליד לימין משה וגו'. ואפיק לה מתמן בחילא דו'. ואייתי לה עמיה. מיד שריא עליה י"ה. ואשתלים אומאה. (דאתמר) (שמות יז יז) כי יד על כס יה מלחמה ליהו"ה וגו'. מאי מדר דר. דא משה. דאתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא. והא אוקמוה. דלית דור פחות משישים רבוא. ודא משה דאתמר ביה דאנתתא חדא ילדה ששים רבוא בכרם אחד. [ובגלל שהה' קטנה ה' של אברהם שהיא של הבראם, הוקטן הוא בגללה. ונאמר בו מוליד לימין משה וגומר. והוציא אותה משם בכח הו' והביא אותה עמו. מיד שרה עליו י"ה, ונשלמה שבועה כי יד על כס י"ה ונשלמה שבועה כי יד על כס יה מלחמה לה, וגומר, מהו מדר דר. זה משה שנאמר בו דור הולך ודור בא. והרי העמידוהו שאין דור פחות משישים רבוא, וזה משה שאמרנו בו שאשה אחד ילדה ששים רבוא בכרם אחד].

ד.

חמש מינים הם בערב רב, נפילי"ם, גבורי"ם, ענקי"ם, רפאי"ם, עמלקי"ם, בלעם ובלק מצד עמלק היו, קח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, נשאר בבל, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ

והחמש מינים אינן בערב רב. ואינן (סי' נג"ע ר"ע) נפילי"ם גבורים ענקים רפאים עמלקים. ובגיניהו נפלה ה' ועירא מאתרהא. בלעם ובלק מסטרא דעמלק הוו. מול ע"ם מן בלעם. ל"ק מן בלק. אשתאר בב"ל. (בראשית יא ט) כי שם בלל יהו"ה שפת כל הארץ. [וחמש מינים הם בערב רב, והם נפילי"ם, גבורי"ם, ענקי"ם, רפאי"ם, עמלקי"ם, ובגללם נפלה ה' קטנה ממקומה, בלעם ובלק מצד עמלק היו, קח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, נשאר בבל, כי שם בלל ה' שפת כל הארץ].

ה.

אלו הם שנשארו מאלו שנאמר בהם וימח את כל היקום – ומאלו שנשאר מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום הרבה, והם עומדים על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלו הם עמלקים

ואלין אינון דאשתארו מאלין דאתמר בהון (שם ז כג) וימח את כל היקום. ומאלין דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה. אינון רישין בקיומא סגי. ואינון קיימין על ישראל כלי חמס. ועלייהו אתמר (שם ו יג) כי מלאה הארץ חמס מפניהם. אלין אינון עמלקים. ואלו הם שנשארו מאלו שנאמר בהם וימח את כל היקום, ומאלו שנשאר מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום הרבה, והם עומדים על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר כי מלאה הארץ חמס מפניהם, אלו הם עמלקים].

ו.

נפילים מין שני מן הערב רב, והם קטרגו על בריאת האדם ואמרו מה אנוש כי תזכרנו, אמר להם הקב"ה, אם אתם הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו, מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו' חשקו בהן, והקדוש ברוך הוא הפיל אותם למטה בשלשלאות, והם עזא ועזאל שמהם נשמות הערב רב שהם נפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ובגלל זה הפיל אותם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בזה העולם כמו שאתה אומר ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'

נפילים עלייהו אתמר (שם ו ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה. ואלין אינון מינא תניינא. מאלין נפילים מלעיילא. דכד בעא קב"ה למעבד אדם. דאמר נעשה אדם

בצלמנו וגו'. בעא למעבד ליה רישא על עלאין. למחוי איהו פקיד על כללהו. ולמחוי אינון פקידין על ידוי. כגוונא דיוסף דאתמר ביה (שם מא לד) ויפקד פקידים על הארץ. נפילים עליהם נאמר ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה, ואלו הם מין שני מאותם נפילים מלמעלה. שכאשר רצה הקדוש ברוך הוא לעשות אדם שאמר נעשה אדם בצלמנו וגומר. רצה לעשות אותו ראש על עליונים, להיות הוא ממונה על כולם, ולהיות הם פקידים על ידו. כמו יוסף שנאמר בו ויפקד פקידים על ידו, כמו יוסף שנאמר בו ויפקד פקידים על הארץ].

אינון בעו לקטרגא ליה. ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש כי תזכרנו וגו'. דעתיד למחטי קמך. אמר לון קב"ה אי אתון הויתון לתתא כותיה. יתיר הויתון חבין מניה. מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'. חשקו בהון וקב"ה אפיל לון לתתא בשלשלאן. [הם רצו לקטרג עליו ואמרו מה אנוש כי תזכרנו וגומר. שעתידי לחטוא לפניך. אמר להם הקדוש ברוך הוא אם אתם הייתם למטה כמותו יותר הייתם חוטאים ממנו. מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגומר חשקו בהן. והקדוש ברוך הוא הפיל אותם למטה בשלשלאות].

ואינון עז"א ועזא"ל דמנייהו נשמתהון דערב רב. דאינון נפילים דאפילו גרמייהו לזנות בתר נשיא דאינון טבאן. ובגין דא אפיל לון קב"ה מעלמא דאתי. דלא יהא לון חולקא תמן. ויהיב לון אגרייהו בהאי עלמא. כמה דאת אמר (דברים ז י) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'. [הם עזא ועזאל שמעם נשמות הערב רב שהם נפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות. ובגלל זה הפיל אותם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בזה העולם כמו שאתה אומר ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו וגו'].

ז.

גבורים מין שלישי מן הערב רב, עליהם נאמר המה
הגיבורים וגו' אנשי השם, והם מצד של אלו שנאמר בהם
הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם, שבונים בתי כנסיות
ומדרשות, ושמים בהם ספרי תורה ועטרה על ראשם, ולא
לשם השם, אלא לעשות להם שם, זה הוא שכתוב ונעשה לנו
שם, ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ,
וגוזלים אותם, ועליהם נאמר והמים גברו מאד מאד על
הארץ

גבורים מינא תליתאה. עלייהו אתמר המה הגבורים וגו' אנשי
השם. ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא
ד) הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם. דבנין בתי כנסיות
ומדרשות. ושוין בהון ס"ת ועטרה על רישוי, ולא לשמא דיהו"ה
אלא למעבד לון שם. הה"ד ונעשה לנו שם. ומסטרא אחרא
מתגברין על ישראל דאינון כעפרא דארעא. וגזלין לון. (ואתברת
עבדתא. ועלייהו אתמר (שם ז יט) והמים גברו מאד מאד על
הארץ. [גבורים מין שלישי, עליהם נאמר המה הגיבורים וגומר אנשי
השם. והם מצד של אלו שנאמר בהם הבה נבנה לנו עיר ונעשה
לנו שם, שבונים בתי כנסיות ומדרשות ושמים בהם ספרי תורה ועטרה
על ראשם, ולא לשם השם, אלא לעשות להם שם זה הוא שכתוב ונעשה
לנו שם, ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ, וגוזלים
אותם [ונשברת העשיה], ועליהם נאמר והמים גברו מאד מאד על
הארץ].

ח.

רפאים מין רביעי מן הערב רב, אם יראו את ישראל בדוחק
מתרפאים מהם, ויש להם רשות להציל אותם ולא רוצים,

ומתרפים מהתורה ומאלו שעוסקים בה, לעשות טוב עם עובדי עבודה זרה, עליהם נאמר רפאים בל יקומו, בזמן שתבוא פקידה לישראל נאמר בהם ותאבד כל זכר למו

רפאים מינא רביעאה. אם יחזון לישראל בדוחקא מתרפין מנייהו. ואית לון רשו לשובא לון ולא בעאן. ומתרפין מאורייתא ומאלין דמשתדלין בה. למעבד טב עם עכו"ם. עלייהו אתמר (ישעיה כו יד) רפאים בל יקומו. בזמנא דייתי פקידה לישראל אתמר בהון (שם) ותאבד כל זכר למו. [רפאים מין רביעי. אם יראו את ישראל בדוחק מתרפאים מהם, ויש להם רשות להציל אותם ולא רוצים. ומתרפים מהתורה ומאלו שעוסקים בה, לעשות טוב עם עובדי עבודה זרה, עליהם נאמר רפאים בל יקומו, בזמן שתבוא פקידה לישראל נאמר בהם ותאבד כל זכר למו].

ט.

ענקים מין חמישי מן הערב רב, שהם מזלזלים באלו שאמרנו בהם וענקים לגרגרותיך, ועליהם נאמר רפאים יחשבו אף הם כענקים, שקולים זה לזה, אלו הם שמחזירים העולם לתוהו ובוהו – מיד שיבוא אור שהוא מן הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה היא לא תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו שבועה

ענקים מינא חמישאה. דאינון מזלזלין לאלין דאתמר בהון (משלי א ט) וענקים לגרגרותיך. ועלייהו אתמר (דברים ב יא) רפאים יחשבו אף הם כענקים. שקילין דא לדא. אלין אינון דאחדרו עלמא לתהו ובהו. ורוא דמלך חרב בי מקדשא והארץ היתה תהו ובהו. דאיהי עקרא וישובא דעלמא. מיד דייתי אור דאיהו קב"ה. יתמחון מן עלמא ויתאבדון. אבל פורקנא לאו איהי תליא אלא בעמלק עד דיתמחי. דביה אומאה. והא אוקמוה.

נענקים מין חמישי, שהם מזלזלים באלו שאמרנו בהם וענקים לגרורותיך, ועליהם נאמר רפאים יחשבו אף הם כענקים, שקולים זה לזה, אלו הם שמחזירים העולם לתוהו ובוהו. וסוד הדבר חרב בית המקדש והארץ היתה תוהו ובוהו, שהוא עיקר וישוב העולם. מיד שיבוא אור שהוא מן הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה היא לא תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו שבועה, והרי העמידוהו].

י.

אלה תולדות השמים וגו', אלו הם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל, ביום שימחו אלו, כאלו אותו היום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו'. אלין אינון דאתמר בהון (שמות לב ד) אלה אלהיך ישראל. ביומא דיתמחון אלין. כאלו ההוא יומא עבד קב"ה שמיא וארעא. הה"ד (בראשית ב') ביום עשות יהו"ה אלהי"ם ארץ ושמים. בההוא זמנא יהא קב"ה עם שכינתיה. ויתחדש עלמא. הה"ד (ישעיה סו כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו' דא אייהו ביום עשות. [דבר אחר אלה תולדות השמים וגומר. אלו הם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל. ביום שימחו אלו, כאלו אותו היום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ זה הוא שכתוב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר, זה הוא ביום עשות].

יא.

באותו זמן ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו', אבל בתחילה עד שימחו אלו, לא יורד מטר התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו, וסוד הדבר וכל שיח

השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגלל שאדם אין, שהם ישראל בבית המקדש, לעבוד את האדמה בקרבנות

בההוא זמנא ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגומר' אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין לא נחית מטרא דאורייתא. וישראל דדמיין לעשבין ולאילנין לא יצמחון. ורזא דמלא וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו'. בגין דאדם אין. דאינון ישראל בבי מקדשא. לעבוד את האדמה בקרבנין. [באותו זמן ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגומר, אבל בתחילה עד שימחו אלו לא יורד מטר התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו, וסוד הדבר וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגומר, בגלל שאדם אין, שהם ישראל בבית המקדש, לעבוד את האדמה בקרבנות].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ו עמוד א'

יב.

לעתיד לבוא השכינה לא שולטת עליה האילן של הסטרא אחרא, שהם ערב רב, שהם עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא, ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, ובשביל זה לא מקבלים גרים לימות המשיח, ותהא השכינה כגפן שלא מקבלת נטע ממין אחר

ויצמח יהו"ה אלהי"ם. אבא ואמא. כל עץ נחמד דא צדיק. וטוב למאכל דא עמודא דאמצעיתא. דביה הוא זמין (נ"א זמינא) מזון לכלא. דכלא ביה. ולא אתפרנס צדיק אלא מניה. ושכינתא מניה. ולא צריכין לתתאין (דילחון). אלא כוליהו נזונין לתתא על ידיה. דבגלותא לא הוה לשכינתא ולח"י עלמין מזונא אלא בח"י ברכאן דצלותא. אבל בההוא זמנא איהו יהא

מזונא לְכַלָּא. [ויצמח ה' אלהים, אבא ואמא, כל עץ נחמד. זה צדיק, וטוב למאכל, זה צדי"ק, וטוב למאכל, זה עמוד האמצע שבו הוא מכין (נ"א מוכן) מזון לכל שהכל בו, ולא מתפרנס צדיק אלא ממנו, והשכינה ממנו, ולא צריכין לתחתונים (שלהם) אלא כולם ניזונים למטה על ידו, שבגלות לא היה לשכינה ולח"י עולמים מזון אלא בשמונה עשרה ברכות התפילה, אבל באותו זמן הוא יהיה מזון לכל].

ועין החיים דהוא אילנא דחיי, יהא נטיע בגו גנתא. דאתמר ביה (בראשית ג') ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. ושכינתא לא שלטא עלה אילנא דסטרא אחרא דאינון ערב רב. דאינון עץ הדעת טוב ורע. ולא תקבל בה עוד טמא. הח"ד (דברים לב יב) יהו"ה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ובג"ד לא מקבלין גרים לימות המשיח. ותהא שכינתא כגפנא דלא מקבלא נטעא ממינא אחרא. [ועין החיים, שהוא אילן החיים יהיה נטוע בתוך הגן שנאמר בו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. והשכינה לא שולטת עליה האילן של הסטרא אחרא (הצד האחר), שהם ערב רב, שהם עץ הדעת טוב ורע, ולא תקבל בה עוד טמא זה הוא שכתוב ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ובגלל זה לא מקבלים גרים לימות המשיח. ותהא השכינה כגפן שלא מקבלת נטע ממין אחר].

יג.

ישראל יהיו כל עץ נחמד למראה, ויחזור עליהם היופי שנאמר בו השליך משמים ארץ תפארת ישראל – ועץ הדעת טוב ורע נדחים מהם, ולא נדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, שהם ערב רב – וגילה להם הקדוש ברוך הוא שביום אכלך ממנו, גורמים שמאבדים שני איבודים שהם בית ראשון ובית שני – הם גרמו שהצדיק יחרב ויבש בבית ראשון,

שהיא השכינה העליונה, ובבית שני שהיא השכינה התחתונה

וישראל יחון כל עץ נחמד למראה. ויתחזר עליהו שופרא.
דאתמר ביה (איכה ב א) השליך משמים ארץ תפארת
ישראל. ועץ הדעת טוב ורע אדחין מניהו. ולא מתדבקין ולא
מתערבין בהון. דהא אתמר בישראל ומעץ הדעת טוב ורע לא
תאכל ממנו. דאינון ערב רב. וגלי לון קב"ה דביום אכלך ממנו
גרמו דאבדו ב' אבדין. דאינון בית ראשון ובית שני. ודא איחו כי
ביום אכלך ממנו מות תמות ב' פעמים. ואינון גרמו דצדיק יחרב
ויבש. בבית ראשון דאיחי שכינתא עלאה. ובבית שני דאיחי
שכינתא תתאה. דא איחו (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש. ונהר
דא (נ"א ו'). יחרב בה' תתאה. בגין דאסתלק מניה נביעו די' לאין
סוף. [וישראל יהיו כל עץ נחמד למראה, ויתחזר עליהם היופי שנאמר בו
השליך משמים ארץ תפארת ישראל, ועץ הדעת טוב ורע, נדחים מהם
ולא נדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל ומעץ הדעת טוב
ורע לא תאכל ממנו, שהם ערב רב, וגילה להם הקדוש ברוך הוא שביום
אכלך ממנו, גורמים שמאבדים שני איבודים שהם בית ראשון ובית שני.
וזה הוא כי ביום אכלך ממנו מות תמות שתי פעמים, והם גרמו שהצדיק
יחרב ויבש בבית ראשון, שהיא השכינה העליונה, ובבית שני שהיא
השכינה התחתונה, זה הוא ונהר יחרב ויבש, ונהר זה ו' יחרב בה'
תחתונה, בגלל שמסתלקת ממנו נביעת הי' לאין סוף].

יד.

מיד שיצאו ישראל מן הגלות העם הקדוש לחוד, מיד נהר
שהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן
ומיד דיפקון ישראל מן גלותא עמא קדישא לחוד. מיד נהר
דהוה חרב ויבש. אתמר ביה ונהר יוצא מעדן דא ו'

להשקות את הגן, ונהר דא עמודא דאמצעיתא, יוצא מעדן דא אמא עלאה, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה. [ומיד שיצאו ישראל מן הגלות העם הקדוש לחוד, מיד נהר שהיה חרב ויבש נאמר בו ונהר יוצא מעדן זה ו' להשקות את הגן, ונהר זה עמוד האמצע, יוצא מעדן זה אמא עליונה להשקות את הגן זה השכינה התחתונה].

טז.

באותו זמן נאמר במשה ובישראל אז תתענג על ה', ויתקיים הפסוק אז ישיר משה וגו', ונהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עבודה זרה, כמו פרעה ומצרים שפרח בהם שחין אבעבועות, אבל לישראל יהיה ענ"ג

דבההוא זמנא אתמר במשה ובישראל (שם נח יד) אז תתענג על יהו"ה, בענג דאיהו ע' עדן נ' נהר ג' גן, ויתקיים קרא (שמות טו א) אז ישיר משה וגו', שר לא נאמר אלא ישיר, ואתהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע, ולאומין דעלמא כגוונא דפרעה ומצראי דפרח בהון שחין אבעבועות, אבל לישראל יהא ענ"ג. [שבאותו זמן נאמר במשה ובישראל אז תתענג על ה', בעונג שהוא, ע' עדן נ' נהר ג' גן, ויתקיים הפסוק אז ישיר משה וגומר, שר לא נאמר אלא ישיר, ונהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עבודה זרה, כמו פרעה ומצרים שפרח בהם שחין אבעבועות, אבל לישראל יהיה ענ"ג].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ז עמוד ב'

טז.

על גילוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה, ואותה ערוה היא לילית אמא של ערב רב, וערב רב, הם עריות שלה, ועריות של ישראל

ויצו יחו"ה אל"הי"ם וגו'. הא אוקמוה לית צו אל"ה ע"ז. דמתמן אל"הי"ם אחרים. ואיחי בכבד דמנה תכבד העבודה. דאיחי עבודה זרה ליה. והכבד כועס והא אוקמוה כל הכועס כאלו עובד ע"ז. דא איחו ויצו. [ויצו ה' אל"הים וגומר, הרי העמידוהו אין צו אל"ה עבודה זרה, שמשם אל"הים אחרים. והיא בכבד שממנה תכבד העבודה שהיא עבודה זרה לו, והכבד כועס והרי העמידוהו כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה זה הוא ויצו].

על האדם. דא שפיכות דמים. כמה דאת אמר (בראשית ט ו) באדם דמו ישפך. ודא מרה חרבא דמלאך המות. כמה דאת אמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. לאמר דא גלוי עריות. ודא טחול עליה אתמר (משלי י כ) אכלה ומחתה פיה וגו'. דטחול לית ליה פומא וערקין. ואתשקיא מעכירו דדמא אוכמא דכבד. ולא אשכחנא ליה פומא. ודא איחו אכלה ומחתה פיה וגו'. כל שופכי דמים ממרה אינון. דערקין דדמא דלבא מיד דחזאן מרה. כלחון ברחין קדמה. [על האדם, זה שפיכות דמים כמו שאתה אומר באדם דמו ישפך, וזמרה החרב של מלאך המות כמו שאתה אומר ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, לאמר, זה גילוי עריות, וזה טחול עליו נאמר אכלה ומחתה פיה וגומר, הטחול אין לו פה ועורקים, ומושקה מעכירות של הדם השחור של הכבד, ולא מצאנו לו פה, וזה הוא אכלה ומחתה פיה וגומר, כל שופכי דמים ממרה הם, שעורקים של דם הלב מיד שרואים מרה כולם בורחים מלפניה].

ועריין כלֵהו אתכסיין בחשוכא, בדם אוכמא דטחול, מאן דעבר על שפיכת דמא וע"ז וג"ע, גליא נשמתיה בכבד מרה טחול, ודיינין ליה בגיהנם, ותלת ממנן עליהו, משחית אף וחימה, [ועריות כולן מתכסות בחושך בדם שחור של הטחול, מי שעבר על שפיכות דמים ועבודה זרה וגילוי עריות, מתגלית נשמתו בכבד, מרה, טחול, ודנים אותו בגיהנם, ושלשה ממונים עליהם משחית, אף וחימה].

ט"ו עריין אינון כחושבן י"ה, ושית אחרנין כחושבן ו', קדם דגלו ישראל בגלותא ושכינתא עמהון, מני קב"ה לישראל (ויקרא יח ז) ערות אמך לא תגלה, ודא גלותא איהו גלוי ערותא דשכינתא, הה"ד (ישעיה נ א) ובפשעיכם שולחא אמכם, ועל ג"ע גלו ישראל ושכינתא בגלותא, ודא איהי ערוה דשכינתא, ודא ערוה איהי לילית אמא דערב רב, וערב רב אינון עריות דילא, ועריות דישראל דלעילא דעליה אתמר (ויקרא יח ז) ערות אביך לא תגלה, [חמש עשרה עריות הן כחשבון י"ה, ושש אחרות כחשבון ו', קודם שגלו ישראל בגלות והשכינה עמהם, ציווה הקדוש ברוך הוא לישראל וערות אמך לא תגלה, וזו הגלות היא גילוי ערות השכינה זה הוא שכתוב ובפשעכם שלחא אמכם, ועל גילוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה, ואותה ערוה היא לילית אמא של ערב רב, וערב רב הם עריות שלה, ועריות של ישראל שלמעלה שעליו נאמר ערות אביך [וגו'] לא תגלה].

יז.

הם מבדילים בין ה' ה' שלא מתקרבת ו' ביניהם, זה הוא שכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה, והם השכינה העליונה והתחתונה – שבזמן שערב רב שהם נפיליים גבוריים עמלקיים רפאיים ענקיים בין ה' ה' אין רשות להקדוש

ברוך הוא להתקרב ביניהם, וסוד הדבר ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עליונה ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובגללת זה אין קרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם.

ואינן אפרישין בין ה' ה' דלא אתקריב ו' ביניהו. הה"ד (שם יז) ערות אשה ובתה לא תגלה. ואינן שכינתא עלאה ותתאה. דבזמנא דערב רב דאינן (סי' נג"ע ר"ע) נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים. בין ה' ה'. לית רשו לקב"ה לקרבא ביניהו. ורזא דמלך (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש. יחרב בה' עלאה. ויבש בה' תתאה. בגין דלא יתפרנסון ערב רב מן ו' דאיהו עץ החיים. ובג"ד לית קריבו לו' בין ה' ה'. בזמנא דערב רב ביניהו. [והם מבדילים בין ה' ה' שלא מתקרבת ו' ביניהם זה הוא שכתוב ערות אשה ובתה לא תגלה, והם השכינה העליונה והתחתונה. שבזמן שערב רב שהם נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים בין ה' ה' אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהם, וסוד הדבר ונהר יחרב ויבש, יחרב בה' עליונה ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובגללת זה אין קרבות לו' בין ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם].

ולית רשו לאת י' לקרבא בה' תנינא. הה"ד (ויקרא יח טו) ערות כלתך לא תגלה. ואינן אפרישו בין ו' לה' עלאה. הה"ד (שם ח) ערות אשת אביך לא תגלה. די' איהו אב. ה' אם. ו' בן. ה' בת. ובגין דא מני לגביה ה' עלאה. ערות אשת אביך לא תגלה. (שם ט) ערות אחותך בת אביך דא ה' תתאה. את בת בנה ואת בת בתה אינן ה"א ה"א. דאינן תולדין דה'. ערות אחי אביך דא יו"ד. דאיהו תולדה דאת י'. ואיהו אח לו"ז. [ואין רשות לאות ו' להתקרב בה' השנייה, זה הוא שכתוב ערות כלתך לא תגלה, והם מפרידים בין ו' לה' עליונה זה הוא שכתוב ערות אשת אביך לא תגלה, ש"י הוא אב ה' אם, ו' בן, ה' בת, ובגלל זה ציוה לגביו ה' עליונה ערות

אשת אביך לא תגלה, ערות אחותך בת אביך זה ה' תחתונה, את בת בנה ואת בת בתה הן ה"א ה"א שהן תולדות הה'. ערות אחי אביך, זה יו"ד שהוא תולדת האות י', והוא אח לוא"ן].

יח.

סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין התקרבות וייחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד שימחו מהעולם נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד – ובגלל זה אדם שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה

סוף סוף. בזמנא דערב רב מעורבין בישראל. לית קריבו וייחודא באתון שם יהו"ה. ומיד דיתמחון מעלמא. אתמר באתון דקב"ה (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. ובג"ד אדם דאינון ישראל. אית לון יחודא באורייתא. דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואיהי מטרוניתא מלכות. דמסמרהא אתקריאו ישראל בני מלכים. [סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל אין התקרבות וייחוד באותיות שם יהו"ה. ומיד שימחו מהעולם נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. ובגלל זה אדם שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה שנאמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה. והיא המלכה מלכו"ת שמצדה נקראו ישראל בני מלכים].

יט.

אמר הקב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, זה משנה אשתו של אותו נער והיא שפחת השכינה, ואם זכו ישראל היא עזר להם בגלות מצד של היתר טהור כשר, ואם

הערב רב על פי הזוהר – סדר בראשית כה

לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול אסור, טהור היתר כשר, הוא יצר הטוב, פסול טמא אסור, הוא יצר הרע

ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. דא משנה אתתא דההוא נער. ואיהו (נ"א ואיהו) שפחה דשכינתא ואי זכו ישראל איהי עזר לון בגלותא. מסטרא דהתר טהור כשר. ואי לאו איהי כנגדו. מסטרא דטמא פסול אסור. טהור התר כשר איהו יצר הטוב. פסול טמא אסור איהו יצר הרע. [ובגלל זה אמר הקדוש ברוך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, זה משנה אשתו של אותו נער והוא (נ"א והיא) שפחת השכינה, ואם זכו ישראל היא עזר להם בגלות מצד של היתר טהור כשר, ואם לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול אסור, טהור היתר כשר, הוא יצר הטוב. פסול טמא אסור, הוא יצר הרע].

כ.

אין יחוד עד שערב רב ימחו מהעולם – בשביל זה נקבר משה לחוץ מארץ הקודש, והקבורה שלו משנה היא, ולא ידע אדם את קבורתו עד היום הזה – תחת עבד כי ימלוך זה הוא עבד הידוע, ושפחה זו משנה, ונבל כי ישבע לחם זה ערב רב עם נבל ולא חכם

ואתתא דאית לה דם טוהר ודם נדה. מסטרא דמשנה. איהי שויא ליה. ולאו איהי בת זוגיה. יחודא דיליה. דלית יחודא עד דערב רב יתמחון מעלמא. ובג"ד אתקבר משה לבד מארעא קדישא. וקבורתא דיליה משנה איהי. ולא ידע גבר ית קבורתיה עד יומא חדין. קבורתא דיליה משנה דשלמא על מטרוניתא. דאיהי קבלה למשה ומלכא. ומטרוניתא מתפרשא מבעלה בגין דא (משלי ל כא) תחת שלש רגזה ארץ זכו. תחת עבד כי ימלוך. דא איהו עבדא ידיעא ושפחה דא משנה ונבל כי

ישבע לחם דא ערב רב, עם נבל ולא חכם. [ואשה שיש לה דם טוהר ודם נדה מצד המשנה, היא שוה לו, ואין היא בת זוגו היחוד שלו, שאין יחוד עד שערב רב ימחו מהעולם. ובגלל זה נקבר משה לחוץ מארץ הקודש, והקבורה שלו משנה היא, ולא ידע אדם את קבורתו עד היום הזה. הקבורה שלו משנה ששולטת על המלכה שהיא קבלה למשה, והמלך והמלכה נבדלת מבעלה. בגלל זה תחת שלש רגזה ארץ וכו'. תחת עבר כי ימלוך זה הוא עבר הידוע, ושפחה זו משנה, ונבל כי ישבע לחם זה ערב רב עם נבל ולא חכם].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, דף כ"ח עמוד ב'

כא.

באותו זמן נעברים ערב רב מהעולם, שנעברת ערוה מהעולם, שאלו הם שגרמו הגלות ערב רב וודאי, ועליהם נאמר: והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו', ערום לרע מעל חיות של אומות העולם עובדי עבודה זרה, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה, וערב רב וודאי אלו הם זוהמה שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמה יצא קין והרג את הבל רועה צאן

בההוא זמנא מתעברין ערב רב מעלמא. ואתמר בישראל ובמשה כל חד בבת זוגייהו, ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו, דאתעבר ערוה מעלמא. דאלין אינון דגרמו גלותא ערב רב ודאי. ועלייהו אתמר: [באותו זמן נעברים ערב רב מהעולם, ונאמר בישראל ובמשה כל אחד בבת זוגם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו שנעברת ערוה מהעולם. שאלו הם שגרמו הגלות ערב רב וודאי, ועליהם נאמר]:

והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו'. ערום לרע, מכל חיוון

דאומין דעלמא עעכו"ם, ואינן בנוי דנחש הקדמוני דפתי לחוה. וערב רב ודאי אינן חוו זוהמא דאטיל נחש בחוה. ומההיא זוהמא נפק קין. וקטל לחבל רועה צאן. דאתמר ביה בשגם הוא בשר. בשגם זה חבל. בשג"ם ודאי איחו מש"ה. וקטיל ליה. ואיחו חוה ברא בוכרא דאדם. [והנחש היה ערום מכל חית השדה וגומר. ערום לרע מעל חיות של אומות העולם עובדי עבודה זרה, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה, וערב רב וודאי אלו הם זוהמה שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמא יצא קין והרג את חבל רועה צאן שאמרנו בו בשגם הוא בשר, בשגם זה חבל, בשג"ם וודאי הוא מש"ה והרג אותו, וחוא היה הבכור של אדם].

כב.

משה רצה אחר כך להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות ערות אביו – הקב"ה אמר לו, מגזע רע הם, השמר מהם

ועם כל דא משה בגין לכסאה על ערייתא דאבוהי נטל בת יתרו דאתמר ביה (שופטים א טז) ובני קיני חותן משה. והא אוקמוה אמאי אתקרי קיני. שנפרד מקין. כמה דאת אמר (שם ד יא) וחבר הקיני נפרד מקין. ולבתר בעא לאהדרא ערב רב בתיובתא. לכסאה ערייתא דאבוהי וקב"ה מחשבה טובה מצרפה למעשה. ואמר ליה קב"ה מגזעא בישא אינן תסתמר מנייהו. אלין אינן חובה דאדם. דאמר ליה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. אלין אינן חובה דמשה וישראל. [ועם כל זה, משה כדי לכסות על ערות אביו, לקח בת יתרו שנאמר בו ובני קיני חותן משה. והרי העמידוהו מדוע נקרא קיני, שנפרד מקין כמו שאתה אומר וחבר הקיני נפרד מקין, ואחר כך רצה להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות ערות אביו. והקדוש ברוך הוא מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, מגזע רע הם השמר מהם, אלו הם

חטא האדם, שאמר לו ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. אלו הם חטא של משה וישראל].

כג.

בגללם גלו ישראל בגלות וגורשו משם, ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להכנס בארץ ישראל, שבגללם עבר מאמר הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, שלא אמר לו אלא ודברתם אל הסלע, והם גרמו – בגללם אמר מי אשר חטא לי אמחנו מספרי, שהם מזרע עמלק שנאמר בו תמחה את זכר עמלק, והם גרמו לשבור שני הלוחות התורה

ובגניניהו גלו ישראל בגלותא ואתתרכו מתמן. הה"ד ויגרש את האדם. ואדם ישראל ודאי. ומשה בגניניהו אתתרך מאתריה. ולא זכה למיעל בארעא דישראל. דבגניניהו עבר מאמר הקב"ה. וחיב בסלע דמחא ביה. דלא אמר ליה אלא (במדבר כ ח) ודברתם אל הסלע. ואינון גרמו. ועם כל דא מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה. דאיהו לא קביל לון ויחיב בהון אות ברית אלא לכסאה ערייתא דאבוה. וקב"ה אמר ליה (שם יד יב) ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו. ובגניניהו אמר (שמות לב לג) מי אשר חטא לי אמחנו מספרי. דאינון מזרעא דעמלק. דאתמר ביה (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק. ואינון גרמו לתברא תרין לוחין דאורייתא. ומיד: [ובגללם גלו ישראל בגלות וגורשו משם זה הוא שכתוב ויגרש את האדם, ואדם ישראל וודאי, ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להכנס בארץ ישראל. שבגללם עבר מאמר הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, שלא אמר לו אלא ודברתם אל הסלע, והם גרמו. ועם כל זה מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, שהוא לא קיבל אותם ונתן בהם אות ברית, אלא לכסות ערותו של אביו. והקדוש ברוך הוא אמר לו ואעשה אותך

לגוי גדול ועצום ממנו. ובגללם אמר מי אשר חטא לי אמחנו מספרי. שהם מזרע עמלק שנאמר בו תמחה את זכר עמלק. והם גרמו לשבור שני הלוחות התורה. ומיד[.

כד.

מה שהיה 'משה', התהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב 'שמה', כאן רמוז שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה, והולך ביניהם לשמ"ה, והוא אמר ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך

ותפקחנה עיני שניהם. וידעו ישראל כי ערומים הם בטונא דמצרים. דהוו בלא אורייתא. ואתמר בהו (יחזקאל טז ז) ואת ערום ועריה. ואיוב בגין דא אמר ב' זמני (איוב א כא) ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה. מה דהוה משה. אתהפך לערב רב לשמה ולשנינה. אשוב שמה. הכא רמיז דעתיד לאחזרא ביניהו בגלותא בתראה. ואזיל ביניהו לשמ"ה. ואיהו אמר (שם) יהו"ה נתן ויהו"ה לקח יהי שם יהו"ה מבורך. [ותפקחנה עיני שניהם, וידעו ישראל כי ערומים הם. במשא (פ"א בחומר) של מצרים שהיו בלי תורה ונאמר בהם ואת ערום ועריה, ואיוב בגלל זה אמר שתי פעמים, ערום יצתי מבטן אמי וערום אשוב שמה. מה שהיה 'משה', התהפך לערב רב לשמה ולשנינה, אשוב 'שמה', כאן רמוז שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה, והולך ביניהם לשמ"ה, והוא אמר ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך].

כה.

בזמן שנשברו שני לוחות התורה והתורה שבעל פה, נאמר בהם ויתפרו עלי תאנה, התכסו בכמה קליפות מערב רב,

הערב רב על פי הזוהר – סדר בראשית לא

ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות. ואשכחו אורייתא. ואלין אינון עמי הארץ דאתמר בהון (דברים כז כא) ארור שוכב עם כל בהמה. בגין דאינון מסטרא דההוא חויה. דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה. [וישמעו את קול ה' אלהים וכו']. כאשר קרבו להר סיני זה הוא שכתוב השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש וגומר, וערב רב מתו והם היו שאמרו למשה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות, ושכחו התורה, ואלו הם עמי הארץ שנארה בהם ארור שוכב עם כל בהמה, בגלל שהם מצד אותו נחש שנאמר בו ארור אתה מכל הבהמה].

כז.

כמה ערבובים הם רעים בהמות וחיות, אבל יש עירבוב מצד הנחש, ויש עירבוב מצד של אומות עובדי עבודה זרה, שדומים לחיות ובהמות של השדה, ויש ערבוב מצד המזיקים, שנשמות הרשעים הם מזיקי העולם ממש, ויש עירבוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מעורבבים בישראל, ואין בכולם קללה כעמלק שהוא נחש רע אל אחר, הוא גילוי לכל עריות העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה והכל סמא"ל, ויש סמא"ל ויש סמא"ל ולא כולם שוים. אבל אותו צד הנחש הוא קללה על הכל

והא כמה ערבובין אינון בישין בעירן וחיוון. אבל אית ערבוביא מסטרא דנחש. ואית ערבוביא מסטרא דאומין עעכו"ם. דדמו לחיוון ובעירן דחקלא. ואית ערבוביא מסטרא דמזיקין. דנשמתין דחייביא אינון מזיקין דעלמא ממש. ואית ערבוביא דשדים ורוחין ולילין. וכלא מעורבבין בישראל. ולא אית בכלהו לטייא כעמלק. דאיהו חיויא בישא אל אחר. איהו גלוי לכל עריין דעלמא. רוצח איהו, ובת זוגיה סם מות ע"ז. וכלא סמא"ל. ואית סמא"ל ואית סמא"ל. ולאו כלהו שוויין אבל ההוא סטרא דחיויא איהו לטייא על כלא. [והרי כמה ערבובים הם רעים בהמות וחיות.

אבל יש עירבוב מצד הנחש, ויש עירבוב מצד של אומות עובדי עבודה זרה, שדומים לחיות ובהמות של השדה. ויש עירבוב מצד המזיקים, שנשמות הרשעים הם מזיקי העולם ממש, ויש עירבוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מעורבבים בישראל, ואין בכולם קללה כעמלק שהוא נחש רע אל אחר, הוא גילוי לכל עריות העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה והכל סמא"ל. ויש סמא"ל ויש סמא"ל ולא כולם שוים. אבל אותו צד הנחש הוא קללה על הכל].

כח.

לעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל מינים רעים מהעולם כמו שכתוב בלע המות לנצח, אז שב הכל למקומו כמו שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד

ויקרא יהו"ה אלהי"ם אל האדם ויאמר לו איכה. הכא רמז ליה דעתיד לחרבא בי מקדשא. ולמבכי בה איכה. הה"ד (איכה א א) איכה ישבה בדד, א"י כ"ה ולזמנא דאתי עתיד קב"ה לבשרא כל זינין בישין מעלמא. כדכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח. כדן תב כלא לאתריה. כדכתיב (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. [ויקרא ה' אלהים אל האדם ויאמר לו איכה, כאן רמז לו שעתיד להחריב בית המקדש ולבכות בו איכה זה הוא שכתוב איכה ישבה בדד, א"י כח, ולעתיד לבוא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל מינים רעים מהעולם כמו שכתוב בלע המות לנצח, אז שב הכל למקומו כמו שכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד].

זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף
הספר סימן כ"ט, דף רס"ב עמוד ב'

כ"ט.

סוד אמ"ן יאהדונה"י, שהוא וחיבור שני שמות באותיות,
ומשום זה גדול העונה אמן יותר מן המברך, בזמן שאלו
שנים בראש הצדיקים, אבל הם כאשר הם בראש הרשעים,
כנסת ישראל אומרת לגבם אל תראוני שאני שחרחרת, מאלו
ששורים לפתות בני אדם, כמו שהיו מפתים את ישראל
בעגל בשש שעות

וְדָא הוּא רִזָּא אַמ"ן יֵאֱהֲדוּנָה"י דֵּאִיְהוּ חֲבוּרָא דִּתְרִין שְׁמֵהּ
בִּאתוּן וּבִג"ד גְּדוֹלָה עוֹנָה אַמֵּן יוֹתֵר מִן הַמְּבָרֵךְ בְּזִמְנָא
דֵּאִינוּן תְּרִין בְּרִישָׁא דְּצִדִּיקִיָּא אַבְלָ כַּד אֵינוּן בְּרִישָׁא דְּחִיבִיָּא כ"י
אִמְרַת לְגַבִּיְהוּ אֵל תְּרֹאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחִרְחַרְתָּ מֵאֲלֵין דְּשִׁרְיִין לְפִתְאָה
לְבִנִי נִשָּׂא כְּמָה דְּהוּוּ מִפְתִּין לְיִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא בְּשִׁית שְׁעִתִּין הַח"ד
וִירָא הָעָם כִּי בִשְׁשׁ מִשָּׁה לָרַדְתָּ מִן הָהָר. וְאִקְמוּהָ מֵאִי כִי בִשְׁשׁ
אַלָּא בְּשִׁית שְׁעִתִּין עֲבָדוּ יֵת עֲגָלָא בְּגִין לְאַפְרָשָׁא לֶזֶן מִשְׁבַּע הַח"ד
אֵךְ בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׁאוּר. אֵךְ חֵלֶק בֵּין שֵׁשׁ לְשִׁבְעָה וּבִג"ד
אִמְרָה כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל שִׁשְׁזַפְתִּי הַשֶּׁמֶשׁ גִּרְמוּ דְּאַסְתֵּלֶק מִנִּיהּ ו'
דֵּאִיְהִי הַשֶּׁשׁ וְאוּר הַשֶּׁשׁ דְּהוּוּ נָהִיר בְּסִתְרָא דְּשִׁית תִּיבִין דֵּאִינוּן
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד. בְּנֵי אָמִי נִחְרוּ בִי נָחַר גִּרְוֹנִם
דְּבִטְלִילוֹ ק"ש דֵּאִתְמַר בֵּיהּ רֹמְמוֹת אֵל בְּגִרְוֹנִם. [וְזֶה הוּא סוּד אַמ"ן
יֵאֱהֲדוּנָה"י, שֶׁהוּא וְחִיבוּר שְׁנֵי שְׁמוֹת בְּאוֹתִיּוֹת, וּמִשּׁוּם זֶה גְּדוֹלָה עוֹנָה אַמֵּן
יוֹתֵר מִן הַמְּבָרֵךְ, בְּזִמְנָא שְׁאֵלּוּ שְׁנֵים בְּרֹאשׁ הַצִּדִּיקִים, אַבְל הֵם כֹּאשֶׁר הֵם
בְּרֹאשׁ הָרָשָׁעִים, כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל אֹמֶרֶת לְגַבָּם אֵל תְּרֹאנִי שְׁאֲנִי שְׁחִרְחַרְתָּ,
מֵאֵלּוּ שְׁשׁוּרִים לְפִתּוֹת בְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁהָיוּ מִפְתִּים אֶת יִשְׂרָאֵל בַּעֲגֵל בִּשְׁשׁ
שָׁעוֹת, זֶה הוּא שְׁכַתוּב וִירָא הָעָם כִּי בִשְׁשׁ מִשָּׁה לָרַדְתָּ מִן הָהָר,
וְהַעֲמִידוּהוּ מֵה כִּי בִשְׁשׁ, אֵלּא בִּשְׁשׁ שְׁעוֹת עָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, כְּדִי לְהַפְרִישׁ

אותם משבע, זה הוא שכתוב אך ביום הראשון תשביתו שאור, אך, חלק בין שש לשבע, ומשום זה אומרת כנסת ישראל ששזפתי השמש, גרמו שהסתלקה ממני ו', שהוא השש, ואור השש שהיה מאיר בסתר של שש תיבות שהן שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, בני אמי נחרו בי, נחר גרונם שבטלו קריאת שמע שנאמר בה רוממות אל בגרונם].

9.

שמוני נוטרה את הכרמים שהם שאר אומות ערב רב, ומשום זה כרמי שלי לא נטרתי, ומשום זה אלו ערב רב מצליחים בכל

ובגין דא שמוני נוטרה את הכרמים דאינון שאר אומין ערב רב.
ובגין דא כרמי שלי לא נטרתי. ובגין דא אינון ערב רב מצליחין בכולא. [ומשום זה שמוני נוטרה את הכרמים שהם שאר אומות ערב רב. ומשום זה כרמי שלי לא נטרתי. ומשום זה אלו ערב רב מצליחים בכל].

**זוהר חלק א' פרשת בראשית, השמטות שבסוף
הספר סימן כ"ט, דף רס"ג עמוד א'**

9א.

**בזמן ההוא ימחו מן העולם כל אלו שנאמר בהם ויעשו כן
חרטומי מצרים בלטיהם**

ובזמנא ההוא יתמחון מן עלמא כל אינון דאתמר בהון ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם. [ובזמן ההוא ימחו מן העולם כל אלו שנאמר בהם ויעשו כן חרטומי מצרים בלטיהם] [עיי' זוהר חלק ב' פרשת כי תשא, דף ק"צ עמוד ב').

בכורות
השם
יחברך

ספר
הערב רב

וכל המסתעף
חלק שני

על פי

ספר הזוהר
סדר שמות

יוצא לאור בעזהש"ת על ידי
הוצאת "ועד גילוי פני הערב רב"

* * *

מנחם אב תשס"ד לפ"ק
עיה"ק ירושלים תובב"א

יום הנורא ט"ז תמוז **שהערב רב עשו את העגל**

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל ב שנת ב' אלפים תמ"ט לבריאת העולם: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחושך ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרקו, על כן ניתן להם ראש חודש כיום מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד בלוח דבר יום ביומו מנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז).

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט).

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר שמות חלק ב'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר, שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיוסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של **הָבָה גִבְיָהּ לָנוּ עֵיר וּמִגְדָּל וְרָאשׁוֹ בַּשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם** (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האריז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בתנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעורר לבות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

והנה מה שפתיב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון
 דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לנרמייחו וכו', עם
 היות שפשוטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר
 התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה
 אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
 יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני
 סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים
 במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
 בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך
 הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת
 בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות
 השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן הג'
 מינים מהם הוא הנקרא בת גבורים דעליהו אתמר
 המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא
 דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו'
 ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיון
 בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד
 לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק
 בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו
 ולא יצא לאויר העולם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר הקדוש סדר שמות

זוהר הקדוש פרשת בשלח..... יג

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף מ"ה עמוד ב'..... יג

א. מפני אותו ערב רב שהתדבקו בהם והתערבו איתם, קרא אותם את העם סתם..... יג

ב. הקב"ה רוצה להראות לנו שלא נתחבר אתו – בדקו אחריו ומצאו שבנו של בת אל נכר היה, ואביו פסול זרע היה, אמרו ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל אותנו..... יד

ג. "אל תתחר במרעים", מרעים שמרעים לעצמם ולאלו שמתחברים אתם – רבי יהודה אמר, הרחק עצמך ממרעים, שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בחמאיו..... טו

ד. אם לא היו אלו ערב רב שהתחברו בהם בישראל, לא נעשה אותו מעשה, ולא מתו מישראל כל אלו שמתו, ולא נגרם להם לישראל כל מה שנגרם – ובווא ראה, אותו מעשה ואותו חמא ממש, גרם גלות ישראל..... טו

ה. הקב"ה רצה שימצאו ישראל באותה שעה כמלאכים עליונים, ולעשות להם חירות מוחל, כיון שנעשה אותו מעשה, גרמו הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכיות, גרמו שנשברו אלו לוחות ראשונים, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים, וכל זה מפני ההתחברות של אלו ערב רב שהתחברו בהם..... טז

ו. בגללם לא נקראו בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם – כיון שהתחברו איתם שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם..... טז

ז. כל יום היו רואים את אותו ערב רב? אמר רבי יהודה, ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה שאר עמים היו גרים במצרים, וכולם נימולו, וכיון שנימולו לא נקראים מצריים, ועל פי משה קיבלו אותם..... יז

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף ס"ז עמוד א'..... יח

ח. "ויקרא שמו ה' נסי", ה' נסי ממש, מפני שעמלק לקח כל אלו שהיו נימולים ולא נפרעו, וחתך אותם וזרק אותם למעלה, ואמר קח מה שרצית בו – באותה שעה כתוב: ויאמר כי יד על כם יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור.. יח

ט. בכל דור ודור, בכל דורות שבאים לעולם, אין לך דור שאין בהם מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עושה בהם מלחמה, ועליהם כתוב יתמו חמאים מן הארץ וגו', בעולם הזה ובעולם הבא, באותו זמן כתוב ברכו נפשי את ה' הללויה..... יח

זוהר הקדוש פרשת משפטים..... יט

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא, דף קי"ד עמוד א'..... יט

י. הקב"ה עתיד להחזיר לך אבידה שאבדת בגלל ערב רב, וזו כלה שלך, שבזמן שעשו ערב רב את העגל, נפלה כלה שלך, זה הלוחות..... יט

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא, דף ק"ב עמוד א'..... כ

יא. ממוני הים מצד הנחש שהיה שר של מצרים, מתפשט בגלות אחרונה מים עד ים ובעוף השמים ערבוביה רעה, עמלקים נפילים, תערובת כל אומות בכל צד בגלות האחרונה, בין בישראל בין בישמעאל בין בעשו (באומות העולם) – ובכמה, אלו בני עשו ששלטונם בכל הארץ..... כ

יב. והאלהים יבקש את נרדף, ישראל שהיו נרדפים לפני ערב רב זאבים רעים – ישראל שהם אילת, נרדפים לפני רשעים אריות – מי יקימו, באותו זמן נראה מי הוא אלוה אחר שיקים אותו מלטרופ עליהם, או אומה ולשון כא

יג. ישראל שהיו כיונה נרדפים לפני נשר מצד עופות אומות העולם, באותו זמן יתעורר נשר ויפרוש כנפיו על ערבובית האומות ועשו וישמעאל שהם עמלקים, וערבוביה רעה של ישראל, וטורף אותם, שלא ישאר אחד מהם כג

יד. אומות עובדי עבודה זרה של העולם שישארו, יעורר הקדוש ברוך הוא חיה של אדם לשלום עליהם, לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל וירדו כדגת הים וגו', ומוראכם וחתכם וגו'..... כג

טו. כאשר יצאו ישראל מהגלות, כך יהיו שבורים עד שיתברר אוכל מתוך פסולת, שזהו קש ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל ביניהם, כתבואה שנבררת מתוך מוץ ותבן..... כד

טז. לאחר שיתבררו ישראל, נאספים לאותו מקום שנקרא ירושלים, כמו חטה שאחר שנתברר קש ותבן מכניסים אותה לאוצר, כך יאספו ישראל שהם בר לירושלים, שהיא בנוייה על הר ה' – באותו זמן שיהיו נקיים כבר מתוך קש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא להם בני בכורי ישראל..... כד

יז. לאחר שיהיו נקיים מתוך פסולת, יתקדשו ישראל לבית המקדש כיין לנסך על גבי המזבח – וערב רב הם יין שנתנסך לעבודה זרה, ומהם משומדים, מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולה – וישראל שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, עד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות לא נבראו מהם, ובגללם אמר דוד עליו השלום למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני..... כו

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, דף קכ"ד עמוד א'..... כז

יח. פעם אחת עלו ישראל לחוג החג, והתערבו עובדי עבודה זרה איתם, ואותה שנה לא נמצאה ברכה בעולם – לשנה אחרת עלו, ועלו אלו עובדי עבודה זרה שהתערבו אתם, כאשר היו אוכלים קרבנות והיו שמחים וראו את אלו עובדי עבודה זרה שדומים בצורתם לצורת הכותל, שמו לב בהם שהכל מברכים והם לא ברכו, באו ואמרו הדבר לבית דין, באו ושאלו אותם, אמרו, זה שאכלתם חלק שלכם, מאיזה קרבן היה, לא היה בידיהם, בדקו ומצאו שהם עובדי עבודה זרה והרגו אותם. אמרו, ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל את עמו, שוודאי אין ברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש בני אמונה בני אמת, ואותה שנה נמצאה ברכה בעולם בשלימות..... כז

זוהר הקדוש פרשת כי תשא..... ל

זוהר חלק ב' פרשת כי תשא, דף ק"צ עמוד ב'..... ל

יט. חטא שעשו (ערב רב) העם שלחויץ, והשתתפו בו העם הקדוש, כאמא חטאו, וימירו את כבודם בתבנית שור, שגרמו לשכינה שגלתה בגלות עמהם, וימירו את כבודם בתבנית שור..... ל

כ. וירא העם כי בשש משה, העם אלו ערב רב, מי ערב רב? וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו שקוראים להם ערב רב, והלא מצריים היו וממצרים נסעו, ואלו היו תערובת של עמים הרבה, כך היה לו לכתוב ערב רב עלו אתם לפי התערובת שלהם – אלא ערב רב עלה אתם, עם אחד היה ולשון אחד, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומים שלהם היו שכתוב בהם ויעשו גם הם חרטומי מצרים, שרצו לעמוד כנגד פלאים של הקדוש ברוך הוא, כיוון שראו נסים ופלאות שעשה משה במצרים, חזרו לגבי משה, אמר לו הקב"ה למשה אל תקבל אותם, אמר משה, רבון העולם, כיוון שראו הגבורה שלך רוצים להתנזר, יראו גבורתך בכל יום וידעו שאין אלוה חוץ ממך וקיבל אותם משה..... לב

כא. מדוע קרא להם ערב רב? אלא כל מכשפי מצרים היו ובראשם יונם וימברום, ובשעות היום היו עושים תמיד כישופם, כל אלו מכשפים עליונים היו מסתכלים מכי נומה השמש, מתחילת שש שעות ומחצה, עד התחלת תשע ומחצה שזהו ערב גדול, כל אלו מכשפים קטנים מתחילת תשע ומחצה עד חצי לילה, אלו עליונים שבהם היו מסתכלים מכי נומה השמש, שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים וחמש דרגות לשוטט על הרי הושך, והרוח שלהם היה משוטט על כל אלו מכשפים ככשפיהם, ואלו היו עושים כל מה שהם רוצים, עד שכל מצריים כטחון שלהם באלו היה, וקוראים להם ערב

רב, מפני שיש ערב קמן, מתשע שעות ומחצה ולמטה, זה ערב קמן, ושני ערבים הם, ועל כן ערב רב עלה אתם..... לג

כב. החכמה שלהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום, והסתכלו בדרגת משה, וראו שהרי בכל צדדים בשש משה, בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלום בהם, בשש דרגות עליונות שאחוזות בו, ובכל צדדים בשש היה, ובקטורות אלו השש היה עתיד לרדת מן ההר..... לד

כג. אמרו הערב רב לישראל: ראינו שאתם ישראל כל טוב וכל כבוד העולם לכם, ואנחנו דחויים לחוץ, לכם וה' הולך לפניכם יומם, אף כך אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהולך לפניכם ה', שהרי רשות יש לצד שלנו ללכת אף כך לפנינו..... לו

כד. כל ענני כבוד שהלכו במדבר, לא היו חופים אלא את בני ישראל לבדם, והערב רב וכל אלו בהמות צאן ושוורים, היו הולכים לחוץ מהמחנה לאחרונה – כל אלו ארבעים שנים אשר הלכו ישראל במדבר, שום לכלוך ומנוף לא היה תוך עננים לפנים, ועל כן צאן ושוורים שהיו אוכלים עשב לחוץ היו, וכל אלו ששומרים אותם..... לז

כה. אמר רבי אלעזר, אבא? אם כך אלו ערב רב לא היו אוכלים מן המן? אמר לו, וודאי כך הוא, אלא מה שנותנים להם ישראל כמו שנותן לעבדו, וממה היו אוכלים? מתמצית מה שנשאר מאחורי הריחים, פסולת, והפסוק מכריז ואמר ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחר, ויראו בני ישראל ויאמרו (איש אל אחיו) מן הוא, ולא שאר ערב רב ביניהם..... לח

כו. עד עכשיו היו נכנעים אלו ערב רב, ועכשיו קמו ורצו מעשה לחזק את הסטרא אחרא, אמרו: או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עמכם, או שילך אלהיכם לפניכם – אמר אהרן: חם ושלום שאלו ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד, ולא יתערבו העם הקדוש בעם זה כלל אחד, אלא טוב הוא להבדיל אותם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה – ואהרן לטוב כיוון, אלא הרבה היו מישראל שהשתתפו איתם בלב, ומשום כך כאשר בא משה, היה צריך לברור וללכך את העם הקדוש מאותו חמא, והשקה אותם שקוי עד שנבררו כולם ולא נשאר בהם פסולת כלל..... לח

כז. קשים גרים לישראל בספחת בבשר החי, כל שכן אלו שלא היו גרים כיאות, הם מה עשו, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם. כמה אלפים ורכבות היו מנזמיהם שם..... מ

כח. אהרן לא נשמר מאלו שני חכמים שהיו בראש אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, ואחר היה עושה בכשפיו, כיוון ששניהם התייעצו ביחד, נמלו אותו זהב, שני שלישים ביד של אחד, ושליש ביד של אחר, מפני שכך צריך

באותו מין הכישוף – כאשר הגיעו שש שעות והיום היה במשקל, נמלו אותו זהב שפרקו מאזניהם, מפני שמי שצריך לעשות כישוף לא צריך לחוס עיניו על ממונו, והם אמרו השעה עומדת לנו אם אנחנו לא מעכבים, אין השעה לחוס על הזהב, מיד ויתפרקו כל העם, מהו ויתפרקו? כמו שאתה אומר מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו אזניהם..... מא

כט. אלו הרשעים אנשים רעים ברצון שלהם לחזור לסרחונם, לא ביקשו מנשותיהם ובניהם, אלא השחיתו דרכם והתפרקו מעול שמים שציווה להם משה, ושברו אזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש..... מב

ל. חלקו שניהם אותו זהב, אחד לקח שני שלישים ואחד שלישי, עמדו כנגד השמש בשש שעות, עשו כשפיהם וכשפו בכשפיהם בכישוף הפה, כיוון שהגיע תחילת שבע, הרימו שניהם ידם על ידי אהרן, שכתוב ויקח מידם, שניהם היו ולא יותר, כיוון שהוא קיבל מידם, קול יצא ואמר יד ליד לא ינקה רע, הביאו רע לעולם..... מג

לא. אלו רשעים מכשפים, בני בלעם הרשע, בני בניו של לבן הרשע, כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו אותו לאהרן מיד, אם הוא היה אומר להם שימו אותו בארץ בראשונה ואני אטול, לא היו יכולים בכשפיהם כלום, אלא מידם לקח, והפסוק מתרעם ואומר ויקח מידם, ראו מה עשה אהרן אדם נביא חכם לא ידע להשמר, שאלו נטל מהארץ, כל מכשפי העולם לא היו יכולים להצליח, אבל כמה הצליחו במעשה זה, מפני שויקח מידם ולא מהארץ..... מד

לב. ויצר אותו בחרט, לא כמו שחושבים בני אדם שעשה ציורים במחוגה או בדבר אחר – בכל סיוע רע היה, שאחז הזהב והסתירו מהעין, רע אחר רע – ויצר אותו בחרט, ששם כל הזהב בכים אחד ונשמר מהעין, אז עלה הכל למעשה..... מה

לג. בספרו של חנוך: בן יחיד לאותו ראש לבן, כאשר יביאו אותו מבשר החמורים יטעו אותו באותו שמכנים מרגליות בפעמוני זהב בלי דעת שלו, ודיוקן יצויר בציור בחרט אנוש, זה קולמוס של אנוש הרשע, שהטעה בני אדם – אנוש כאשר הטעה העולם בקולמוס, היה רושם רשימות של כל דיוקנים ועבודות זרות, באותו קולמוס רשם רשימה..... מז

לד. וודאי בכים הטיל זהב וכיסה אותו מהעין כמו שאמרו אלו המכשפים, וכך צריך במיני כשפים אלו, וזה הוא מעשה המכשפים האלו, דבר שצריך בגלוי להתגלות אחר כך, צריך הסתר וכיסוי בראשונה שיתכסה מהעין, ואחר כך יצא האומן לאומנותו, ודבר שצריך בכיסוי אחר כך, צריך בגלוי בראשונה מז לה. מי ראה כשפים בכל העולם כאלו..... מו

- לו. הם ושלום שאהרן עשה, והפסוק מוכיח שכתוב ויקח את העגל אשר עשו – כביכול הוא עשה אותו, שאם שני אלו לא היו, לא נעשה ולא יצאה האומנות – מי גרם שנעשה, אלו השנים, שבעוד שהוא לקח מידם, הם היו עושים כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מן סמרא אחרא – ומשכו שני רוחות כאחד, אחד מן זכר ואחד מן נקבה, זכר התלבש בצורת שור, נקיבה בצורת חמור, שניהם היו כלולים כאחד..... מח
- לז. כל אלו של ישראל שמתו התחברו איתם בלכם..... מט
- לח. ירעבם שעשה עגלים, הרי ישראל היה? ועגל עשה? וודאי העמידוהו, ירבעם חטא והחטיא, ולא כמו שאמרו, שוודאי חטא רע עשה, ובמלכות חטא.... נד
- למ. אמר ירבעם: במדבר היו אלו מכשפים שכתוב בשר חמורים בשרם, כאן אלו שני רוחות רעים יתלבשו כפי שראוי להם, זכר ונקיבה הם, זכר היתה בדן, ומתוך שכתוב גופת תמפנה שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריה יותר, ומשום כך שני עגלים היו, ומשך אותם ירבעם בארץ הקודש, והיה חטא עליו ועל ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו כתוב גוזל אביו ואמו וגו'..... נד
- מ. באו רבי אלעזר והחברים ונשקו ידיו, היה שם רבי אבא, אמר: אלמלי לא באנו לעולם אלא לשמוע זה די לנו, בכה ואמר אוי רבי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה, דבר זה בחושך נטמן עד עכשיו שיצא משם, והרי מאיר עד גובה הרקיע, ובכסא המלך רשום והקב"ה שמח עכשיו בזה הדבר, וכמה שמחה על שמחה נוסף מלפני המלך הקדוש, מי יעורר דברי החכמה בעולם הזה כמוך..... נז

זוהר הקדוש פרשת ויקהל..... נח

- זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ה עמוד א'..... נח
- מא. בזמן שהרשעים נמצאים, אלו חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, – כמו כן אלמלא אותה ערבוביה שהתחברו בהם בישראל, לא נענשו ישראל על מעשה העגל..... נח
- מב. בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל הכל, מפני שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות מעשה המשכן מכל צדדים במוח וקליפה, ומפני שהיו אלו הערב רב בתוכם, נאמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל אותם בין ישראל שהם מוח, וכולם נצטוו – אחר כך פטה מין למינו, ובאו אלו הערב רב ועשו את העגל, ונמו אחריהם אלו שמות, וגרמו להם לישראל מות והריגה, אמר הקב"ה מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וכתוב אחריו קחו מאתכם תרומה לה', מאתכם וודאי, לא כבתחילה שכתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו –

הערב רב על פי הזוהר – סדר שמות

ויקהל משה וגו', מאיזה מקום כינס אותם, אלא מפני שהיו אלו הערב רב ביניהם, היה צריך משה לאסוף אותם ולייחד אותם בכניהם.....נט
מז. ישראל כולם נחשך אור שלהם מפני אותה רעה שנדבקה בהם, כיוון שמחל הקדוש ברוך הוא חטאיהם, אז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', אליהם אלה הדברים וגו', שהרי אותו ערב רב הועבר מהם.....ס

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ז עמוד א'.....סב
מד. מעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל בלבדם, ולא מאלו ערב רב, מפני שאותם ערב רב המשיכו את מלאך המות לרדת לעולם, כיוון שהסתכל משה בו, זרק את אלו ערב רב לחוץ, ואסף את ישראל בלבדם.....סב

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף ר"ג עמוד א'.....סג
מה. בראשונה עד שלא עשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזה הוא שלא שמרו אלו ערב רב, כיוון ששמעו ביני ובין בני ישראל, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד ויקהל העם על אהרן וגו', ונמשכו הרבה אחריהם, לאחר שמתו אלו שמתו, כינס משה את בני ישראל בלבדם ונתן להם שבת כמקודם.....סג

זוהר הקדוש פרשת פקודי.....סד

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רכ"ג עמוד ב'.....סד
מו. אם הקב"ה רוצה בדין מדוע מסלק אותו מהרשעים? כמה הרים נעקרו בדבר זה, וכמה הרים גילה המאור הקדוש בזה – הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו, הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה, והרשעים כאשר הם בעולם כולם דין הזוהמא, כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל, ועל כן לא רוצה שיתערב הדין הקדוש בדין טומאת הזוהמא, עד שהוא נכלה מעצמו ולהאביד אותו מן עולם הבא, ואותו דין הזוהמא שבו הוא מאביד אותו מהעולם.....סד

מז. בפרוח רשעים כמו עשב, כזה העשב שהוא ביובש הארץ והוא יבש, כאשר שורים בו מים מפריח ואותו יובש פורח, וכזה האילן הקצוץ שמצוץ, ולא מעלה אלא אלו פארות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה האילן כאשר היה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקור אותם משרשים ומהכל.....סה

מח. הקב"ה מאריך רגזו ברשעים בזה העולם, מפני שזה העולם הוא חלק של סמרא אחרא, ועולם הבא הוא צד הקדושה והוא חלק הצדיקים, להיות הצדיקים הם בעטרה שכבוד אדונם בה, ושני צדדים אלו עומדים זה כנגד זה, זה צד הקדושה, וזה צד אחר של הטומאה, זה עומד לצדיקים, וזה

עומד לרשעים, והכל זה כנגד זה, זכאים הם הצדיקים שאין להם חלק בזה
העולם אלא בעולם הבא סו

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רכ"ד עמוד א' סז

מט. ונערים קטנים, מנוערים היו מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה – קטנים,
קטני אמונה, והתחייבו בחיוב זה העולם ובחיוב העולם הבא – יצאו מן
העיר, יצאו מסוד האמונה סז

נ. ויפן אחריו, שהסתכל לאחור אם יחזרו בתשובה אם לא – ויראם, הסתכל
בהם שהרי זרע מתוקן עתיד לצאת מהם והעמידוהו – ויראם, שהיו עומדים
אחר כך לעשות כמה רעות בישראל סח

נא. ויפן אחריו, הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם, שהרי באותו לילה
ששולט על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו אמותם מהם, מיד ויקללם
בשם ה', ותצאן שתיים דובים מן היער, שתיים דובים, שנים דובים היה צריך
לו, מהו שתיים דובים, נקבות היו ובניהם, ותבקענה מהם ארבעים ושני
ילדים סח

❀ ספר הזוהר סדר שימות ❀

זוהר הקדוש פרשת בשלח

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף מ"ה עמוד ב'

א.

מפני אותו ערב רב שהתדבקו בהם והתערבו איתם, קרא אותם את העם סתם

וַיִּסַּב אֱלֹהִים אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמַּדְבָּר יָם סוּף. לְתַקְנָא אֲרַחָא לְאַתְרֵיהּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מֵאִי שָׁנָא כַּד הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, דְּכָתִיב (שם ה א) שִׁלַּח אֶת עַמִּי, (שם ט ב) כִּי אִם מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת עַמִּי, (שם ד כב) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא לֹא הוּוּ גִזְרִין וְלֹא אֶתְקַשְּׁרוּ בֵּיהּ כְּדָקָא יָאוּת, וְהִכָּא דְהוּוּ גִזְרִין וְעַבְדוּ פִּסְחָא וְאֶתְקַשְּׁרוּ בֵּיהּ, קָרִי לֶון אֶת הָעָם, וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמַּדְבָּר יָם סוּף, לְתַקְנָא הַדְּרָךְ (נ"א אַחֲרֵי) לְמַקְוָמוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מַה נִּשְׁתַּנָּה כְּאִשְׁרֵי הָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, שִׁכְתוּב שִׁלַּח אֶת עַמִּי, כִּי אִם מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת עַמִּי, בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְאוֹתוֹ זְמַן לֹא הָיוּ נִימוּלִים, וְלֹא הִתְקַשְּׁרוּ בּוֹ כִּיאוֹת, וְכֵאֵן שְׁהָיוּ נִימוּלִים וְעָשׂוּ פִּסַּח וּנְקַשְּׁרוּ בּוֹ, קָרָא אוֹתָם אֶת הָעָם].

אלא בְּגִין הָהוּא עֵרַב רַב דְּאֶתְדַּבְּקוּ בְּהוּ וְאֶתְעַרְבוּ בְּהַדִּיחּוּ. קָרִי לֶון אֶת הָעָם סַתָּם, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (שם ל ב ל"ה) וַיִּגּוֹף יְהוָה אֶת הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, (שם א) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אַחֲרָן, וַיֵּרָא הָעָם כִּי בָשָׁשׁ מִשָּׁחַ, וְכֵן כָּלְהוּ. [אלא מפני אותו ערב רב שהתדבקו בהם והתערבו איתם, קרא אותם את העם סתם כמו שאתה

אומר ויגוף ה' את העם על אשר עשו את העגל, ויקהל העם על אחרן, וירא העם כי בשש משה, וכן כולם].

ב.

הקב"ה רוצה להראות לנו שלא נתחבר אתו – בדקו אחריו ומצאו שבנו של בת אל נכר היה, ואביו פסול זרע היה, אמרו ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל אותנו

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד. וחוה עמחון יוסי טייעא. בקטירא דגמלי עטופירא בכתפיהו. עד דהוו אזלי אשכח ההוא יוסי טייעא אנתו חדא דשאר עמין. דקטירא בירוקי חקלא. אשתמיט מנייהו ואתקיף בה ואתא עלה. תווחו רבי יצחק ורבי יהודה. אמרו ניתוב מארחא דא. דהא קודשא בריך הוא בעא לאחזאה לן דלא נתחבר בהדיה. תבו מארחא. בדקו בתריה ואשכחו דבריה דבת אל נכר הוה. ואבוה פסיל זרעא הוה. אמרו בריך רחמנא דשזיב לן. [רבי יצחק ורבי יהודה היו חולכים מאושא ללוד, והיה עמחם יוסי הסוחר בקשור גמלים שמשא על כתפיהם, בעוד שהיו חולכים מצא אותנו יוסי הסוחר אשה אחת משאר העמים, שמלקטת עשבי השדה, נשמט מהם והחזיק בה ובא עליה, תמהו רבי יצחק ורבי יהודה אמרו נשוב מדרך זו, שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה להראות לנו שלא נתחבר אתו, שבו מהדרך, בדקו אחריו ומצאו שבנו של בת אל נכר היה, ואביו פסול זרע היה, אמרו ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל אותנו].

ג.

**"אל תתחר במרעים", מרעים שמריעים לעצמם ולאלו
שמתחברים אתם – רבי יהודה אמר, הרחק עצמך ממרעים,
שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בחטאיו**

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים ל"א) אל תתחר במרעים. מאן
אינון מרעים, דלא כתיב חטאים או רשעים, אלא מרעים
דאבאישין לגרמייהו ולחני דמתחברן בהדייהו. רבי יהודה אמר,
מרעים ארחיק גרמך ממרעים, דלא תהוון רעים וחברים כחדא,
דלא יבאישו לך עובדוי ותתפס בחטאוי. [פתח רבי יצחק ואמר אל
תתחר במרעים, מי אלו מרעים, שלא כתוב חטאים, או רשעים, אלא
מרעים, שמריעים לעצמם ולאלו שמתחברים אתם, רבי יהודה אמר,
מרעים, הרחק עצמך ממרעים, שלא ירעו לך מעשיו ותתפס בחטאיו].

ד.

**אם לא היו אלו ערב רב שהתחברו בהם בישראל, לא נעשה
אותו מעשה, ולא מתו מישראל כל אלו שמתו, ולא נגרם להם
לישראל כל מה שנגרם – ובוא ראה, אותו מעשה ואותו חטא
ממש, גרם גלות ישראל**

תא חזי אי לא הוו אינון ערב רב דאתחברו בהון בישראל, לא
אתעביד ההוא עובדא, ולא מיתו מישראל כל אינון דמיתו,
ולא גרים לון לישראל כל מה דגרים, ותא חזי ההוא עובדא וההוא
חובה ממש גרים גלותהון דישראל. [בוא וראה, אם לא היו אלו ערב
רב, שהתחברו בהם בישראל, לא נעשה אותו מעשה, ולא מתו מישראל
כל אלו שמתו, ולא נגרם להם לישראל כל מה שנגרם, ובוא ראה, אותו
מעשה ואותו חטא ממש, גרם גלות ישראל].

ה.

הקב"ה רצה שימצאו ישראל באותה שעה כמלאכים עליונים, ולעשות להם חירות מהכל, כיון שנעשה אותו מעשה, גרמו הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכיות, גרמו שנשברו אלו לוחות ראשונים, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים, וכל זה מפני ההתחברות של אלו ערב רב שהתחברו בהם

דתנינן בעא קודשא בריך הוא דישתכחון ישראל בהחוא שעתא כמלאכי עלאי. ולמעבד להון חירין מכלא. חירין ממותא. ולמהוי חירין מן שעבודא דשאר עמין. כמה דאת אמר (שמות לב טז) חרות על הלוחות. אל תקרי חרות אלא חירות. כיון דאתעביד החוא עובדא גרימו כלא. גרימו מותא. גרימו שעבוד מלכוון. גרימו דאתברו אינון לוחי קדמאי. גרימו דמיתו מישראל כמה אלפין מנייהו. וכל דא בגין אתחברותא דאינון ערב רב דאתחברו בהו. [ששנינו רצה הקדוש ברוך הוא שימצאו ישראל באותה שעה כמלאכים עליונים, ולעשות להם חירות מהכל, חירות ממות, ולהיות חירות מן שעבוד שאר עמים, כמו שאתה אומר חרות על הלוחות, אל תקרא חרות אלא חירות, כיון שנעשה אותו מעשה, גרמו הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכיות, גרמו שנשברו אלו לוחות ראשונים, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים (מהם), וכל זה מפני ההתחברות של אלו ערב רב שהתחברו בהם].

ו.

בגללם לא נקראו בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם – כיון שהתחברו איתם שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם

אוף הכא. בגיניהון לא אתקרון בני ישראל. ולא ישראל. ולא

עמי, אלא העם סתם, ואי תימא וחמושים עלו בני ישראל, כד הוּו סלקין ממצרים ולא אתחברו בהדיהו אינון ערב רב קרי לון בני ישראל, כיון דאתחברו בהדיהו, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם, קרי לון העם, [גם כאן בגללם לא נקראו בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם, ואם תאמר וחמושים עלו בני ישראל כיון שהתחברו איתם שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, קרא להם העם].

ז.

כל יום היו רואים את אותו ערב רב אמר רבי יהודה, ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה שאר עמים היו גרים במצרים, וכולם נימולו, וכיון שנימולו לא נקראים מצריים, ועל פי משה קיבלו אותם

אוף הכא, בגיניהון לא אתקרון בני ישראל, ולא ישראל, ולא עמי, אלא העם סתם, ואי תימא וחמושים עלו בני ישראל, כד הוּו סלקין ממצרים ולא אתחברו בהדיהו אינון ערב רב קרי לון בני ישראל, כיון דאתחברו בהדיהו, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם, קרי לון העם, [רבי יוסי מקשה ואמר, כתוב כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם, אם כך כל יום היו רואים את אותו ערב רב, אמר רבי יהודה, ערב רב כתוב ולא מצרים, שהרי כמה שאר עמים היו גרים במצרים, ולא עוד אלא שכולם נימולו, וכיון שנימולו לא נקראים מצריים, ועל פי משה קיבלו אותם, וזהו מה שאמר הכתוב לך רד כי שחת עמך, סרו מהר מן הדרך אשר צויתם, צויתם כתוב, וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, אחד מחמשה היו. ורבי יוסי אומר, חמשה מישראל ואחד מהם, רבי יהודה אומר, וחמושים, אחד מחמשים].

זוהר חלק ב' פרשת בשלח, דף ס"ז עמוד א'

ח.

"ויקרא שמו ה' נסי", ה' נסי ממש, מפני שעמלק לקח כל אלו שהיו נימולים ולא נפרעו, וחתך אותם וזרק אותם למעלה, ואמר קח מה שרצית בו – באותה שעה כתוב: ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור

תאנא ויבן משה מזבח. כמה דאמינא. ויקרא שמו יהו"ה נסי. יהו"ה נסי ממש. אמאי. בגין דעמלק נמל כל אינון דהוו גזירין ולא אתפרעו. וגזר לון ושדי להו לעילא. ואמר טול מה דאתרעית ביה. ביה שעתא מה כתיב. ויאמר כי יד על כס יה מלחמה ליהו"ה בעמלק מדר דר מדר דר חסרין. מדירין דלעילא ומדירין דלתתא. [שנה, ויבן משה מזבח כמו שאמרתי, ויקרא שמו ה' נסי, ה' נסי ממש, מדוע, מפני שעמלק לקח כל אלו שהיו נימולים ולא נפרעו, וחתך אותם וזרק אותם למעלה, ואמר קח מה שרצית בו. באותה שעה מה כתוב, ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור. מדור דור, חסרים מדירים שלמעלה ומדירים שלמטה].

ט.

בכל דור ודור, בכל דורות שבאים לעולם, אין לך דור שאין בהם מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עושה בהם מלחמה, ועליהם כתוב יתמו חטאים מן הארץ וגו', בעולם הזה ובעולם הבא, באותו זמן כתוב ברכו נפשי את ה' הללויה **אמר** רבי יהודה. בכל דרא ודרא בכל דרין דאטיין לעלמא. לית לך דר דלית בהו מההוא זרעא בישא. וקודשא בריך הוא אגח בהו קרבא. רבי יצחק אמר (מדיורא דלתתא לדיורא דלעילא). ועלייהו כתיב (תהלים קד לה) יתמו חטאים מן הארץ

וגו'. מן הארץ. בעלמא דין ובעלמא דאתי. ביה זמנא כתיב ברכי נפשי את יהו"ה הללויה. [אמר רבי יהודה, בכל דור ודור בכל דורות שבאים לעולם אין לך דור שאין בהם מאותו זרע רע, והקדוש ברוך הוא עושה בהם מלחמה, רבי יצחק אמר, (מדיוור שלמטה לדיוור שלמעלה) ועליהם כתוב יתמו חטאים מן הארץ וגומר. מן הארץ, בעולם הזה ובעולם הבא, באותו זמן כתוב ברכו נפשי את ה' הללויה].

זוהר הקדוש פרשת משפטים

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא,
דף קי"ד עמוד א'

י.

הקב"ה עתיד להחזיר לך אבידה שאבדת בגלל ערב רב, וזו כלה שלך, שבזמן שעשו ערב רב את העגל, נפלה כלה שלך, זה הלוחות

פקודא בתר דא להשיב אבדה. ואבתריה להשיב הגזל. אמר בוצינא קדישא. קודשא בריך הוא עתיד לאהדרא לך אבדה דאבדת בגין ערב רב. ודא כלה דילך. דבזמנא דעבדו ערב רב ית עגלא נפלת כלה דילך. הדא הוא דכתיב (שמות לב יט) וישלך מידיו את הלחת. [מצוה (מב) אחר זו להשיב אבידה. ואחריה להשיב הגזל, אמר הנר הקדוש, הקדוש ברוך הוא עתיד להחזיר לך אבידה שאבדת בגלל ערב רב, וזו כלה שלך. שבזמן שעשו ערב רב את העגל, נפלה כלה שלך. זה הוא שכתוב וישלך מידיו את הלוחות].

ואתכור כך לך רד. התם קא רמיז נחיתו דילך בגלותא רביעאה. לך כגון (בראשית יב א) לך לך מארצך וגו'.

הכא ש' (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. הכא קא רמיז לך תלת זמנין. (בגלגולא) בגלותא רביעאה. רד בגין בת יחידה כלל דילך דנפלה. הדא הוא דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום. ומיד דאנת נחית בגיניה. תקום עלך. וחאי (איהו השבת אבדה). (וחאי אורייתא דאתגליא על ירך. הא) איהו השבת אבדה דילך. ונאמר בך לך רד. שם רמוזה ירידה שלך בגלות הרביעית. לך, כגון לך לך מארצך וגומר. כאן ש', הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. כאן רמוז לך לך שלש פעמים (בגלגול) בגלות, רביעית רד, מפני בת יחידה כלל שלך שנפלה, זה הוא שכתוב נפלה לא תוסיף קום. ומיד שאתה יורד בגללה תעמוד עליך, וזה (הוא) השבת אבדה, וזו התורה שהתגלתה על ירך, זו היא השבת אבדה שלך].

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, רעיא מהימנא,
דף ק"ב עמוד א'

יא.

ממוני הים מצד הנחש שהיה שר של מצרים, מתפשט בגלות אחרונה מים עד ים ובעוף השמים ערבוביה רעה, עמלקים נפילים, תערובת כל אומות בכל צד בגלות האחרונה, בין בישראל בין בישמעאל בין בעשו באומות העולם – ובבהמה, אלו בני עשו ששלטונם בכל הארץ ואתכור בישראל (בראשית א כו) וירדו בדגת הים. ממנן דימא. מסטרא דנחש דהוה שרא דמצרים. דאתפשט בגלותא בתראה מים עד ים. ובעוף השמים. ערבוביא בישא. עמלקים נפילים תערובת דכל אומין. בכל סטרא בגלותא בתראה. בין בישראל. בין בישמעאל. בין בעשו (באומות העולם). ובבהמה

אלין בני עשו, דשולטנתהון בכל הארץ. [ונאמר בישראל וירדו ברגת הים. ממוני הים מצד הנחש שהיה שר של מצרים, שמתפשט בגלות אחרונה מים עד ים, ובעוף השמים ערבוביה רעה, עמלקים נפילים, תערובת כל אומות בכל צד בגלות האחרונה, בין בישראל בין בישמעאל בין בעשו (באומות העולם). ובבהמה, אלו בני עשו ששלטונם בכל הארץ].

ויתקיים במשיח (תהלים עב ח) וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ. והכי בתרין משיחין. והכי בישראל, וכלא בזכות מ"ה (שמו) דמשה. וייתון נם דמשיח בן דוד מיהודה אריה רשים עליה. ונס דמשיח בן יוסף שור רשים עליה. ונס דשילה אריה לימינא שור לשמאלא נשר באמצעיתא. ואדם על כליו. וארבע אנפין לכל חד. ארבע שבטין דשלש חיון י"ב. ולגבי אדם דאיהו מה שמו. בני משה. דבההוא זמנא יתקיים במשה. (במדבר יד יב) ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו. בההוא זמנא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"זא שיהיה. (שם ג טז) ואשר להיות כבר היה. [ויתקיים במשיח וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ, וכך בשני משיחים וכך בישראל, והכל בזכות מ"ה (שמו) של משה, ויבואו נם של משיח בן דוד מיהודה אריה רשום עליו, ונס של שילה אריה לימין שור לשמאל נשר באמצע, ואדם על כולם. וארבעה פנים לכל אחד, ארבעה שבטים (שלמטה) [של שלש] חיות שנים עשר, ולגבי אדם שהוא מה שמו בני משה, שבאותו זמן יתקיים במשה ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו. באותו זמן מ"ה ש"היה ה"זא שיהיה, ואשר להיות כבר היה].

יב.

**והאלהים יבקש את נרדף, ישראל שהיו נרדפים לפני ערב
רב זאבים רעים – ישראל שהם אילת, נרדפים לפני רשעים**

אריות – מי יקימנו, באותו זמן נראה מי הוא אלוה אחר שיקים אותו מלטרופ עליהם, או אומה ולשון

והאלה "ם יבקש את נרדף. ישראל דאתמר בהון (יחזקאל ל"ד ל"א) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. דהו נרדפים קדם ערב רב זאבים בישין. הא (בראשית מט כז) בנימין זאב יטרף לגבייהו. דטרף לון. ויתקיים בהחוא זמנא (שם) בבקר יאכל עד. דהיינו עד כי יבא שילה. ודא בקר דאברהם. ולערב יחלק שלל. דא ערב דיצחק. דתמן תרין משיחין. בחד ייכול (ס"א ממונא) ממנא דאומין דעלמא. ובחד יחלק לון לישראל. [והאלהים יבקש את נרדף. ישראל שנאמר בהם ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, שהיו נרדפים לפני ערב רב זאבים רעים, הרי בנימין זאב יטרף אצלם שטורף אותם, ויתקיים בו באותו זמן בבוקר יאכל עד, שזוהו עד כי יבא שילה וזה בוקר של אברהם. ולערב יחלק שלל, זה ערב של יצחק ששם שני משיחים, באוחד יאכל הממונה (נ"א הממון) של אומות העולם, ובאחד יחלק אותם לישראל].

ישראל דאינון אילת. נרדפין קדם רשיעיא אריות. ויתער נפתלי דאיהו (שם כ"א) אילה שלוחה הנותן אמרי שפר. יתער בימינא דאיהו אריה משיח בן דוד. דאתמר ביה (שם ט) גור אריה יהודה מטרף בני עלית. ויחזקון (ד"א ויחזור) על אומין דעלמא. כרע שכב עלייהו למטרף לון. מי יקימנו. בהחוא זמנא נחזי מאן הוא אלה אחרא. דיקים ליה מלטרופ עלייהו. או אומה ולישין. [ישראל שהם אילת, נרדפים לפני רשעים אריות, ויתעורר נפתלי שהוא אילה שלוחה הנותן אמרי שפר. יתעורר בימין שהוא אריה משיח בן דוד שנאמר בו גור אריה יהודה מטרף בני עלית ויתחזקון (ד"א ויחזור) על אומות העולם, כרע שכב עליהם לטרופ אותם. מי יקימנו, באותו זמן נראה מי הוא אלוה אחר שיקים אותו מלטרופ עליהם, או אומה ולשון].

יג.

ישראל שהיו כיונה נרדפים לפני נשר מצד עופות אומות העולם, באותו זמן יתעורר נשר ויפרוש כנפיו על ערבובית האומות ועשו וישמעאל שהם עמלקים, וערבוביה רעה של ישראל, וטורף אותם, שלא ישאר אחד מהם

וישראל דהוו כיונה. נרדפין קדם נשר מסטרא דעופין דאומין דעלמא. בההוא זמנא יתער נשר. ויתפרש גרפחא על ערבובי דאומין ועשו וישמעאל דאינון עמלקים. וערבוביא בישא דישראל. וטריף לון דלא ישתאר חד מנייהו. לקיים מה שנאמר בישראל (דברים לב יב) יהוה ברד ינחנו ואין עמו אל נכר. וישראל שהיו כיונה נרדפים לפני נשר מצד עופות אומות העולם, באותו זמן יתעורר נשר ויפרוש כנפיו על ערבובית האומות ועשו וישמעאל שהם עמלקים, וערבוביה רעה של ישראל, וטורף אותם שלא ישאר אחד מהם לקיים מה שנאמר בישראל ה' ברד ינחנו ואין עמו אל נכר].

יד.

אומות עובדי עבודה זרה של העולם שישארו, יעורר הקדוש ברוך הוא חיה של אדם לשלוט עליהם, לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל וירדו בדגת הים וגו', ומוראכם וחתכם וגו'

ובמתכון ואילך אין מקבלים גרים. כמה דאוקמוה מארי מתניתין. אין מקבלים גרים לימות המשיח. ואומין עכו"ם דעלמא דישתארו. יתער קב"ה חיה דאדם לשלטאה עלייהו. לקיימא בהון (ישעיה ס יב) כי חגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו. לקיים בישראל (בראשית א כו) וירדו בדגת הים וגו'. (שם ט ב) ומוראכם וחתכם וגו'. [ומשם ואילך אין מקבלים גרים, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה, אין מקבלים גרים לימות המשיח. ואומות

עובדי עבודה זרה של העולם שישארו, יעורר הקדוש ברוך הוא חיה של אדם לשלוט עליהם, לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו, לקיים בישראל וירדו בדגת הים וגומר, ומוראכם וחתכם וגומר].

טז.

כאשר יצאו ישראל מהגלות, כך יהיו שבורים עד שיתברר אוכל מתוך פסולת, שזהו קש ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל ביניהם, כתבואה שנבררת מתוך מוץ ותבן

וכוסטרא דתבואות ה' מיני נהמא. תבירין מכלהו. ואינן חטה ושעורה וכסמת ושבלת שועל ושיפון. אמתיל לון לישראל. הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ג) קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה בה'. כד יפקון מגלותא חכי יהון תבירין. עד דיתבריר אוכל מתוך פסולת. דהיינו קש ערב רב. עד דיתבררו וישתמודעו ישראל ביניהו. כבר דאתבריר מגו מוץ ותבן. [ומצד התבואות, חמשה מיני לחם שבורים מכולם, והם חיטה ושעורה וכוסמת ושיבולת שועל ושיפון, המשיל להם את ישראל, זה הוא שכתוב קודש ישראל לה' ראשית תבואתה בה', כאשר יצאו מהגלות כך יהיו שבורים עד שיתברר (ביד שהוא) אוכל מתוך פסולת, שזהו קש ערב רב, עד שיתבררו ויהיו ניכרים ישראל ביניהם, כתבואה שנבררת מתוך מוץ ותבן].

טז.

לאחר שיתבררו ישראל, נאספים לאותו מקום שנקרא ירושלים, כמו חטה שאחר שנתברר קש ותבן מכניסים אותה לאוצר, כך יאספו ישראל שהם בר לירושלים, שהיא

בנוייה על הר ה' – באותו זמן שיהיו נקיים כבר מתוך קש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא להם בני בכורי ישראל

וְעַד דיתברירו מנייהו. י' דאיהו מעשר לא שריא על ה' דאיהו נחמא דה' מינין. לקיימא אומאה (שמות יז יז) כי יד על כם י"ה. ובגין דא מוץ ותבן אינו מחוייב במעשר עד דיתבריר, לבתר דיתבריר מתכנשין לההוא אתר דאקרי ירושלם. כמה דחטה דבתר דאתבריר קש ותבן מכניסין לה לאוצר. הכי יתכנשון ישראל דאינון בר לירושלם. דאיהי בנויה על הר יהו"ה. דאתמר בה (תהלים כד ג) מי יעלה בהר יהו"ה ומי יקום במקום קדשו. נקי כפים ובר לבב. נקי כבר דאיהו עבדא. כד אתבריר מגו פסולת. בההוא זמנא נשקו בר כדבקדמיתא. דאתמר ביה (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו. בר תרגום בן. בההוא זמנא דיהון נקיים כבר מגו קש ותבן. שריא שמיה עלייהו. וקרא לון (שמות ד כב) בני בכורי ישראל. [ועד יתבררו מהם, י' שהוא מעשר לא שורה על ה', שהוא לחם של חמשה מינים לקיים שבועה כי יד על כם י"ה, ומפני זה מוץ ותבן אינו מחוייב במעשר עד שיתברר, לאחר שיתברר, נאספים לאותו מקום שנקרא ירושלים, כמו שחיטה שאחר שנתברר קש ותבן מכניסים אותה לאוצר, כך יאספו ישראל שהם בר לירושלים, שהיא בנוייה על הר ה', שנאמר בה מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפים ובר לבב, נקי כבר שהוא תבואה כאשר נתברר מתוך פסולת. באותו זמן נשקו בר כבתחילה שנאמר בו ישקני מנשיקות פיהו. בר, תרגום בן. באותו זמן שיהיו נקיים כבר מתוך קש ותבן, שורה שמו עליהם, וקורא להם בני בכורי ישראל].

וְהָכִי מַכֵּל אֵילָנִין לֵית תביר כגפן. בנטיעו דיליה תביר. בענבים דיליה תביר. דאינון כתישין בין רגלין. והכי זית. זיתים דיליה כתישין. בגלותא אמתילו ישראל בהון. הדא הוא דכתיב (תהלים פ ט) גפן ממצרים תסיע. וכן בגלותא רביעאה בתראה (ישעיה ה ז) כי כרם יהו"ה צבאות בית ישראל. וכגוונא דא

משוללים ישראל ללזית, (ירמיה יא יז) זית רענן יפה פרי תאר, ובגין דא (תהלים קכח ג) אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתלל זיתים, סמיך דא לדא, בגין דאינון תבירין בגלותא, [וכך מכל אילנות אין שבור כגפן, בנטיעה שלה שבורה, בענבים שלה שבורה, בענבים שלה שבורה שהם כתושים בין רגלים, וכך זית, זיתים שלה כתושים, בגלות נמשלו ישראל בהם זה הוא שכתוב גפן ממצרים תסיע, וכן בגלות הרביעית האחרונה כי כרם ה' צבאות בית ישראל, וכמו כן משוללים ישראל לזית, זית רענן יפה פרי תואר, ומפני זה אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתלל זיתים, סומך זה לזה מפני שהם שבורים בגלות].

יז.

לאחר שיהיו נקיים מתוך פסולת, יתקדשו ישראל לבית המקדש כיין לנסך על גבי המזבח – וערב רב הם יין שנתנסך לעבודה זרה, ומהם משומדים, מינים אפיקורוסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולה – וישראל שנאמר בהם ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם, עד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות לא נבראו מהם, ובגללם אמר דוד עליו השלום למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני

ולבתר דיהון נקיים מגו פסולת, יתקדשון לבי מקדשא, כיין לנסכא על גבי מדבחא, וזיתים לאדלקא בוצינא שרגין למנרתא, ומאן זכה להאי, יין דלא יתנסך לכו"ם, דערב רב אינון יין דנתנסך לכו"ם, ומנחון משומדים מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כלה, [ולאחר שיהיו נקיים מתוך פסולת, יתקדשו לבית המקדש, כיין לנסך על גבי המזבח, וזיתים להדליק מאור נרות למנורה, ומי זכה לזה, יין שלא יתנסך לעבודה זרה, שערב רב הם

יין שנתנסך לעבודה זרה, ומהם משומדים, מינים אפיקורסים, משומדים לעבירות שבכל התורה כולת].

וישראל דאתמר בהון. (שם קו ל"ה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם. עד דיהון דרוכין בין רגליהו בגלותא. לא אתברירו מנייהו. ובגינייהו אמר דוד ע"ה (שם מט ו) למה אירא בימי רע עון עקבי יסבני. ועליהו אמר שלמה. (שיר א ח) צאי לך בעקב"י הצאן. ביעק"ב. דעליה אתמר לגבי נחש הקדמוני דפתי לחוה. (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש. ואתה תשופנו עקב. בתר דיפקון מן גלותא. נמשלים לתפוחים ולכל ריחין טבין. כגוונא דמפקנו דמצרים. דכתיב ביה (שיר ח ה) תחת התפוח עוררתיך. וישראל שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, עד שיהיו דרוכים בין רגליהם בגלות לא נבראו מהם, ובגללם אמר דוד עליו השלום למה אירא בימי רע עון עקבי יסבני, ועליהם אמר שלמה צאי לך בעקב"י הצאן, ביעק"ב, שעליו נאמר לגבי נחש הקדמוני שפיתה את חוה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. אחר שיצאו מן הגלות נמשלים לתפוחים ולכל ריחות טובים, כמו יציאת מצרים, שכתוב בה תחת התפוח עוררתיך].

זוהר חלק ב' פרשת משפטים, דף קב"ד עמוד

א'

יח.

פעם אחת עלו ישראל לחוג החג, והתערבו עובדי עבודה זרה איתם, ואותה שנה לא נמצאה ברכה בעולם – לשנה אחרת עלו, ועלו אלו עובדי עבודה זרה שהתערבו אתם, כאשר היו אוכלים קרבנות והיו שמחים וראו את אלו עובדי עבודה זרה שדומים בצורתם לצורת הכותל, שמו לב בהם שהכל

מברכים והם לא ברכו, באו ואמרו הדבר לבית דין, באו ושאלו אותם, אמרו, זה שאכלתם חלק שלכם, מאיזה קרבן היה, לא היה בידיהם, בדקו ומצאו שהם עובדי עבודה זרה והרגו אותם. אמרו, ברוך הקדוש ברוך הוא שהציל את עמו, שוודאי אין ברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש בני אמונה בני אמת, ואותה שנה נמצאה ברכה בעולם בשלימות

יִרְאָה כֹּל זְכוּרֶךְ. אִמָּאֵי כֹּל זְכוּרֶךְ. אִמֵּר רַבִּי אֱלֶעָזָר. כֹּל זְכוּרֶךְ מִמֶּשׁ. בְּגִין דְּנִטְלִין בְּרִכְתָּא מִמְּבוּעָא דְנַחֲלָא. מִכָּאן תִּנּוּן. כֹּל בַּר יִשְׂרָאֵל דַּאֲתַגְזֹר. בְּעֵי לְאַתְחַזְּאָה קִמֵּי מַלְכָּא קִדִּישָׁא. בְּגִין דִּיטוּל בְּרִכְתָּא מִמְּבוּעֵי דְנַחֲלָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דְּבָרִים טו ז) כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְכְּתִיב אֵל פְּנֵי הָאָדוֹן יְהוָה. כִּמְה דְּאוּקִימָנָא דְּמִתְמָן מְרִיקָן בְּרַכָּאן וְנִטְלִין בְּרִכְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל מִכֹּל שָׂאָר עַמִּין. נִירָאָה כֹּל זְכוּרֶךְ, מְדוּעַ כֹּל זְכוּרֶךְ, אִמֵּר רַבִּי אֱלֶעָזָר כֹּל זְכוּרֶךְ מִמֶּשׁ, מִשּׁוּם שְׁנוּטִלִים בְּרִכָּה מִמַּעַן הִנְחַל, מִכָּאן שְׁנִינוּ כֹּל בֶּן יִשְׂרָאֵל שְׁנִימוּל, צָרִיךְ לְהִירָאוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, כְּדִי שִׁיטוּל בְּרִכָּה מִמְּבוּעֵי הִנְחַל. זֶה הוּא שְׁכָתוּב כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ, וְכָתוּב אֵל פְּנֵי הָאָדוֹן ה' ה', כְּמוֹ שֶׁהַעֲמַדְנוּ שְׁמִשָּׁם מְרִיקִים בְּרִכּוֹת וְנוּטִלִים בְּרִכָּה. זְכָאֵי חֵלֶק יִשְׂרָאֵל מִכֹּל שָׂאָר עַמִּים].

זְכָנָא חֲדָא סְלִיקוּ יִשְׂרָאֵל לְמַחְגַּ חֲגָא. וְאַתְעֲרְבוּ עַעְכוּ"ם בְּהַדִּיחֹו. וְהָהוּא שְׁתָּא לָא אֲשַׁתְּכַח בְּרִכְתָּא בְּעֲלָמָא. אֲתוּ שְׁאִילֹו לְרַב הַמְנוּנָא סְבָא. אִמֵּר לָהּ חֲמִיתוֹן סִימְנָא בְּקִדְמִיתָא בְּהָאֵי. אִמֵּר לָיָה סִימְנָא חֲמִינָן. דְּכַד תְּבַנָּא מֵהֶתֶם כֹּל אֲרַחֲיָן אֲסִתִּימוּ מִמֵּיא. וְעֲנָנָא וְחִשּׁוּכָא אֲשַׁתְּכַח. דְּלָא יִכְלִין לְמַהֲךְ כֹּל אִינוֹן דְּסְלִיקוּ לְתַמָּן. וְעוּד בְּשַׁעְתָּא דְּעֲאֲלָנָא לְאַתְחַזְּאָה. אִפִּי שְׁמִיא אֲתַחֲשִׁכוּ וְאַתְרַגִּיזוּ. (אַתְרַגִּישׁ וְחִמָּא). אִמֵּר לָהּ. וְדָאֵי אֹו אִית בִּינִיכּוּ בְּנֵי נִשָּׂא דְּלָא אֲתַגְזֹרוּ. אֹו עַעְכוּ"ם סְלִיקוּ בְּהַדִּיכּוּ. דְּהָא לָא אֲתַבְּרַכָּאן בְּהָאֵי שַׁעְתָּא בַּר אִינוֹן יִשְׂרָאֵל דַּאֲתַגְזֹרוּ. וּבְהָאֵי אֲתִקְדִּישָׁא מִסְתַּכֵּל קב"ה וּבְרִיךְ לָוִן. [פַּעַם אַחַת עָלוּ יִשְׂרָאֵל לַחוּג

החג, והתערבו עובדי עבודה זרה איתם, ואותה שנה לא נמצאה ברכה בעולם. באו שאלו את רב חמננא הזקן, אמר להם ראיתם סימן בראשונה בזה אמרו לו סימן ראינו, שכאשר שבנו משם כל דרכים היו סתומים ממים, וענן וחושך נמצא, שלא יכלו ללכת כל אלו שעלו לשם, ועוד בשעה שנכנסנו להראות אפילו שמים נחשכו, (נחרד וראה), אמר להם, וודאי או יש ביניכם בני אדם שלא נימולו, או עובדי עבודה זרה עלו אתכם. שהרי לא מתברכים באותה שעה, זולת אלו ישראל שנימולו. ובזה האות הקדוש מסתכל הקדוש ברוך הוא ומברך אותם].

לשתא אחרא סליקו. וסליקו אינון עעכו"ם דאתערבו בהדיהו.
כד חוו אכלין קרבניא וחוו חדאן. וחמו לאינון עעכו"ם
דטפסאן בקומרייהו. לקוטרא דכותלא. אשגחו בהו דכלא
מברכין ואינון לא בריכו. אתו ואמרו מלה לבי דינא. אתו ושאיילו
לון. אמרו האי דאכלתון חולקא דלכון מאן קורבנא חוה. לא חוה
בידיהו. בדקו ואשגחו דאינון עעכו"ם וקמלו לון. אמרו בריך
רחמנא דשויב לעמיה. דודאי לית ברכתא שריא אלא בישראל.
זרעא קדישא בני מהימנותא בני קשוט. והחיא שתא אשתכח
ברכתא בעלמא בשלימו. פתחו ואמרו (תהלים קמ יד) אך צדיקים
יודו לשמך וגו'. [לשנה אחרת עלו, ועלו אלו עובדי עבודה זרה
שהתערבו אתם, כאשר היו אוכלים קרבנות והיו שמחים וראו את אלו
עובדי עבודה זרה שדומים בצורתם לצורת הכותל, שמו לב בהם שחבל
מברכים והם לא ברכו, באו ואמרו הדבר לבית דין, באו ושאלו אותם,
אמרו, זה שאכלתם חלק שלכם, מאיזה קרבן היה, לא היה בידיהם, בדקו
ומצאו שהם עובדי עבודה זרה והרגו אותם. אמרו, ברוך הקדוש ברוך
הוא שהציל את עמו, שוודאי אין ברכה שורה אלא בישראל, זרע קדוש
בני אמונה בני אמת, ואותה שנה נמצאה ברכה בעולם בשלימות, פתחו
ואמרו אך צדיקים יודו לשמך וגומר].

זוהר הקדוש פרשת כי תשא

זוהר חלק ב' פרשת כי תשא, דף ק"צ עמוד ב'

יט.

**חטא שעשו ערב רב העם שלחוץ, והשתתפו בו העם
הקדוש, באמא חטאו, וימירו את כבודם בתבנית שור,
שגרמו לשכינה שגלתה בגלות עמהם, וימירו את כבודם
בתבנית שור**

בכה רבי שמעון ואמר, חד מלח מאינון מלי דלחישו לי מגו ריש
מתיבתא דגנתא דעדן, דלא אמרו באתגליא, מלח דא
סתרא איהי, ואימא לבו, בני רחימאי, בני רחימין דנפשאי, מה
אעביד, אמרו לי בלחישא, ואנא אימא באתגלייא, ולזמנא דנחמי
אנפין באנפין, כל אנפין יסתמכון בדא, [בכה רבי שמעון ואמר, דבר
אחד מאלו דברים שלחושו לי מתוך ראש הישיבה של גן העדן, שלא
אמרו בגלוי, דבר זה סתר הוא, ואומר לכם בני אהובי, בני אהובי נפשי,
מה אעשה, אמרו לי בלחישא ואני אומר בגלוי, ולזמן שנראה פנים בפנים
כל פנים יסכימו בזה].

בני, חובא דעבדו (ערב רב) עמא דלבר, ואשתתפו ביה עמא
קדישא, באימא חאבו, דכתיב קום עשה לנו אלהים,
אלהים ודאי כבוד ישראל, דא איהו דשריא עליהו, כאימא על
בנין, ודא הוא רזא דכתיב (תהלים קו כ) וימירו את כבודם
בתבנית שור, דא כבודם דישראל אימא דלחון, ודא הוא דכתיב
(ש"א ד כב) גלח כבוד, דגרמו לשכינתא דאתגלי בגלותא עמהון,
ועל דא וימירו את כבודם, במה בתבנית שור, [בני, חטא שעשו
(ערב רב) העם שלחוץ, והשתתפו בו העם הקדוש, באמא חטאו, שכתוב
קום עשה לנו אלהים, וודאי כבוד ישראל, זה הוא ששורה עליהם
כאמא על בנים, וזה הוא סוד שכתוב וימירו את כבודם בתבנית שור, זה

כבוד ישראל אמא שלהם. וזה הוא שכתוב גלה כבוד, שגרמו לשכינה שגלתה בגלות עמהם, ועל כן וימירו את כבודם. במה, בתבנית שור].

הבא איהו רזא דמלך. תא חזי, לתתא גו שמרים דחמרא דורדיין בישין. נפק חד ערעורא מקטרגא. מזיקא קדמאה. ואיהו ברזא דיוקנא דאדם. כד קריב לגו קדשא. כיון דאתעבר מתמן. ובעי לנחתא לתתא. בעי לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא. ונחית הוא ורתיכוי. ולבושא קדמאה דקא נקיט. תבנית שור דיוקנא דשור. [כאן הוא סוד הדבר, בוא ראה, למטה תוך שמרי היין שמרים רעים, יצא ערעור אחד מקטרג מזיק ראשון, והוא בסוד הדיוקן של אדם, כאשר קרב לתוך הקודש, כיוון שנעבר משם, ורצה לרדת למטה, רצה להתלבש בלבוש להזיק העולם, וירד הוא ומרכבתו, ולבוש ראשון שאוחז תבנית שור, דיוקן שור].

וקדמאה לנזיקין מאינזון ארבע שור איהו. ואינזון ארבע אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא דאבות נזיקין בר שור. כללו דיליה. ועל דא כתיב. וימירו את כבודם בתבנית שור. ונראשון לנזיקין מאלו ארבעה, שור הוא, והם ארבעה אבות להזיק העולם, וכל שלשה אבות נזיקין, זולת שור, כולם שלו, ועל כן כתוב וימירו את כבודם בתבנית שור].

מנהו אוכל עשב. הא דרשינן ביה. אבל עקרא דמלך מתמצית דלחם. ושבע זיני דגן. לית ליה בהו חולקא. ובגיני כך אימא לא הות תמן. ולא יאות לה למהוי תמן. ובגין דאבא הוה ידע רחמנו דאימא וארחא דילה. אמר למשה. בני רחימאי. עיטא בתרווייהו בדא תדיר. ודא הוא דלחישו לי בלחישו. דלא חזי לגלאה. דברא לא ינדע. ויחמי דהא רצועה אתתקנת. וידחל תדיר. אבל תרווייהו בעיטא דא ובעיטא חדא: תא חזי כתיב. [מהו אוכל עשב, הרי דרשנו בו. אבל עיקר הדבר, מתמצית הלחם, ושבעה מיני דגן אין לו בהם חלק, ומשום כך אימא לא היתה שם, ולא

ראוי לה להיות שם, ומפיני שאבא היה יודע רחמנות האימא ודרך שלה, אמר למשה בני אחובי, עצה בשניהם בזו תמיד. וזה הוא שלחשו לי בלחישא שלא ראוי לגלות, שהבן לא ידע ויראה שהרי רצועה מוכנת ויפחד תמיד, אבל שניהם בעצה זו ובעצה אחת. בא וראה כתוב].

ב.

וירא העם כי בשש משה, העם אלו ערב רב, מי ערב רב וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו שקוראים להם ערב רב, והלא מצריים היו וממצרים נסעו, ואלו היו תערובת של עמים הרבה, כך היה לו לכתוב ערב רב עלו אתם לפי התערובת שלהם – אלא ערב רב עלה אתם, עם אחד היה ולשון אחד, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומים שלהם היו שכתוב בהם ויעשו גם הם חרטומי מצרים, שרצו לעמוד כנגד פלאים של הקדוש ברוך הוא, כיוון שראו נסים ופלאות שעשה משה במצרים, חזרו לגבי משה, אמר לו הקב"ה למשה אל תקבל אותם, אמר משה, רבון העולם, כיוון שראו הגבורה שלך רוצים להתגייר, יראו גבורתך בכל יום וידעו שאין אלוה חוץ ממך וקיבל אותם משה

וירא העם כי בשש משה. מאן העם. אינון ערב רב. מאן ערב רב. וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים הוו. דקראן לון ערב רב. והלא מצריים הוו. וממצרים נמלו. ואלו חוו ערבוביא דעמין סגיאין. הכי הוה ליה למכתב. ערב רב עלו אתם. לפי ערבוביא דלהון. [וירא העם כי בשש משה, מי העם, אלו ערב רב, מי ערב רב, וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו שקוראים להם ערב רב, והלא מצריים היו וממצרים נסעו, ואלו היו תערובת של עמים הרבה, כך היה לו לכתוב ערב רב עלו אתם לפי התערובת שלהם].

אלא (שמות יב ד) ערב רב עלה אתם. עמא חד הוה ולישן חד. אבל כל חרשי מצרים וכל חרטומי דלהון הוו. דכתיב

בהו (שם ז כג) ויעשו גם הם חרטומי מצרים, דבעו למיקם לקבל פליאן דקודשא בריך הוא. כיון דחמו נסין ופליאן דעבד משה במצרים, אהדרו לגבי משה. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה לא תקבל לון. אמר משה מאריה דעלמא. כיון דחמו גבורתא דילך באען לאתגיירא, יחמון גבורתך בכל יומא. וינדעון דלית אלהא בר מנך, וקבל לון משה. [אלא ערב רב עלה אתם, עם אחד היה ולשון אחד, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומים שלהם היו שכתוב בהם ויעשו גם הם חרטומי מצרים שרצו לעמוד כנגד פלאים של הקדוש ברוך הוא, כיוון שראו נסים ופלאות שעשה משה במצרים חזרו לגבי משה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה אל תקבל אותם. אמר משה, רבון העולם, כיוון שראו הגבורה שלך רוצים להתגייר. יראו גבורתך בכל יום וידעו שאין אלוה חוץ ממך וקיבל אותם משה].

כא.

מדוע קרא להם ערב רב אלא כל מכשפי מצרים היו ובראשם יונוס וימברוס, ובשעות היום היו עושים תמיד כישופם, כל אלו מכשפים עליונים היו מסתכלים מכי נוטה השמש, מתחילת שש שעות ומחצה, עד התחלת תשע ומחצה שזהו ערב גדול, כל אלו מכשפים קטנים מתחילת תשע ומחצה עד חצי לילה, אלו עליונים שבהם היו מסתכלים מכי נוטה השמש, שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים וחמש דרגות לשוטט על הרי חושך, והרוח שלהם היה משוטט על כל אלו מכשפים בכשפיהם, ואלו היו עושים כל מה שהם רוצים, עד שכל מצריים בטחון שלהם באלו היה, וקוראים להם ערב רב, מפני שיש ערב קטן, מתשע שעות ומחצה ולמטה, זה ערב קטן, ושני ערבים הם, ועל כן ערב רב עלה אתם

אמאי קרא לון ערב רב. אלא כל חרשין דמצרים הוו.

וברישתון יונוס וימברוס. ובשעתא דיומא הוו עבדי תדיר
 חרשיהו. וכל אלאין חרשין עלאין. הוו מסתכלי מכי נמי שמשא.
 משירותא דשית שעות ומחצה. עד שירותא דתשע ומחצה.
 דהיינו ערב רברבא. כל אינון חרשין זעירין. משירותא דתשע
 ומחצה עד פלגות ליליא. [מדוע קרא להם ערב רב, אלא כל מכשפי
 מצרים היו ובראשם יונוס וימברוס (אולי הם יוחני וממרא שנזכרו
 במנחות דף פ"ה ובשמ"ר פרק ט') ובשעות היום היו עושים תמיד
 כישופם, כל אלו מכשפים עליונים היו מסתכלים מכי נוטה השמש,
 מתחילת שש שעות ומחצה, עד התחלת תשע ומחצה שזהו ערב גדול,
 כל אלו מכשפים קטנים מתחילת תשע ומחצה עד חצי לילה].

אינון עלאין דבהו. הוו מסתכלי מכי נמי שמשא. דהא כדין
 שראן תשע מאה ותשעין וחמש דרגין. למשטמא על טורי
 חשוך. ורוחא דלהון הוה משטמא על כל אינון חרשין (נ"א דרגין)
 בחרשיהו. ואלאין הוו עבדי כל מה דאינון בעאן. עד דכל מצראי
 רחצנו דלהון באלאין הוה. וקראן לון ערב רב. בגין דאית ערב
 זעירא. מתשע שעות ומחצה ולתתא. דא ערב זעירא. ותרי ערבי
 אינון. ועל דא וגם ערב רב עלה אתם. [אלו עליונים שבהם היו
 מסתכלים מכי נוטה השמש שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים
 וחמש דרגות לשוטט על הרי חושך, והרוח שלהם היה משוטט על כל
 אלו מכשפים (נ"א דרגות) בכשפיהם, ואלו היו עושים כל מה שהם
 רוצים, עד שכל מצריים בטחון שלהם באלו היתה. וקוראים להם ערב רב,
 מפני שיש ערב קטן, מתשע שעות ומחצה ולמטה, זה ערב קטן, ושני
 ערבים הם, ועל כן ערב רב עלה אתם].

כב.

החכמה שלהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום,
 והסתכלו בדרגות משה, וראו שהרי בכל צדדים בשש משה,

בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלוט בהם, בשש דרגות עליונות שאחוזות בו, ובכל צדדים בשש היה, ובעטרות אלו השש היה עתיד לרדת מן ההר

והכבמתא דלהון הוה סגי. ואינון אסתכלו בשעתי דיומא. ואסתכלו בדרגא דמשה. וחמו דהא בכל סטרין בשש משה. בשש שעתי קדמאין דיומא. דאינון לא יכלין לשלמא בהו. (ס"א בגין שית) בשית דרגין עלאין דאחידן ביה (נ"א דאחיד בהו). ובכל סטרין בשית הוה. ובעטרין דאלין שית הוה זמין לרדת מן ההר. דכתיב כי בשש משה לרדת מן ההר. [והחכמה שלהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום, והסתכלו בדרגת משה, וראו שהרי בכל צדדים בשש משה, בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלוט בהם, (ס"א מפני שש) בשש דרגות עליונות שאחוזות בו (נ"א שאוחזו בהן). ובכל צדדים בשש היה, ובעטרות אלו השש היה עתיד לרדת מן ההר].

מיד ויקהל העם על אהרן. (דחכי תנינן דבההיא שעתא דנחית משה וקביל אורייתא בלחודוי. כללא דכל ישראל. ואיהו קביל אורייתא בעלמא. ואפילו מגלת אסתר. דכתיב (אסתר ט כז) וקבל היהודים. וקבלו היהודים מבעי ליה. מאי וקבל. אללא דא משה דאיהו היהודים. כללא דיהודאי. ויקהל העם על אהרן). אמאי על אהרן. בגין לאתכללא בסטרא דימינא. דהא אינון שמאלא בעו מניה. ובגין דלהוי כליל בימינא. אתכנשו על אהרן. ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים. [מיד ויקהל העם על אהרן, (שכך שנינו שבאותה שעה שירד משה וקבל תורה בלבדו כלל כל ישראל, והוא קיבל תורה בעולם, ואפילו מגילת אסתר שכתוב וקבל היהודים, וקבלו היהודים היה צריך לו, מהו וקבל, אלא זה משה שהוא היהודים כלל היהודים, ויקהל העם על אהרן), מדוע על אהרן, כדי להיכלל בצד הימין, שהרי הם שמאל בקשו ממנו, וכדי שיהיה כלול בימין נאספו על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים].

(אלהי"ם ודאי, בעו סטר שמאלא, אשר ילכו, אשר ילך מבעי ליה, מאי אשר ילכו, אלא אלהי"ם שית דרגא אינון, (ד"א ששת ימי המעשה), כלחו בסטר שמאלא דאלהי"ם שית אינון, דאי תימא דהא שבע אינון, ההוא אלהי"ם עלאה לא עאל בכללא). [אלהים וודאי בקשו צד שמאל, אשר ילכו, אשר ילך היה צריך לו, מה אשר ילכו, אלא אלהים שש דרגות הם (ד"א ששת ימי המעשה) כולן בצד שמאל, שאלהים ששה הם, שאם תאמר שהרי שבעה הם, אותו אלהים עליון לא נכנס בכללות].

תא חזי, כל זמנא דהוה משה במצרים, שמא דאלהי"ם לא דכיר, אלא שמא דיהו"ה, ועל דא קשיא ליה לפרעה, בגין דלא יהא תוקפא ליהוה סטרא אחרא, ולא יתתקף בעלמא, השתא בעו ההיא, מלה וחינו קום עשה לנו אלהי"ם, לנו דייקא, דאנן צריכין להאי מלה, לתקפא סטרא דילן, דהוה אתדחיא עד השתא. [בוא וראה, כל זמן שהיה משה במצרים שם אלהים לא הזכיר, אלא שם ה', כרי שלא יהיה חוזק לאותו סטרא אחרא (הצר האחר) ולא יתחזק בעולם, ועל כן קשה לו לפרעה, עכשיו רצו אותו דבר, וזהו קום עשה לנו אלהים, לנו בדיוק, שאנחנו צריכים זה הדבר לחזק הצד שלנו, שהיה נדחה עד עכשיו].

כג.

אמרו הערב רב לישראל: ראינו שאתם ישראל כל טוב וכל כבוד העולם לכם, ואנחנו דחויים לחוץ, לכם וה' הולך לפניכם יומם, אף כך אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהולך לפניכם ה', שהרי רשות יש לצד שלנו ללכת אף כך לפנינו אשר ילכו לפנינו, מאי אמרו, אלא הכי אמרו, חמינן דאתון ישראל כל טוב וכל יקר דעלמא לבו, ואנן דחיין לבר, דילבון (שמות יג כא) ויהו"ה הולך לפניכם יומם, אוף הכי אלהי"ם

אשר ילכו לפנינו, כמה דאזיל קמייכו יהו"ה. דהא רשו אית לסטרא דילין למחך אופי הכי לקמנא. אי נזמין ליה עובדא. [אשר ילכו לפנינו, מה אמרו, אלא כך אמרו, ראינו שאתם ישראל כל טוב וכל כבוד העולם לכם, ואנחנו דחויים לחוץ. שלכם זה' הולך לפניכם יומם, אף כך אלהים אשר ילכו לפנינו, כמו שהולך לפניכם ה', שהרי רשות יש לצד שלנו ללכת אף כך לפנינו אם נבין לו מעשה].

כד.

כל ענני כבוד שהלכו במדבר, לא היו חופים אלא את בני ישראל לבדם, והערב רב וכל אלו בהמות צאן ושוורים, היו הולכים לחוץ מהמחנה לאחרונה – כל אלו ארבעים שנים אשר הלכו ישראל במדבר, שום לכלוך וטנוף לא היה תוך עננים לפנים, ועל כן צאן ושוורים שהיו אוכלים עשב לחוץ היו, וכל אלו ששומרים אותם

תא חזי. כל ענני יקר דאזלו במדברא. לא הוו חפיין אלא לבני ישראל לחודיהו. והוא ענא דיקר דכתיב ויהו"ה הולך לפניכם יומם. אזלא לקמיהו. ואלין ערב רב וכל אינון בעירי עאנין ותורין. הוו אזלו לבר ממשרייתא לבתרייתא. ותא חזי. כל אינון ארבעין שנין דקא אזלו ישראל במדברא. שום לכלוכא ומנופא לא הוה גו ענני לגו. ועל דא עאני ותורי דהוו אכלי עשב לבר הוו. וכל אינון דנטרי לון. [בוא ראה, כל ענני כבוד שהלכו במדבר, לא היו חופים אלא את בני ישראל לבדם, ואותו ענן כבוד שכתוב זה' הולך לפניכם יומם הלך לפניכם, ואלו ערב רב וכל אלו בהמות צאן ושוורים, היו הולכים לחוץ מהמחנה לאחרונה, ובוא ראה, כל אלו ארבעים שנים אשר הלכו ישראל במדבר, שום לכלוך וטנוף לא היה תוך עננים לפנים, ועל כן צאן ושוורים שהיו אוכלים עשב לחוץ היו, וכל אלו ששומרים אותם].

כה.

אמר רבי אלעזר, אבא אם כך אלו ערב רב לא היו אוכלים מן המן אמר לו, וודאי כך הוא, אלא מה שנותנים להם ישראל כמי שנותן לעבדו, וממה היו אוכלים מתמצית מה שנשאר מאחורי הריחים, פסולת, והפסוק מכריז ואמר ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחר, ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא, ולא שאר ערב רב ביניהם

אמר רבי אלעזר, אבא אי הכי. אינון ערב רב לא הוו אכלי מן מנא. אמר ליה. ודאי הכי הוא. אלא מה דיהבין לון ישראל. כמאן דיהיב לעבדיה. וממה הוו אכלי. מתמצית מה דאשתאר מבתר ריחיא פסולת. וקרא אכריז ואמר. (שם טז ל"ה) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה. בני ישראל ולא אחרא. ויראו בני ישראל ויאמרו מן הוא. ולא שאר ערב רב עאני ותורי דהוו בינייהו. [אמר רבי אלעזר, אבא, אם כך אלו ערב רב לא היו אוכלים מן המן. אמר לו, וודאי כך הוא, אלא מה שנותנים להם ישראל כמי שנותן לעבדו וממה היו אוכלים, מתמצית מה שנשאר מאחורי הריחים, פסולת, והפסוק מכריז ואמר ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה, בני ישראל ולא אחר, ויראו בני ישראל ויאמרו (איש אל אחיו) מן הוא, ולא שאר ערב רב ביניהם].

כו.

עד עכשיו היו נכנעים אלו ערב רב, ועכשיו קמו ורצו מעשה לחזק את הסטרא אחרא, אמרו: או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עמכם, או שילך אלהיכם לפניכם – אמר אהרן: חס ושלוש שאלו ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד,

ולא יתערבו העם הקדוש בעם זה כלל אחד, אלא טוב הוא להבדיל אותם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה – ואהרן לטוב כיוון, אלא הרבה היו מישראל שהשתתפו איתם בלב, ומשום כך כאשר בא משה, היה צריך לברור וללבן את העם הקדוש מאותו חטא, והשקה אותם שקוי עד שנבררו כולם ולא נשאר בהם פסולת כלל

עד השתא הוו אתכפיין אינון ערב רב. והשתא קמו ובעו עובדא לאתקפא לסטרא אחרא. אמרו או נחא כלנא עמא חדא. ונהוי בכללא עמכון. או יהא לן מאן דיהך קמנא. כמה דיהך אלהכון קמיכון. אמר אהרן. חס ושלום דאלין ישתתפון בעמא קדישא. למהוי כלא כללא חדא. ולא יתערבון עמא קדישא בעמא דא כללא חדא. אלא טב איהו לאפרשא לון מגו עמא קדישא עד דייתי משה. [עד עכשיו היו נכנעים אלו ערב רב, ועכשיו קמו ורצו מעשה לחזק את הסטרא אחרא (הצד האחר). אמרו או נהיה כולנו עם אחד ונהיה בכלל עמכם, או שילך אלהיכם לפניכם. אמר אהרן, חס ושלום שאלו ישתתפו בעם הקדוש להיות הכל כלל אחד, ולא יתערבו העם הקדוש בעם זה כלל אחד. אלא טוב הוא להבדיל אותם מתוך העם הקדוש עד שיבוא משה].

ואהרן לטב אתכוון. אלא סגי אין הוו מישראל דאשתתפו בהדיהו בלבא. ובגין כך. כד אתא משה אצטריך לבררא וללבנא לעמא קדישא מההוא חובא. ואשקי לון שקוי. עד דאתברירו כללו. ולא אשתאר בהו פסולת כלל. [ואהרן לטוב כיוון, אלא הרבה היו מישראל שהשתתפו איתם בלב. ומשום כך כאשר בא משה, היה צריך לברור וללבן את העם הקדוש מאותו חטא, והשקה אותם שקוי עד שנבררו כולם ולא נשאר בהם פסולת כלל].

כז.

קשים גרים לישראל בספחת בבשר החי, כל שכן אלו שלא
היו גרים כיאות, הם מה עשו, ויתפרקו כל העם את נזמי
הזהב אשר באזניהם. כמה אלפים ורבבות היו מנזמיהם שם
אמר לון אהרן: פרקו נזמי הזהב. וכי לא הוה לון דהבא אחרא.
אלא אמר אהרן בעוד דאית לון קטטה בבנייהו ובנשייהו
יתעכבון. ובין כך ייתי משה. תא חזי. תנינן קשים גרים לישראל
כספחת בבשר החי. כל שכן אלין דלא הוו גרים כדקא יאות.
אינון מה עבדו. ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם.
כמה אלפי ורבבון הוו מנזמיהון תמן. [אמר להם אהרן: פרקו נזמי
הזהב, וכי לא היה להם זהב אחר. אלא אמר אהרן בעוד שיש להם
קטטה בבניהם ובנשותיהם יתעכבו, ובין כך יבוא משה. בוא וראה, שנינו
קשים גרים לישראל בספחת בבשר החי, כל שכן אלו שלא היו גרים
כיאות, הם מה עשו, ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם.
כמה אלפים ורבבות היו מנזמיהם שם].

כח.

אהרן לא נשמר מאלו שני חכמים שהיו בראש אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, ואחר היה עושה בכשפיו, כיוון ששניהם התייעצו ביחד, נטלו אותו זהב, שני שלישים ביד של אחד, ושליש ביד של אחר, מפני שכך צריך באותו מין הכישוף – כאשר הגיעו שש שעות והיום היה במשקל, נטלו אותו זהב שפרקו מאזניהם, מפני שמי שצריך לעשות כישוף לא צריך לחוס עיניו על ממון, והם אמרו השעה עומדת לנו אם אנחנו לא מעכבים, אין השעה לחוס על הזהב, מיד ויתפרקו כל העם, מהו ויתפרקו כמו שאתה אומר מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו אזניהם

כז כתיב ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגו'. אהרן לא אסתמר מאיננו תרין חכימין דהוו ברישיהון דההוא ערב רב. חד מנייהו הוה קמיה. ואחרא הוה עביד בחרשוי. כיון דתרווייהו אתייעצו כחדא. נטלו ההוא דהבא. (חד) תרין שלישי בידא דחד. ושליש בידא דאחרא. בגין דהכי אצטריך בההוא זינא דחרשא. [מה כתוב ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגומר. אהרן לא נשמר מאלו שני חכמים שהיו בראש אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, ואחר היה עושה בכשפיו, כיוון ששניהם התייעצו ביחד, נטלו אותו זהב (אחד) שני שלישים ביד של אחד, ושליש ביד של אחר, מפני שכך צריך באותו מין הכישוף].

כב רבי שמעון. אמר אי חסידא קדישא אהרן משיחא דאלהא רבא. בחסידותך נפלו כמה מעמא קדישא. ואנת לא הוית ידע לאסתמרא. מהו עבדו. כד מטו שית שעתין. ויומא הוה במתקלא. נטלו ההוא דהבא דפריקו מאודניהון. מאי טעמא. בגין דמאן דאצטריך למעבד חרשא. לא בעי למיחס עינוי על ממונא. ואיננו אמרי שעתא קיימא לן אי אנן לא מעכבין. לאו שעתא למיחס על דהבא. מיד ויתפרקו כל העם. מאי ויתפרקו. כמה

דאת אמר (מ"א יט יא) מפרק הרים ומשבר סלעים, דחבילו ותברו אודנייהו, בכה כמלקדמין ואמר, אי עמא קדישא אי עמא קדישא דקודשא בריך הוא, [בכה רבי שמעון ואמר, אי חסיד קדוש אהרן משיח של אלוה הגדול, בחסידותך נפלו כמה מהעם הקדוש, ואתה לא הייתי יודע להשמר. מה עשו. כאשר הגיעו שש שעות והיום היה במשקל, נטלו אותו וזה שפרקו מאזניהם. מה הטעם, מפני שמי שצריך לעשות כישוף לא צריך לחוס עיניו על ממון. והם אמרו השעה עומדת לנו אם אנחנו לא מעכבים, אין השעה לחוס על הזהב, מיד ויתפרקו כל העם. מהו ויתפרקו, כמו שאתה אומר מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו אזניהם. בכה כמקודם ואמר אי העם הקדוש אי העם הקדוש של הקדוש ברוך הוא].

כט.

אלו הרשעים אנשים רעים ברצון שלהם לחזור לסרחונם, לא ביקשו מנשותיהם ובניהם, אלא השחיתו דרכם והתפרקו מעול שמם שציווה להם משה, ושברו אזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש

פתח רבי שמעון בבכיה ואמר, (שמות כא ו) והגישו אדניו אל האלהים וגו', הא אוקמוה חבריאי, און דשמע בסיני (ויקרא כה נה) כי לי בני ישראל עבדים וגו', ואיהו פריק עול מלכות שמם מעליה וזבין גרמיה לאחר, תרצע, ואלין חייביא רשיעין גוברין בישין, בתיאובתא דלהון למחדר לסרחנייהו, לא בעו מנשיהון ובניהון, אלא חבילו אורחייהו (ס"א אודנייהו), ואתפרקו מעול שמיא דפקיד להו משה, ותברו אודנייהו, דלית לון חולקא בשמא קדישא ועמא קדישא, [פתח רבי שמעון בבכיה ואמר והגישו אדניו אל האלהים וגומר. הרי העמידוהו החברים, און ששמעה בסיני כי לי בני ישראל עבדים וגומר, והוא פרק עול מלכות

שמים מעליו ומכר עצמו לאחר, תרצע. ואלו הרשעים (רשעים) אנשים רעים ברצון שלהם לחזור לסרחונם. לא ביקשו מנשותיהם ובניהם, אלא השחיתו דרכם (ס"א אזניהם) והתפרקו מעול שמים שציווה להם משה, ושברו אזניהם, שאין להם חלק בשם הקדוש ובעם הקדוש].

9.

חלקו שניהם אותו זהב, אחד לקח שני שלישים ואחד שלישי, עמדו כנגד השמש בשש שעות, עשו כשפיהם וכשפו בכשפיהם בכישוף הפה, כיוון שהגיע תחילת שבע, הרימו שניהם ידם על ידי אהרן, שכתוב ויקח מידם, שניהם היו ולא יותר, כיוון שהוא קיבל מידם, קול יצא ואמר יד ליד לא ינקה רע, הביאו רע לעולם

מה עבדו. פליגו תרווייהו ההוא דהבא. חד נטיל תרין שלישיין. וחד שלישי. קמו לקבל שמשא בשית שעתין. עבדו חרשייהו ובלטו בלטיהון. בחרשא דפומא. כיון דמטא שירותא דשבע. ארימו תרווייהו ידיהו על ידי דאהרן. (ומנלן דמידא דתרווייהו. (ס"א יד מכל חד נטיל) נטיל ולא יתיר). דכתיב ויקח מידם. תרווייהו הוו ולא יתיר. כיון דאיהו קביל מידם (תרי, ולא ידיהם). קלא נפק ואמר. (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע. דכתיב כי ברע הוא. אייתי רע לעלמא. [מה עשו, חלקו שניהם אותו זהב, אחד לקח שני שלישים ואחד שלישי, עמדו כנגד השמש בשש שעות, עשו כשפיהם וכשפו בכשפיהם בכישוף הפה, כיוון שהגיע תחילת שבע, הרימו שניהם ידם על ידי אהרן, (ומנין שמיד שניהם (יד מכל אחד) לקח ולא יותר), שכתוב ויקח מידם, שניהם היו ולא יותר, כיוון שהוא קיבל מידם, (שנים ולא ידיהם), קול יצא ואמר יד ליד לא ינקה רע, שכתוב כי ברע הוא, הביאו רע לעולם].

לא.

אלו רשעים מכשפים, בני בלעם הרשע, בני בניו של לבן הרשע, כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו אותו לאהרן מיד, אם הוא היה אומר להם שימו אותו בארץ בראשונה ואני אטול, לא היו יכולים בכשפיהם כלום, אלא מידם לקח, והפסוק מתרעם ואומר ויקח מידם, ראו מה עשה אהרן אדם נביא חכם לא ידע להשמר, שאילו נטל מהארץ, כל מכשפי העולם לא היו יכולים להצליח, אבל במה הצליחו במעשה זה, מפני שויקח מידם ולא מהארץ

רזא דמלך. אינון רשעים חייבין חרשין בנוי דבלעם חייבא. בני בנוי דלבן רשיע. חמו דכוס של ברכה בימין איהו. זמן ימינא אתקף תדיר (ס"א יתיר). אמרו אי יהא בסטר דא. החוה רישא דימינא. הא תוקפא דילן כדקא יאות. [סוד הדבר. אלו רשעים (רשעים) מכשפים, בני בלעם הרשע, בני בניו של לבן הרשע, ראו שכוס של ברכה בימין היא, זמן הימין מתחזקת תמיד (ס"א יותר), אמרו אם יהיה בצד זה אותו ראש הימין, הרי החוזק שלנו כמות].

כיון דמטא שבע שעתין דיומא. יהבו ליה לאהרן מיד. אי איהו הוה אמר לון שוו ליה בארעא בקדמיתא. ואנא אטול. לא הוו יכלין בחרשייהו כלום. אלא מידם נטל. וקרא מתרעם ואמר ויקח. מידם חמו מה עבד אהרן. גבר נביאה גבר חכים לא ידע לאסתמרא. דאלו נטיל מארעא. כל חרשין דעלמא לא הוו יכלין לאצלחא. אבל במה אצלחו בעובדא דא. בגין דויקח מידם. ולא מארעא: [כיוון שהגיע שבע שעות של היום, נתנו אותו לאהרן מיד, אם הוא היה אומר להם שימו אותו בארץ בראשונה ואני אטול, לא היו יכולים בכשפיהם כלום, אלא מידם לקח, והפסוק מתרעם ואומר ויקח מידם, ראו מה עשה אהרן אדם נביא חכם לא ידע להשמר. שאילו נטל מהארץ, כל מכשפי העולם לא היו יכולים להצליח, אבל במה הצליחו במעשה זה, מפני שויקח מידם ולא מהארץ].

ל.ב.

ויצר אותו בחרט, לא כמו שחושבים בני אדם שעשה ציורים במחוגה או בדבר אחר – בכל סיוע רע היה, שאחז הזהב והסתירו מהעין, רע אחר רע – ויצר אותו בחרט, ששם כל הזהב בכיס אחד ונשמר מהעין, אז עלה הכל למעשה

וַיִּצַר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, לֹא־כַּמּוֹ שְׁחוֹשְׁבִים בְּנֵי אָדָם שֶׁעָשָׂה צִיּוּרִים בַּמַּחֲוּגָה אוּ בַּדָּבָר אֲחֵר – בְּכָל סִיוֵּעַ רַע הָיָה, שֶׁאֲחָז הַזָּהָב וְהִסְתִּירוּ מֵהָעֵין, רַע אַחֵר רַע – וַיִּצַּר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, שֶׁשָּׁם כָּל הַזָּהָב בְּכִיס אֶחָד וְנִשְׁמָר מֵהָעֵין, אֲזַי עָלָה הַכֹּל לַמַּעֲשֶׂה וַיִּצַּר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, לֹא־כַּמּוֹ דַּחֲשָׁבִין בְּנֵי נֶשָׂא, דַּעֲבַד צִיּוּרִין בַּמַּחֲוּגָה אוּ בַּמַּלְּאָה אַחֲרָא, אֱלֹא אַתָּא קִרָּא לְאַוּכְחָא מַלְּאָה, דְּאַחֲרִין לֹא יָדַע לְאַסְתַּמְרָא, אִילָּו כִּד נִמְלָא מִיִּדְהוֹן הוּא שְׂדִי לְאַרְעָא, וְאַף עַל גַּב דִּימְטוּלָּא לִיה לְבַתֵּר, לֹא הוּא אֲצִלָּה עוֹבְדָא בִישָׁא דָא, אַבְל בְּכֹלָא סִיוֵּעָא בִישָׁא הוּא, דְּנָקִיט דַּהֲבָא וְטַמְרִיָּה מַעֲיִנָא, בִישׁ בַּתֵּר בִישׁ, מֵאִי וַיִּצַּר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, דְּשׁוּי כָּל דַּהֲבָא בְּכִיסָא חֲדָא וְאַסְתַּמְרַ מַעֲיִנָא, כְּדִין סְלִיק כֹּלָא לְעוֹבְדָא, וַיִּצַּר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, לֹא כַּמּוֹ שְׁחוֹשְׁבִים בְּנֵי אָדָם שֶׁעָשָׂה צִיּוּרִים בַּמַּחֲוּגָה אוּ בַּדָּבָר אַחֵר, אֱלֹא בַּא הַפְּסוּק לְהוֹכִיחַ דְּבַר, שֶׁאַחֲרוֹן לֹא יָדַע לְהַשְׁמֵר, שֶׁאִילּוּ כֹאשֶׁר לִקַּח מִיִּדְהֶם הָיָה זֹרֶק לְאַרְיִן, וְאַף עַל פִּי שִׁיטוּל אוֹתוֹ אַחֵר כֵּךְ, לֹא הָיָה מַצְלִיחַ מַעֲשֶׂה רַע זֶה, אַבְל בְּכָל סִיוֵּעַ רַע הָיָה, שֶׁאֲחָז הַזָּהָב וְהִסְתִּירוּ מֵהָעֵין, רַע אַחֵר רַע, מֵהוּ וַיִּצַּר אוֹתוֹ בַּחֲרֹט, שֶׁשָּׁם כָּל הַזָּהָב בְּכִיס אֶחָד וְנִשְׁמָר מֵהָעֵין, אֲזַי עָלָה הַכֹּל לַמַּעֲשֶׂה].

ג.

בספרו של חנוך: בן יחיד לאותו ראש לבן, כאשר יביאו אותו מבשר החמורים יטעו אותו באותו שמכניס מרגליות בפעמוני זהב בלי דעת שלו, ודיוקן יצוייר בציור בחרט אנוש, זה קולמוס של אנוש הרשע, שהטעה בני אדם – אנוש כאשר הטעה העולם בקולמוס, היה רושם רשימות של כל דיוקנים ועבודות זרות, באותו קולמוס רשם רשימה

בספרא דחנוך אשכחנא. דהוה אמר הכי. ברא יחידאה יתייליד ללהוא רישא חורא. וכד ייתון מבשרא דחמרי. יטעין ליה. בההוא דעייל (נ"א דנטיל) מרגלן בזגין דדהבא. בלא דעתא דיליה. ודיוקנא יצייר בציורא בחרט. מאי בחרט. בחרט אנוש. דא קלמוסא דאנוש חייבא דאטעי לבני נשא. [בספרו של חנוך מצאנו שהיה אומר כך. בן יחיד לאותו ראש לבן, וכאשר יביאו אותו מבשר החמורים יטעו אותו באותו שמכניס (נ"א שנוטל) מרגליות בפעמוני זהב בלי דעת שלו, ודיוקן יצוייר בציור בחרט אנוש, זה קולמוס של אנוש הרשע, שהטעה בני אדם].

וודאי דא ברירא דמלך דאנוש. כד אטעי עלמא בקלמוסא הוה רשים רשימין דכל דיוקנין ופלחנין נכראין. ההוא קלמוסא רשים רשימו. ועל דא כתיב בחרט. ההוא דאשתמודע למעבד הכי. ודא הוא ברירו דמלך. [וודאי זה ברור הדבר, שאנוש כאשר הטעה העולם בקולמוס היה רושם רשימות של כל דיוקנים ועבודות זרות, באותו קולמוס רשם רשימה. ועל כן כתוב בחרט, אותו שנוודע לעשות כך, וזה הוא ברור הדבר].

ד.

וודאי בכיס הטיל זהב וכיסה אותו מהעין כמו שאמרו אלו המכשפים, וכך צריך במיני כשפים אלו, וזה הוא מעשה

המכשפים האלו, דבר שצריך בגלוי להתגלות אחר כך, צריך הסתר וכיסוי בראשונה שיתכסה מהעין, ואחר כך יצא האומן לאומנותו, ודבר שצריך בכיסוי אחר כך, צריך בגלוי בראשונה

ובלא הוה. דודאי בכיסא ארמי דהבא. וכסי ליה מעינא. כמה דאמרו אינון חרשין. והכי אצטריך בזיני דחרשין אלין. ודא הוא עובדא דחרשין אלין. מלך דאצטריך באתגליא לאתגלאה לבתר. אצטריך טמירו וכסויא בקדמיתא. דיתכסי מעינא. ובתר יפוק אומנא לאומנותיה. ומלך דאצטריך בכסויא לבתר. אצטריך באתגליא כקדמיתא. [והכל היה שוודאי בכיס הטיל זהב וכיסה אותו מהעין כמו שאמרו אלו המכשפים, וכך צריך במיני כשפים אלו. וזה הוא מעשה המכשפים האלו, דבר שצריך בגלוי להתגלות אחר כך, צריך הסתר וכיסוי בראשונה שיתכסה מהעין, ואחר כך יצא האומן לאומנותו. ודבר שצריך בכיסוי אחר כך, צריך בגלוי בראשונה].

לה.

מי ראה כשפים בכל העולם כאלו

השתא בני רחימאי רחימין דנפשאי. מה אעביד. ודאי אצטריכנא לגלאה. אציתו ואטמירו מלין. בסטר קדושה ההוא אלהי"ם דקשוט. מלך על עזמא. בתלת (מלין) עלמין אתתקף. בבריאה. ביצירה. בעשיה. והא אתמר רזא דכל חדא וחדא הבא. לקבל בריאה ויקח מידם. מלך דלא הוה ביה עד כען כלום. לקבל יצירה. ויצר אותו בחרט. לקבל עשיה. ויעשהו עגל מסכה. מאן חמא חרשין בכל עזמא כאלין. [עכשיו בני אהובי אהובי נפשי. מה אעשה, וודאי צריך אני לגלות, האזינו והסתירו דברים. בצד קדושה אותו אלהים של אמת, מלך על העולם,

בשלשה (דברים) עולמות מתחזק בבריאה, ביצירה, בעשיה. והרי נאמר סוד כל אחד ואחד כאן. כנגד בריאה ויקח מידם, דבר שלא היה בו עד עתה כלום. כנגד עשיה ויעשהו עגל מסכה. מי ראה כשפים בכל העולם כאלו].

טו.

חס ושלום שאהרן עשה, והפסוק מוכיח שכתוב ויקח את העגל אשר עשו – כביכול הוא עשה אותו, שאם שני אלו לא היו, לא נעשה ולא יצאה האומנות – מי גרם שנעשה, אלו השנים, שבעוד שהוא לקח מידם, הם היו עושים כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מן סטרא אחרא – ומשכו שני רוחות כאחד, אחד מן זכר ואחד מן נקבה, זכר התלבש בצורת שור, נקיבה בצורת חמור, שניהם היו כלולים כאחד

השתא אית למימר, וכי לא כתיב ואשליכהו באש ולא יתיר, וכדין ויצא העגל הזה, והשתא את אמרת ויעשהו עגל מסכה, אלא חס ושלום דאהרן עבד, וקרא אוכח דכתיב ויקח את העגל אשר עשו, אבל ממה דכתיב ויקח מידם, וכתיב ויצר אותו, מחילא דתרין אלין אתעביד כלא, כביכול הוא עביד ליה, דאי תרין אלין לא הוו, לא אתעביד, ולא נפק לאומנותא, אבל מאן גרם דאתעביד, אינון תרין, (כביכול ויעשהו, איהו ודאי עשהו), בעוד דאיהו לקח מידם, אינהו הוו עבדי חרשיהו, ומלחשי בפומיהו, ומשכי רוחא לתתא מן סטרא אחרא, [עכשיו יש לומר, וכי לא כתוב ואשליכהו באש ולא יותר, ואז ויצא העגל הזה, ועתה אתה אמרת ויעשה עגל מסכה, אלא חס ושלום שאהרן עשה, והפסוק מוכיח שכתוב ויקח את העגל אשר עשו, אבל ממה שכתוב ויקח מידם, וכתוב ויצר אותו, מכח שני אלו נעשה הכל, כביכול הוא עשה אותו, שאם שני אלו לא היו, לא נעשה ולא יצאה האומנות, אבל מי גרם שנעשה, אלו

השנים. (כביכול ויעשהו הוא וודאי עשהו), שבעוד שהוא לקח מידם, הם היו עושים כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מן סטרא אחרא (הצד האחר).

ומשכו תרין רוחין כחדא. חד מן דכר. וחד מן נוקבא. דכר אתלבש בדיוקנא דשור. נוקבא בדיוקנא דחמור. תרווייהו הוו כלילין כחדא. אמאי תרין אלין. אלא שור הא אתמר. חמור אמאי. בגין דחרשין אלין דמצראי. כתיב בהו (יחזקאל כג כ) אשר בשר חמורים בשרם. [ומשכו שני רוחות כאחד, אחד מן זכר ואחד מן נקבה, זכר התלבש בצורת שור, נקיבה בצורת חמור, שניהם היו כלולים כאחד. מדוע שני אלו. אלא שור הרי נאמר. חמור מדוע, מפני שמכשפים אלו של המצרים כתוב בהם אשר בשר חמורים בשרם].

ז.

כל אלו של ישראל שמתו התחברו איתם בלבם

ועל דא כל אינון דישראל דמיתו. אתחברו בהדייהו בלבבהון. ובגין דהוו תרין דיוקנין. כתיב אלה אלהיך ישראל. ולא כתיב זה. אלא אלה. תרין הוו כחדא. אשר העלוך מארץ מצרים. העלוך. ולא העלך: כתיב. [ועל בן כל אלו של ישראל שמתו התחברו איתם בלבם. ומפני שהיו שני דיוקנים כתוב אלה אלהיך ישראל, ולא כתוב זה, אלא אלה, שנים היו ביחד, אשר העלוך מארץ מצרים, העלוך ולא העלך].

ויעשהו עגל מסכה ויאמרו. ויאמר לא כתיב. אלא ויאמרו. דאחרן לא אמר מדי. תנינן. מאה ועשרים וחמש

קנטרין הוו ביה. [כתוב ויעשהו עגל מסכה ויאמרו, ויאמר לא כתוב, אלא ויאמרו, שאהרון לא אמר כלום, שנינו מאה ועשרים וחמש קנטרין היו בו].

היך כתיב ויקח מידם. וכי בידם הוו כלל אלין קנטרין. אלא מכלל דאינון קנטרין נטלו מלי ידיהו. וזהו זעיר אסתלק על כלל. כאילו הוה כלל בידיהו. [איך כתוב ויקח מידם, וכי בידם היו כל אלו קנטרין, אלא מכלל אותם קנטרין נטלו מלא ידיהם, ואותו מעט עלה על הכל, כאילו היה הכל בידיהם].

תא חזי מה כתיב. וירא אהרן ויבן מזבח לפניו. אי חסידא קדישא. כמה רעותך הוה לטב. ולא ידעת לאסתמרא. כיון דארמי ליה בנורא. אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא. ונפק דיוקנא דשור כמה דאתמר. בתרין משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אהרן. מהו וירא אהרן. חמא דסטרא אחרא אתתקף. מיד ויבן מזבח לפניו. דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא. עלמא אתהדר לחרבנא. [בוא וראה, מה כתוב וירא אהרן ויבן מזבח לפניו, אי חסיד קדוש כמה רצונך היה לטוב ולא ידעת להשמר, כיוון שהשליך אותו באש, התחזק כח הסטרא אחרא (הצד האחר) שם באש, ויצא דיוקן שור, כמו שנאמר, בשתי משיכות של הסטרא אחרא (הצד האחר) מיד וירא אהרן, ראה שסטרא אחרא (שהצד האחר) התחזק, מיד ויבן מזבח לפניו, שאלמלא שהקדים ובנה מזבח זה, העולם חזר לחורבן].

ללסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא. חמא לגיונא דמלכא דהוה לסטים נפק בחילא תקיף. מה עבד ההוא לגיונא. אשתדל בהדי מלכא לנפקא בארחא. ומשיך ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא. עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא. חמא דיוקנא דמלכא קאים קמיה. כיון דחמא ליה למלכא דהוה אזיל קמיה בארחא. מיד נרתע ואהדר לאחורא. [ללסטים שהיה יוצא לשדוד ולהרוג בני אדם, לגיון המלך שאותו לסטים יצא בכח

חזק, מה עשה אותו לגיון, השתדל עם המלך לצאת בדרך, ומשכו אותו לגיון באותו דרך, בעוד שהולך אותו לסטים באותו דרך ראה דיוקן המלך עומד לפניו, כיוון שראה את המלך שהיה הולך לפניו, כיוון שראה את המלך שהיה הולך לפניו בדרך, מיד נרתע וחזר לאחור].

כך וירא אהרן. דסטר אחרא אתקף. אחיד באסוותא ואתקיף בסטר קדושה ושוי ליה קמיה. כיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלכא דקאים. מיד אהדר לאחורא ואתחלש תוקפיה וחיליה דהוה אתתקף. (מיד ויבן מזבח לפניו). ומזבח דא אתגבר ואתחלש סטרא אחרא: תא חזי מה כתיב. [כך וירא אהרן שסטרא אחרא (שהצד האחר) התחזק. אחז ברפואה והחזיק בצד הקדושה ושם אותו לפניו, כיוון שראה הצד הרע דיוקן המלך שעומד לפניו מיד חזר לאחור ונחלש תקפו וכוחו שהיה מתחזק, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח זה התגבר, ונחלש סטרא אחרא (הצד האחר), בא וראה מה כתוב].

ויקרא אהרן ויאמר חג ליהו"ה מחר. חג ליהו"ה ולא לעגל. ולסטר קדושה עבד. ולסטר קדושה קרא ואמר. ודא אסוותא אקדים. דאלמלא דעבד דא. לא קאים עלמא על קיומיה. ועם כל דא לא שכיך רוגזיה מאהרן. אף על גב דלא אתכוון לביש. [ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר, חג לה' ולא לעגל. ולצד קדושה עשה ולצד קדושה קרא ואמר, וזו הרפואה הקדים, שאלמלא שעשה זה לא עמד העולם על קיומו. ועם כל זה לא שכך רוגזו מאהרן אף על פי שלא התכוון לרע].

אמר ליה קודשא בריך הוא. אהרן. תרין חרשין אלין משכו לך למה דבעו. חייך תרין בנך יפלו. ועל חובא דא יתפסקון. (ס"א ובחובא דא יתפסקון). הדא הוא דכתיב (דברים ט כ) ובאהרן התאנף יהו"ה מאד להשמידו. מאי להשמידו. אלין בנוי. כמה דאת אמר (עמוס ב ט) ואשמיד פרוי ממעל. דפרי דבר נש בנוי אינון. [אמר לו הקדוש ברוך הוא, אהרן, שני מכשפים אלו משכו אותך

למה שרצו. חייך שני בניך יפלו ועל חטא זה יכרתו (ס"א ובחטא זה יתפסו). זה הוא שכתוב ובאהרן התאנף ה' הוא מאד להשמידו, מהו להשמידו, אלו בניו, כמו שאתה אומר ואשמיד פריו ממעל. שפרי האדם בניו הם].

תא חזי אהרן שוי ליה לההוא מזבח לפניו, ועגלא תב לאחורא. בניו שוו לסטר אחרא לפניו, וסטר קדושה אהדר לאחורא. דכתיב (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה. לפני יהו"ה שוו, אתפסו בחובה דא. [בוא ראה אהרן שם את אותו מזבח לפניו, והעגל שם לאחור. בניו שמו צד אחר לפניו, וצד הקדושה חזר לאחור. שכתוב ויקריבו לפני ה', לפניו ה' שמו. נתפסו בחטא זה].

אהרן חשב דבין כך ייתי משה, ועל דא ההוא מזבח לא סתיר ליה משה. דאילו הוה כמה דחשבין בני נשא, מלך קדמא דאבעי למשה, לנתצא לההוא מזבח אצטריך, כמה דנבי עדו על מזבח דבית אל, ונבואתיה על ההוא מזבח הוה, אבל הכא מלך אחרא הוה, כמה דאתמר, וכתיב ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב וינתץ את המזבח. [אהרן חשב שבין כך יבוא משה, ועל כן אותו מזבח לא סתר אותו משה. שאילו היה כמו שחושבים בני אדם, דבר ראשון שהיה צריך למשה לנתץ אותו מזבח היה צריך, כמו שהתנבא עדו על מזבח של בית אל, ונבואתו על אותו מזבח היתה. אבל כאן דבר אחר היה כמו שנאמר, וכתוב ויקח את העגל אשר עשו ולא כתוב וינתץ את המזבח].

תא חזי, ויקרא אהרן, אכריז איהו בקלא ואמר, כתיב הכא ויקרא ויאמר, וכתיב ביונה (יונה ג ד) ויקרא ויאמר, מה להלן כריז לדינא, אופ הכא כריז לדינא, חג ליהו"ה מחר, נבי נבואה בהחוא רוח דמזבח, דזמין דינא לשריא עלייהו, חג ליהו"ה, למעבד בכו דינא. [בוא ראה ויקרא אהרן, הכריז הוא בקול ואמר, כתוב כאן ויקרא ויאמר, וכתוב ביונה ויקרא ויאמר, מה שם מכריז

לדין, גם כאן מכריז לדין, חג לה' מחר. ניבא נבואה באותו רוח המזבח שעתיד הדין לשרות עליהם. חג לה', לעשות בכם דין].

ותלת דינין הוו. חד ויגוף יהו"ה את העם. וחד בבני לוי. וחד דאשקי לבני ישראל. והיינו חג. דבני לוי. ליהו"ה. דויגוף יהו"ה. מחר. דאשקי לון משה. וביתו בההוא ליליא. ולמחר אשתכחו נפיהן ומתין. ואינון מיין הוו מכשכשין במעיהון כל ליליא. ובצפרא אשתכחו מתין. ועל דא חג ליהו"ה מחר. וכל אסותא דעבד אהרן. בגין דכתיב ויבן מזבח לפניו. [ושלשה דינים היו, אחד ויגוף ה' את העם, ואחד בבני לוי. ואחד שהשקה לבני ישראל. וזהו חג, של בני לוי. לה', של ויגוף ה' מחר, שהשקה אותם משה, ולנו באותו לילה ולמחר נמצאו נפוחים ומתים, ואותם מים היו מכשכשים במעיהם כל הלילה ובבוקר נמצאו מתים, ועל כן חג לה' מחר, וכל הרפואה שעשה אהרן מפני שכתוב ויבן מזבח לפניו].

תא חזי (ההוא מזבח דקדושה הוה). דכתיב וירא את העגל ומחולות. ואילו מזבח לא כתיב. דהא אהרן מנדע הוה ידע. דכתיב (שמות כב יט) זבח לאֱלֹהִים יחרם. בלתי ליהו"ה לבדו. ודאי אשתזיב אהרן בעיטא טבא דדבר לנפשיה. וכלא ברעותא שלים טב דלא אתכוין לביש. [בוא וראה (אותו מזבח של קדושה היה) שכתוב וירא את העגל ומחולות, ואילו מזבח לא כתוב. שהרי אהרן ידיעה היה יודע שכתוב זבח לאֱלֹהִים יחרם בלתי לה' לבדו, וודאי ניצל אהרן בעצה טובה שהנהיג עצמו, והכל ברצון שלם טוב שלא התכוון לרע].

פח.

ירעבם שעשה עגלים, הרי ישראל היה ועגל עשה וודאי העמידוהו, ירבעם חטא והחטיא, ולא כמו שאמרו, שוודאי חטא רע עשה, ובמלכות חטא

אמר ליה רבי אלעזר, אבא ודאי הכי הוא, וישראל לא הוו, אבל ירבעם דעבד עגלין, הא ישראל הוו ועגל עבדו, אמר ליה ודאי ואוקמוה, אבל ירבעם חטא והחטיא, ולא כמה דאמרו, דודאי חובא בישא עבד, ובמלכות חטא, [אמר לו רבי אלעזר, אבא, וודאי כך הוא וישראל לא היו, אבל ירבעם שעשה עגלים הרי ישראל היה, ועגל עשה, אמר לו, וודאי והעמידוהו, אבל ירבעם חטא והחטיא ולא כמו שאמרו, שוודאי חטא רע עשה, ובמלכות חטא].

אמר ירבעם, ודאי ידענא דהא סטר קדושה לא שריא אלא בלבא דכל עלמא ודא ירושלם, אנא לא יכילנא לאמשכא לההוא סטר הכא, מה אעביד מיד (מ"א יב כח) ויועץ המלך ויעש וגו', נטל עיטא בישא, אמר הא סטרא אחרא דאתמשכא מיד לכל אתר, וכל שכן בארעא דא, דתיאובתיה לאשראה בגויה, אבל לא יכלא לאתלבשא אלא בדיוקנא דשור, [אמר ירבעם, וודאי ידעתי שהרי צד קדושה לא שורה אלא בלב כל העולם, וזה ירושלים, אני לא יכול להמשיך את אותו צד כאן, מה אעשה, מיד ויועץ המלך ויעש וגומר, לקח עצה רעה, אמר, הרי סטרא אחרא (הצד האחר) שנמשכת מיד לכל מקום, וכל שכן בארץ זו שתאותו לשרות בתוכה, אבל לא יכול להתלבש אלא בדיוקן שור].

פט.

אמר ירבעם: במדבר היו אלו מכשפים שכתוב בשר חמורים בשרם, כאן אלו שני רוחות רעים יתלבשו כפי שראוי להם, זכר ונקיבה הם, זכר היתה בדת, ומתוך שכתוב נופת תטפנה

שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריה יותר, ומשום כך שני עגלים היו, ומשך אותם ירבעם בארץ הקודש, והיה חטא עליו ועל ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו כתוב גוזל אביו ואמו וגו'.

תרין עגלים אמאי. אלא אמר ירבעם (ס"א במצרים ובמדברא) במדברא חוו אינון חרשין. דכתיב (יחזקאל כג כ) בשר חמורים בשרם. (ס"א לאו אינון מצרים אלא). הכא אינון תרין רוחין בישינ. יתלבשו כדקא חזי לון. דכר ונוקבא אינון. דכר חוה בבית אל ונוקבא חות בדן. ומגו דכתיב (משלי ה ג) נפת תטפנה שפתי זרה. אתמשכו ישראל אבתרה יתיר. דכתיב (מ"א יב ל) וילכו העם לפני האחד עד דן. ובגין כך תרין עגלין חוו. ומשיך לון ירבעם בארעא קדישא. והוה חובא עליה ועל ישראל. ומנע ברכאן מן עלא. ועליה כתיב (שם כח כד) גוזל אביו ואמו וגו'. [שני עגלים מדוע, אלא אמר ירבעם, במדבר (ס"א ובמדבר) היו אלו מכשפים שכתוב בשר חמורים בשרם, כאן אלו שני רוחות רעים יתלבשו כפי שראוי להם, זכר ונקיבה הם, זכר היתה בדן, ומתוך שכתוב נופת תטפנה שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריה יותר שכתוב וילכו העם לפני האחד עד דן, ומשום כך שני עגלים היו, ומשך אותם ירבעם בארץ הקודש, והיה חטא עליו ועל ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו כתוב גוזל אביו ואמו וגומר].

ועל דא חוו עגלין. דהא לבושא קדמא דמתלבש סטרא אחרא שור איהו. כמה דאתמר. ואי תימא אמאי איהו עגל ולא שור. אלא ודאי כך אתחזי. וכן בכל סטרינ שירותא דלבושא זוטא איהו. והא אוקימנא. [ועל כן היו עגלים, שהרי לבוש ראשון שמתלבש סטרא אחרא (הצד האחר) שור הוא כמו שנאמר, ואם תאמר מדוע הוא עגל ולא שור, אלא וודאי כך ראוי, וכן בכל הצדדים התחלת הלבוש קטן הוא, והרי העמדנן].

ועל דא בני רחמאי, כיון דאלהי"ם בעו, ובסטר דאלהי"ם
אתבני עובדא, אלהי"ם קדישא, אימא דאחידת תדיר
בדרועא דמלכא וסליקת רצועא, לא הות תמן, ואצטריך ליה
למשה למחוי תמן באתרהא, כיון דאנקיד ליה קודשא בריך הוא,
אסתכל, [ועל כן בני אחובי כיוון שאלהים בקשו, ובצר של אלהים נבנה
המעשה, אלהים קדוש, אימא שאוחזת תמיד בזרוע המלך ומרימה
הרצועה, לא היתה שם, והיה צריך לו למשה להיות שם במקומה, כיוון
שרמז לו הקדוש ברוך הוא הסתכל].

תלת זמנין אנקיד ליה, אי משה רעיא מהימנא, כמה חילך
תקיף כמה גבורתך רב, תלת זמנין אנקיד ליה, דכתיב
ועתה הניחה לי הא חד, ויחר אפי בהם ואכלם הא תרין, ואעשה
אותך לגוי גדול הא תלת, חכמתא דמשה בתלת נקודין אלין,
אחיד בדרועיה ימינא לקבל הניחה לי, אחיד בדרועיה שמאלא
לקבל ויחר אפי בהם ואכלם, אתחבק בגופא דמלכא לקבל
ואעשה אותך לגוי גדול, וכד אתחבק בגופא, תרין דרועין מסטרא
דא ומסטרא דא לא יכיל לאתנענעא לסטרא בעלמא, דא הוי
חכמתא דמשה, (ס"א דבמילי) דמיני נקודין דמלכא ידע בכל חד
מנייהו באן אתר יתתקף, ובחכמתא עבד, [שלש פעמים רמז לו, אי
משה רועה נאמן כמה כוחך חזק, כמה גבורתך רבה, שלש פעמים רמז
לו שכתוב ועתה הניחה לי הרי אחת, ויחר אפי בהם ואכלם הרי שתיים,
ואעשה אותך לגוי גדול הרי שלש, חכמת משה בשלש נקודות אלו, אחז
בזרועו הימנית, כנגד הניחה לי, אחז בזרועו השמאלית, כנגד ויחר אפי
בהם ואכלם, התחבק בגוף המלך, כנגד ואעשה אותך לגוי גדול, וכאשר
התחבק בגוף, שתי זרועות מצד זה ומצד זה, לא יכול לנענע לצד בעולם,
זו היתה חכמת משה, שמיני (ס"א שבדברי) רמזי המלך ידע בכל אחד
מהן באיזה מקום יתחזק, ובחכמה עשה].

ב.

באו רבי אלעזר והחברים ונשקו ידיו, היה שם רבי אבא, אמר: אלמלי לא באנו לעולם אלא לשמוע זה די לנו, בכה ואמר אוי רבי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה, דבר זה בחושך נטמן עד עכשיו שיצא משם, והרי מאיר עד גובה הרקיע, ובכסא המלך רשום והקב"ה שמח עכשיו בזה הדבר, וכמה שמחה על שמחה נוסף מלפני המלך הקדוש, מי יעורר דברי החכמה בעולם הזה כמוך

אתו רבי אלעזר וחבריו ונשקו ידיו. הוה תמן רבי אבא. אמר אלמלי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די לן. בכה ואמר. ווי רבי כד תסתלק מעלמא. מאן ינהר ויגלי נהורין דאורייתא. מלה דא בחשוכא אתטמר עד השתא דנפק מתמן. והא נהיר עד רום רקיעא. ובכרסיא דמלכא רשים. וקודשא בריך הוא חדי השתא בהאי מלה. וכמה חדו על חדו אתוסף מקמי מלכא קדישא. מאן יתער מלי דחכמתא בעלמא דין כוותיך. [באו רבי אלעזר והחברים ונשקו ידיו, היה שם רבי אבא אמר אלמלי לא באנו לעולם אלא לשמוע זה די לנו, בכה ואמר אוי רבי כאשר תסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה, דבר זה בחושך נטמן עד עכשיו שיצא משם, והרי מאיר עד גובה הרקיע, ובכסא המלך רשום והקדוש ברוך הוא שמח עכשיו בזה הדבר, וכמה שמחה על שמחה נוסף מלפני המלך הקדוש, מי יעורר דברי החכמה בעולם הזה כמוך].

זוהר הקדוש פרשת ויקהל

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ה עמוד א'

מא.

בזמן שהרשעים נמצאים, אלו חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, – כמו כן אלמלא אותה ערבוביה שהתחברו בהם בישראל, לא נענשו ישראל על מעשה העגל

תא חזי מה כתיב. ויאמר שאול אל הקני. מאן קני. דא יתרו. וכי מאן יהיב בני יתרו הכא למהוי דיוריהון בעמלק. והא ביריחו הוו שריין. אלא הא כתיב (שופטים א טז) ובני קני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה וגו'. וכד עלו מתמן שרו בתחומא דעמלק. עד ההוא זמנא דאתא שאול מלכא. דכתיב ויסר קני מתוך עמלק. בגין דהא בזמנא דחייביא אשתכחו (נ"א אתענשו). אינון חסידי וזכאי דמשתכחין בינייהו מתפסן בחוביהון והא אוקמוה. כגוונא דא. אלמלא ההוא ערבוביא דאתחברו בהו בישראל. לא אתענשו ישראל על עובדא דעגלא.

נבוא וראה, מה כתוב ויאמר שאול לא הקיני, מי הוא קיני, זה יתרו, וכי מי נתן בני יתרו כאן להיות דיורם בעמלק, והרי ביריחו היו שוכנים. אלא הרי כתוב ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה, ומשם שכנו בתחום עמלק, עד אותו זמן שבא שאול המלך שכתוב ויסר קיני מתוך עמלק, מפני שהרי בזמן שהרשעים נמצאים (נ"א נענשים), אלו חסידים וצדיקים שנמצאים ביניהם נתפסים בחטאיהם, והרי העמידוהו, כמו כן אלמלא אותה ערבוביה שהתחברו בהם בישראל, לא נענשו ישראל על מעשה העגל].

מב.

בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל הכל, מפני שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות מעשה המשכן מכל צדדים במוח וקליפה, ומפני שהיו אלו הערב רב בתוכם, נאמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל אותם בין ישראל שהם מוח, וכולם נצטוו – אחר כך סטה מין למינו, ובאו אלו הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם אלו שמתו, וגרמו להם לישראל מות והריגה, אמר הקב"ה מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', וכתוב אחריו קחו מאתכם תרומה לה', מאתכם וודאי, לא כבתחילה שכתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו – ויקהל משה וגו', מאיזה מקום כינס אותם, אלא מפני שהיו אלו הערב רב ביניהם, היה צריך משה לאסוף אותם ולייחד אותם בבניהם

ותא חזי מה כתיב בקדמיתא. (שמות כה ב) מאת כל איש אשר ידבנו לבו. לאכללא כלא. בגין דבעא קודשא בריך הוא למעבד עובדא דמשכנא מכל סטרין במוחא וקליפא. ובגין דהוו אינן ערב רב בגווייהו. אתמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו. לאכללא לון בינייהו דישראל דאינן מוחא. וכלהו אתפקדו. [ובוא וראה, מה כתוב בראשונה מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל הכל, מפני שרצה הקדוש ברוך הוא לעשות מעשה המשכן מכל צדדים במוח וקליפה. ומפני שהיו אלו הערב רב בתוכם, נאמר מאת כל איש אשר ידבנו לבו, להכליל אותם בין ישראל שהם מוח, וכולם נצטוו].

לבתר סמא זינא לזיניה. ואתו אינן ערב רב ועבדו ית עגלא. וסמנו אבתרייהו אינן דמיתו. וגרמו לון לישראל מותא וקטולא. אמר קודשא בריך הוא. מכאן ולהלאה עובדא דמשכנא לא יהא אלא מסטרא דישראל בלחודייהו. מיד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. וכתוב בתריה קחו מאתכם תרומה ליהו"ה. מאתכם ודאי. ולא כקדמיתא דכתיב מאת כל איש אשר

ידבנו לבו. ויקהל משה וגו'. מאן אתר כניש לון. אלא בגין דהוו אינון ערב רב בינייהו. אצטריך משה לאכנשא לון וליחדא לון מבינייהו. [אחר כך סטה מין למינו, ובאו אלו הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם אלו שמתו, וגרמו להם לישראל מות והריגה, אמר הקדוש ברוך הוא מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, וכתוב אחריו קחו מאתכם תרומה לה' מאתכם וודאי, לא כבתחילה שכתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, ויקהל משה וגומר, מאיזה מקום כינס אותם, אלא מפני שהיו אלו הערב רב ביניהם, היה צריך משה לאסוף אותם ולייחד אותם בבניהם].

ויקהל משה. רבי אבא פתח. (דברים לא יב) הקהל את העם האנשים והנשים והטף. מה להלן כללא דכלהו ישראל. אופי הכא כללא דכלהו ישראל. ומאן אינון שתין רבוא. [ויקהל משה, רבי אבא פתח הקהל את העם האנשים והנשים והטף, מה שם כלל כל ישראל, גם כאן כלל כל ישראל, ומי הם, ששים רבוא].

מג.

ישראל כולם נחשך אור שלהם מפני אותה רעה שנדבקה בהם, כיוון שמחל הקדוש ברוך הוא חטאיהם, אז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', אליהם אלה הדברים וגו', שהרי אותו ערב רב הועבר מהם

רבי אלעזר פתח קרא בישראל. כד נחית משה מן טורא דסיני. דכתיב (שמות לב יז) וישמע יהושע את קול העם ברעה. ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. וישמע יהושע. וכי יהושע שמע ומשה לא שמע. אלא ודאי עד השתא יהושע לא הוה ידע ומשה הוה ידע. אי הכי מהו ברעה. אלא ברעה בה' כתיב. דההוא קלא בסטרא אחרא הוה. ויהושע דהוה אנפוי דסיהרא. אסתכל בההוא קלא דהוה דסטרא דרעה. מיד ויאמר אל משה

קול מלחמה במחנה. [רבי אלעזר פתח הפסוק בישראל כאשר ירד את משה מן הר סיני, שכתוב וישמע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה. וישמע יהושע, וכי יהושע שמע ומשה לא שמע, אלא וודאי עד עכשיו יהושע לא היה יודע, ומשה היה יודע, אם כך מהו ברעה, אלא ברעה בה' כתוב, שאותו קול בסטרא אחרא (בצד האחר) היה, ויהושע שהיה פני הלבנה, הסתכל באותו קול שהיה של צד הרעה, מיד ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה].

בההיא שעתא אתברו תרין לוחי אבנא דהוו בקדמיתא. והא אוקימנא. דאינון אתייקרו על ידי ונפלו ואתברו. מאי טעמא. בגין דפרחו אתון מגו לוחי אבנין. [באותה שעה נשברו שני הלוחות האבן שהיו בראשונה והרי העמדנו שהם נהיו כבדים על ידי ונפלו ונשברו, מה הטעם, מפני שפרחו אותיות מתוך לוחות אבנים].

תא חזי בארבע תקופין דשתא קלא אתער. בארבע סמין דעלמא. בההוא קלא אתערותא דסטרא אחרא אתער ביה. וההוא אתערותא דסטרא אחרא. עאל בין קלא לקלא. ואתחשך נהורא בקלא דלתתא. ובגין דלא מטא נהורא דקלא דלעילא לקלא דלתתא. כדן אקדים ההוא אתערותא. ועאל בין דא לדא נחש דמפתי לאתתא. ונטייל נהורא. וההוא קלא הוא קול מלחמה קול רעה. ודא איהו ברעה. [בוא וראה, בארבע תקופות השנה, קול מתעורר בארבעה צדדי העולם, באותו קול התעוררות שסטרא אחרא (שהצד האחר) מתעורר בו, ואותה התעוררות של סטרא אחרא (הצד האחר), נכנסת בין קול לקול ונחשך האור בקול שלמטה, ומפני שלא מגיע אור הקול שלמעלה לקול שלמטה, אז מקדימה אותה התעוררות, ונכנס בין זה לזה נחש שפיתה את האשה, ולוקח האור, ואותו קול הוא קול מלחמה קול רעה, וזה הוא ברעה].

ועל דא שמע יהושע ולא משה. בגין דנטיל ההוא רעה נהורא דסיהרא. דהוה אחיד בה יהושע. ומשה דהוה אחיד

בשמשא לא שמע. וישראל כללו אתחשך נחורא דילחון. בגין
 ההוא רעה דאתדבקת בהו. כיון דמחל קודשא בריך הוא
 חוביחון. כדין ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. ויאמר אליהם
 אלה הדברים וגו'. דהא ההוא ערב רב אתעבר מניחו. נועל כן
 שמע יהושע ולא משה, מפני שנמלה אותה רעה אור הלבנה שהיה אוחו
 בה יהושע, ומשה שהיה אוחו בשמש לא שמע, וישראל כולם נחשך אור
 שלהם מפני אותה רעה שנדבקה בהם, כיוון שמחל הקדוש ברוך הוא
 חטאיהם, אז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, אליהם אלה
 הדברים וגומר, שהרי אותו ערב רב הועבר מהם].

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף קצ"ז עמוד א'

מד.

מעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל בלבדם, ולא מאלו
 ערב רב, מפני שאותם ערב רב המשיכו את מלאך המות
 לרדת לעולם, כיוון שהסתכל משה בו, זרק את אלו ערב רב
 לחוץ, ואסף את ישראל בלבדם

ויקהל משה וגו'. אהדר לון כמלקדמין עובדא דמשכנא. אמר
 רבי חייא. כלל כמה דאתמר. ועובדא דמשכנא לא
 אתעביד אלא מישראל בלחודייהו. ולא מאינן ערב רב. בגין
 דאינן ערב רב אמשיכו ליה למלאך המות לנחתא לעלמא. כיון
 דאסתכל משה ביה. אשדי לאינן ערב רב לבר. וכניש לון
 לישראל בלחודייהו. הדא הוא דכתיב ויקהל משה וגו'. [ויקהל
 משה וגומר. החזיר להם כמקודם מעשה המשכן, אמר רבי חייא הכל
 כמו שנאמר, ומעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל בלבדם, ולא מאלו
 ערב רב, מפני שאותם ערב רב המשיכו את מלאך המות לרדת לעולם,

כיוון שהסתכל משה בו, זרק את אלו ערב רב לחוץ, ואסף את ישראל בלבדם, זה הוא שכתוב ויקהל משה וגומר].

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל, דף ר"ג עמוד א'

מה.

בראשונה עד שלא עשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזה הוא שלא שמרו אלו ערב רב, כיוון ששמעו ביני ובין בני ישראל, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד ויקהל העם על אהרן וגו', ונמשכו הרבה אחריהם, לאחר שמתו אלו שמתו, כינס משה את בני ישראל בלבדם ונתן להם שבת כמקודם

פתח רבי יצחק אבתרִיח. ואמר. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. אמאי כניש לון. בגין לממסר לון שבת כמלקדמין. דהא בקדמיתא עד לא עבדו ישראל ית עגלא. מסר לון את השבת. ודא איהו דלא נטרו אינון ערב רב. כיון דשמעו ביני ובין בני ישראל. אמרו ואנן מלך דא אתמנע מינן. מיד (שמות לב א) ויקהל העם על אהרן וגו'. ואתמשכו סגיאין אבתרִיחו. לבתר דמיתו אינון דמיתו. כניש משה לבני ישראל בלחודייהו. ויהב לון שבת כמלקדמין. הדא הוא דכתיב ששת ימים תעשה מלאכה וגו'. [פתח רבי יצחק אחריו ואמר. ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגומר, מדוע כינס אותם, כדי למסור להם שבת כמקודם, שהרי בראשונה עד שלא עשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזה הוא שלא שמרו אלו ערב רב, כיוון ששמעו ביני ובין בני ישראל, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד ויקהל העם על אהרן וגומר, ונמשכו הרבה אחריהם, לאחר שמתו אלו שמתו, כינס משה את

בני ישראל בלבדם ונתן להם שבת כמקודם, זה הוא שכתוב ששת ימים תעשה מלאכה וגומר].

זוהר הקדוש פרשת פקודי

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רכ"ג עמוד ב'

מו.

אם הקב"ה רוצה בדין מדוע מסלק אותו מהרשעים כמה הרים נעקרו בדבר זה, וכמה הרים גילה המאור הקדוש בזה – הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו, הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה, והרשעים כאשר הם בעולם כולם דין הזוהמא, כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל, ועל כן לא רוצה שיתערב הדין הקדוש בדין טומאת הזוהמא, עד שהוא נכלה מעצמו ולהאביד אותו מן עולם הבא, ואותו דין הזוהמא שבו הוא מאביד אותו מהעולם

רבי אבא ורבי יוסי ורבי חזקיה. הוו יתבין ולעאן באורייתא. אמר ליה רבי חזקיה לרבי אבא. הא חמינן דקודשא בריך הוא אתרעי בדינא בכלא. לאתערבא דא בדא. ואיהו אריך דינא בחייבי עלמא. אי איהו אתרעי בדינא. אמאי סליק ליה מחייביא. אמר ליה כמה טורין אתעקרו במלך דא. אבל כמה מלין גלי בוצינא קדישא בהאי. [רבי אבא ורבי יוסי ורבי חזקיה היו יושבים ועמלים בתורה אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא, הרי ראינו שהקדוש ברוך הוא רוצה בדין בכל להתערב זה בזה, והוא מאריך הדין ברשעי העולם, אם הוא רוצה בדין מדוע מסלק אותו מהרשעים, אמר לו, כמה הרים נעקרו בדבר זה, אבל כמה הרים גילה המאור הקדוש בזה].

תא. דינא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה איהו ודינא בריך.

איהו דינא דאתער רחימו וחדוה, אבל חייביא כד אינון בעלמא. כללכו דינא דזוהמא, כללכו דינא דלא אתרעי ביה קודשא בריך הוא כלל, ועל דא לא בעי לאתערבא דינא קדישא בדינא מסאבא דזוהמא, עד דאיהו אשתצי מגרמיה, ולאובדא ליה מן עלמא דאתי, וההוא דינא דזוהמא דביה, איהו אוביד ליה מעלמא. [ובוא וראה, הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו, הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה, אבל הרשעים כאשר הם בעולם כולם דין זוהמא, כולם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל, ועל כן לא רוצה שיתערב הדין הקדוש בדין טומאת זוהמא, עד שהוא נכלה מעצמו ולהאביד אותו מן עולם הבא, ואותו דין זוהמא שבו הוא מאביד אותו מהעולם].

בז.

בפרוח רשעים כמו עשב, כזה העשב שהוא ביובש הארץ והוא יבש, כאשר שורים בו מים מפריח ואותו יובש פורח, וכזה האילן הקצוץ שמציץ, ולא מעלה אלא אלו פארות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה האילן כאשר היה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקור אותם משרשים ומהכל

פתח ואמר. (תהלים צב ח) בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד. האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי. בפרוח רשעים כמו עשב. כהאי עשבא דאיהו ביבישו דארעא. ואיהו יבישא. כד שראן ביה מיא אפריח. וההוא יבישו אתפרח. וכהאי אילנא קציצא דאציץ. ולא סליק אלא אינון פארות לסטר דא ולסטר דא. דאינון ענפין דסלקין. ולעלמין לא סליק אילנא כד הוה בקדמיתא למחוי אילנא. וכל דא להשמדם עדי עד. לעקרא לון משרשין ומכללא. [פתח ואמר בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד, זה הפסוק העמידוהו,

אבל בוא וראה, בפרוח רשעים כמו עשב, כזה העשב שהוא ביובש הארץ והוא יבש, כאשר שורים בו מים מפריח ואותו יובש פורח, וכזה האילן הקצוץ (נ"א שצומח) שמציץ, ולא מעלה אלא אלו פארות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה האילן כאשר היה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקור אותם משרשים ומחבל.

בזח.

הקב"ה מאריך רגזו ברשעים בזה העולם, מפני שזה העולם הוא חלק של סטרא אחרא, ועולם הבא הוא צד הקדושה והוא חלק הצדיקים, להיות הצדיקים הם בעטרה שכבוד אדונם בה, ושני צדדים אלו עומדים זה כנגד זה, זה צד הקדושה, וזה צד אחר של הטומאה, זה עומד לצדיקים, וזה עומד לרשעים, והכל זה כנגד זה, זכאים הם הצדיקים שאין להם חלק בזה העולם אלא בעולם הבא

תן רזא אחרא אית בהאי. על דקודשא בריך הוא אריך רוגזיה בחייביא בהאי עלמא. בגין דהאי עלמא איהו חולקא דסטרא אחרא. ועלמא דאתי איהו סטרא דקדושה. ואיהו חולקא דצדיקא. למהוי צדיקא אינון בעטרא דיקרא דמאריחון ביה. ותרין סטרין אלין קיימין דא לקבל דא. דא סטרא דקדושה. ודא סטרא אחרא דמסאבא. דא קיימא לצדיקא. ודא קיימא לרשיעא. וכלא דא לקבל דא. זכאין אינון צדיקא דלית לון חולקא בהאי עלמא אלא בעלמא דאתי. [עוד סוד אחר יש בזה, על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו ברשעים בזה העולם, מפני שזה העולם הוא חלק של סטרא אחרא (הצד האחר), ועולם הבא הוא צד הקדושה, והוא חלק הצדיקים, להיות הצדיקים הם בעטרה שכבוד אדונם בה, ושני צדדים אלו עומדים זה כנגד זה, זה צד הקדושה, וזה צד אחר של

הטומאה, זה עומד לצדיקים, וזה עומד לרשעים, והכל זה כנגד זה, וכאים הם הצדיקים שאין להם חלק בזה העולם אלא בעולם הבא].

זוהר חלק ב' פרשת פקודי, דף רב"ד עמוד א'

מט.

ונערים קטנים, מנוערים היו מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה – קטנים, קטני אמונה, והתחייבו בחיוב זה העולם ובחיוב העולם הבא – יצאו מן העיר, יצאו מסוד האמונה

כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש וגו'. רבי יוסי פתח קרא באלישע. דכתיב (מ"ב ב כג) ויעל משם בית אל. והוא עולה בדרך וגו'. ונערים קטנים. הא אוקמוה. מנוערים הוו מכל מיילי אורייתא. ומכל פקודי אורייתא. קטנים זעירי מהימנותא. ואתחייבו בחיובא דהאי עלמא ובחיובא דעלמא דאתי. יצאו מן העיר. נפקו מרזא דמהימנותא. כתיב הכא יצאו מן העיר. וכתיב התם (חושע יא ט) ולא אבא בעיר. (ס"א מרזא דמהימנותא דאקרי עיר. (תהלים מח ט) עיר יהו"ה צבאות. עיר אל"הינ"ו). [כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש וגומר, רבי יוסי פתח פסוק באלישע, שכתוב ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך וגומר, ונערים קטנים, הרי העמידוהו, מנוערים היו מכל דברי תורה, ומכל מצוות התורה, קטנים, קטני אמונה, והתחייבו בחיוב זה העולם ובחיוב העולם הבא, יצאו מן העיר, יצאו מסוד האמונה, כתוב כאן יצאו מן העיר, יצאו מסוד האמונה, כתוב כאן יצאו מן העיר, וכתוב שם ולא אבוא (ס"א מסוד האמונה שנקרא עיר, עיר ה' צבאות, עיר אלקינו)].

ג.

ויפן אחריו, שהסתכל לאחור אם יחזרו בתשובה אם לא –
ויראם, הסתכל בהם שהרי זרע מתוקן עתיד לצאת מהם
והעמידוהו – ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה
רעות בישראל

ויפן אחריו ויראם. ויפן אחריו. דאסתכל לאחורא אי יהדרון
בתיובתא אי לאו. ויראם. מאי ויראם. אסתכל בהו דהא
לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנייהו. ואוקמוה. ויראם. הא
אוקמוה. דאתעבידו בליליא דכפורי. מיד ויקללם בשם יהו"ה.
[ויפן אחריו ויראם ויפן אחריו, שהסתכל לאחור אם יחזרו בתשובה אם
לא, ויראם, מהו ויראם, הסתכל בהם שהרי זרע מתוקן עתיד לצאת מהם
והעמידוהו, ויראם, הרי העמידוהו שנעשו בליל הכיפורים, מיד ויקללם
בשם ה'].

ורא איהו בהאי קרא. ויפן אחריו. אסתכל בהו אי יתענש
עלייהו. ואתפני מהאי. כמה דאת אמר. (במדבר יב י) ויפן
אחרן. דאתפני מצרעתיה. אוף הכא אתפני מעונשא דלהון.
ויראם. דהו קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל. [וסוד הוא
בזה הפסוק, ויפן אחריו, הסתכל בהם אם יענש עליהם, והתפנה מזה, כמו
שאתה אומר ויפן אחרן, שהתפנה מצרעתו, גם כאן התפנה מהעונש
שלהם. ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות בישראל].

גא.

ויפן אחריו, הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם, שהרי
באותו לילה ששולט על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו
אמותם מהם, מיד ויקללם בשם ה', ותצאן שתיים דובים מן
היער, שתיים דובים, שנים דובים היה צריך לו, מהו שתיים

דובים, נקבות היו ובניהם, ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים

ויפן אחריו. כמה דאת אמר. (בראשית יט כו) ותבט אשתו מאחריו. מאי מאחריו, מאחורי שכנתא. אף הכא ויפן אחריו. אסתכל מאחורי שכנתא. וחמא לכלהו דהא בההוא ליליא דשלטא על כפרה דחוביהון דישראל אתעברו אמהון מנייהו. מיד ויקללם בשם יהו"ה. ותצאנה שתיים דובים מן היער. שתיים דובים. שנים דובים מבעי ליה. מאי שתיים דובים. נוקבין הוו ובנייהו. ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים. הא אוקמוה. לקבל קרבנין דבלק. [ויט אחריו, כמו שאתה אומר ותבט אשתו מאחריו. מהו מאחריו, מאחורי השכינה, גם כאן ויפן אחריו, הסתכל מאחורי השכינה וראה את כולם שהרי באותו לילה ששולט על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו אמותם מהם, מיד ויקללם בשם ה', ותצאן שתיים דובים מן היער, שתיים דובים, שנים דובים היה צריך לו, מהו שתיים דובים, נקבות היו ובניהם, ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים, הרי העמידוהו כנגד קרבנות בלק].

המלחמה נגד הערב רב

מעשה נורא מהחפץ חיים

ויעמד משה בשער המחנה ויאמר:

"מי לה' אלי"

ויאספו אליו כל בני לוי (שמות לב כו)

החילוק הגדול (אחר מעשה העגל), בין אלו ששמעו את משה שיצוהם מי לה' אלי, ורצו תיכף ומיד לקראת משה רבינו עליו השלום, ובין אלו שלא שמעו את הברזל ולא הקשיבו בקולו של משה רבינו ע"ה.

בספר ליקוטי חפץ חיים דף קס"ח וזה לשונו:

רב אחד ביקר אצל החפץ חיים זצ"ל כשעמד לפניו שאלו החפץ חיים זצ"ל האם הוא כהן או ישראל? השיב לו הרב "ישראל" אני, אמר לו החפץ חיים "אני כהן!" – חזר בעל החפץ חיים ושאלו: היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני כהן ואתה ישראל? – ומיד השיב בעצמו: לכשיבא משיח צדקיני במהרה בימינו, יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל יחפוץ להכנס לעזרה ולהקריב קרבנות ולעבוד את עבודת בית המקדש.

כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש, וכשיגיע עד השער יעמדו שם שוערים ויבדקו את כל הרוצים להכנס, ואז יפרידו בין שנינו. לי יתנו להכנס פנימה, ואילו אתה תידרוש להישאר בחוץ.

קנאת הנשארים בחוץ תהיה גדולה עד מאוד, שהנה הכהנים יזכו לדבר הנכסף – לעבוד את עבודת הקודש, ולישראלים לא תינתן רשות לעבודה, המשיך החפץ חיים ושאל "היודע אתה מהו הגורם למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת אלפי שנה, עמד משה במדבר וקרא: מי לה' אלי!, אבות אבותי נזדרזו לשמע הקריאה והתייצבו לפני משה, אבות אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על היענותם לקריאה, זכו אבות אבותי במעלת הכהונה. וסיים החפץ חיים את דבריו באמרו: "לשם מה אני מספר לך את כל זה?

היות שלכל איש מישראל יש רגעים בימי חייו, שבהם הוא שומע קול פנימי המכריז ואומר:

מי לה' אלי

כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת בליבך פנימה, חושה, אל תעמוד!!! אל תחזור על השגיאה של אבותיך! אשר הפסידו לנצח דבר נפלא שיכלו לקבל בקלות, ולא נענו לקריאה. אלא רוצ' מיד לקול הקריאה, לבל תחמיץ את ההזדמנות!!!

בעזרת
השם
יתברך

ספר

הערב רב

וכל המסתעף
חלק שלישי

על פי

ספר הזוהר
סדר ויקרא

יוצא לאור בעזהשי"ת על ידי
הוצאת "ועד גילוי פני הערב רב"

* * *

מנחם אב תשס"ד לפ"ק
עיה"ק ירושלים תובב"א

יום הנורא ט"ז תמוז **שהערב רב עשו את העגל**

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל ב שנת ב' אלפים תמ"ט לבריאת העולם: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחושך ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרקו, על כן ניתן להם ראש חודש כיום מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד בלוח דבר יום ביומו מנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז).

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט).

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר ויקרא חלק ג'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר, שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיוסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של ה'ה' גבג'ה ל'גו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה ל'גו שם (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האריז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בתנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעורר לבות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

וְהִנֵּה מָה שֶׁפָּתַח בְּתַחֲלִילַת דְּבָרָיו וְאַפִּילוּ כָּל אֵינֹן
דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאַזְרֵייתָא כָּל חֶסֶד דְּעֵבְדִּי לְנִרְמְיֵיהּ וְכו', עִם
הַיּוֹת שֶׁשֶּׁשְׁטוּ מִבּוֹאֵר וּבִפְרָט בּוֹמִינֵנוּ זֶה בַּעֲזָה אֲשֶׁר
הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קִרְדּוֹם לַחֲתוּךְ בַּה אֲצֵל קֶצֶת בַּעֲלֵי תּוֹרָה
אֲשֶׁר עִסְקָם בַּתּוֹרָה עַל מִנַּת לִקְבֹּל פֶּרֶס וְהַסְפָּקוֹת
יִתְרוֹת וּגַם לַהֲיוֹתָם מִכֻּלָּל רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת וּדְיִינֵי
סִנְהֶדְרָאוֹת לַהֲיוֹת שָׁמַם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכֹל הָאָרֶץ וְדוֹמִים
בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאַנְשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מִגְדֵּל וְרָאשׁוֹ
בְּשָׁמַיִם. וְעִיקָר סִיבַת מַעֲשֵׂיהֶם הִיא מָה שֶׁכָּתַב אַחֵר כִּךְ
הַכְּתוּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתּוּב בַּסֵּפֶר הַזֶּה הַזֶּה בַּפֶּרֶשֶׁת
בְּרֵאשִׁית דָּף כ"ה ע"ב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּסוּק אֱלֹה תוֹלְדוֹת
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. שְׁחֻמְשָׁה מֵינִים יֵשׁ בְּעֶרְב רַב וּמִן הַג' מֵינִים
מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא כֵּת גְּבוּרִים דַּעֲלִיּהוּ אֶתְמַר
הַמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם וְאֵינֹן מַסְטְרָא
דְּאִילִין דְּאִיתְמַר בַּהּ הַבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדֵּל וְגו' וְנַעֲשֶׂה
לָנוּ שֵׁם בְּבָנִין בְּתֵי כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשׁוּן
בַּהּ ס"ת וְעֵמֶרָה עַל רִישִׁיָּה וְלֹא לְשֻׁמָּה אֱלֹא לְמַעַבְד
לֹון וְכו' וְהִנֵּה עַל הַכֵּת הַזֹּאת אֲמָרוּ בְּגִמְרָא כֹל הָעוֹסֵק
בַּתּוֹרָה שְׁלֹא לְשֻׁמָּה נוֹחַ לוֹ שְׁנֵהֲפָכָה שְׁלִייתוֹ עַל פָּנָיו
וְלֹא יֵצֵא לְאוֹיֵר הָעוֹלָם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר הקדוש סדר ויקרא

זוהר הקדוש פרשת צו א

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ז עמוד ב' ז

א. תנאים ואמוראים, אתם שמצד המדות של הקדוש ברוך הוא באתם, שטרחתם הרבה לנקות הבת שלו שהיא הלכה, מאלו קליפות, מערב רב, קושיות רעות שאין להם תירוץ ולא פירוק, שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר תיקון בהם, וכל תיקון של איסור לחומרא, והוא תיקון חסר י', שאין לו תיקון, חסר נו"ן שהיא העולם הבא שתיקה, כגון שתוק כך עלה במוחשבה ז

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח עמוד א' ח

ב. באותו זמן יתקיים בהם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו, כמו אדם ואשתו, שכבר העבר תערובת רעה ערב רב קושיה רעה מהעולם, שהם עריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, עריות ישראל, כל שכן עריות שלך רועה נאמן ומהלכה שלך, שבגללם צריך לכסות סודות התורה כמו שהעמידוהו כבוד אלוהים הסתר דבר, עד שנעברים מהעולם ח

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח עמוד ב' ט

ג. חטאות שלהם, ואשם אמא של ערב רב דיבוק, אוחות בכסא ששם המלכה, ולא מניחה לה לעלות מהגלות, וזכויות אוחות בה לעלות, נשאת באויר, כמו דיבוק תלויה באויר ט

זוהר הקדוש פרשת קדושים י

זוהר חלק ג' פרשת קדושים, דף פ"ו עמוד ב' י

ד. קין כלאים היה, תערובת שלא צריכה, צד אחר שלא המין של חוה ואדם, וקרבתו מאותו צד הוא בא – הבל ממין אחד של אדם וחווה – ובמעיה של חוה התחברו אלו שני צדדים, ומפני שהתחברו ביחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאכדו – ועד יום זה הצד שלהם קיים, ומי שמראה עצמו במעשה חיבור זה, מעורר עליו אלו צדדים ביחד ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחר שלא צריך, וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא י

זוהר הקדוש פרשת אמור יב

זוהר חלק ג' פרשת אמור, רעיא מהימנא, דף צ"ז עמוד א'. יב

ה. המלכה ובניה ביחד הולכים – אשה זנונים מרחקת עצמה מביניהם, שלא יכולה לעמוד על גבה – אשת חיל מקרבת עצמה להתקרב אצל הכהן הגדול, וודאי מהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לגבי בעלה – אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא להתקרב אצלו, שאילו באותו זמן שאשת חיל בודקת עצמה, היא מתקרבת אצלה, נאבדת מהעולם, ועל כן לא צריכה להתקרב למקדש ובורחת ממנו, ונשארו ישראל זכאים בלי תערובת אחרת לגבי סוד האמונה – בדיקת אשת חיל סם המות לאשת זנונים, וזו היא העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח אשת זנונים ממנה, וישארו בלי תערובת אחרת, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא..... יב

זוהר הקדוש פרשת בהר..... יד**זוהר חלק ג' פרשת בהר, רעיא מהימנא, דף קי"א עמוד א'. יד**

ו. לעולם כהם תעבודו, מצוה זו לעבוד כעבד כנעני, והם מצד חם שגילה עריות, שנאמר עליו ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו, מדוע עבד עבדים, אלא עבד לאותו עבד עולם, שהוא עולמו של יובל – סוד הגלגול, גולל אור מפני חושך, עבד אברהם שיצא מחושך, וזה זרע של חם, דיו לעבד להיות כרבו, שהוא אברהם שיצא מתרח עובד עבודה זרה, וחושך מפני אור, זה ישמעאל שיצא מאברהם, ועשו מיצחק..... יד

ז. מי שמערב טיפה שלו בשפחה מחלת בת ישמעאל, או בבת אל נכר, שהם רע חושך, וטיפה שלו, טוב, אור, וירא אלהים את האור כי טוב, מערב טוב עם רע, עבר על מאמר אדונו, שאמר ומעין הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו..... טו

ח. הקדוש ברוך הוא באותו שערב (של ערב רב), מרכיב אותו ומביא אותו בגלגול לקבל עונשו, חוזר בתשובה עוסק בתורה ומבדיל טוב מרע, שהם איסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר ופסול, כזה נפרש רע מטוב..... טו

ט. חטא של אדם שעבר על ע"ז, העביר עליו והרכיב אותו במיפת תרח – חוזר בתשובה ושבר צלמי הע"ז וכל מזונות שלו, הוא תיקן כמה שחטא ושבר החטא והבנין הרע שבנה והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם מפני שקדש שמו יתברך ברבים ונכנס באש להשרף עצמו לקיים בו פסילי אלהים תשרפון באש, ולא עוד אלא שאת אביו תרח החזיר בתשובה והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו דור בנן עדן, וכך התלבן באש, ככסף שהוא מטבע"ע המלך וזייף אותו בעופרת, מכניס אותו באש ויוצאת העופרת לחוץ, ישמעאל, ומפני זה יצא מצחק בע"ז, ונשאר אדם מלובן – אח"כ בא

יצחק והתחזק בו מהחמא השני של אדם, שפיכות דמים, וזה גרם הניסיון של יצחק בסכין, והתברר בו כמי שבורר אוכל מתוך פסולת ויוצאת פסולת לחוץ, עשו שופך דמים – אח"כ בא יעקב והרכיב אותו בלבן, ונעשה עבד אצלו, להוציא שתי טיפות שזרק אדם במקום זר, וזה גילוי עריות, והוציא אותן מן לבן הארמי נחש – ובשלשה אלו היה לאדם שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה, שינוי השם באברהם, שינוי מעשה ביעקב, ושינוי מקום ביצחק – ואם לזה שנאמר בו אז ראה ויספרה קיבל בתשובה, כל שכן לאחרים..... יז

❀ ספר הזוהר סדר ויקרא ❀

זוהר הקדוש פרשת צו

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ז
עמוד ב'

א.

תנאים ואמוראים, אתם שמצד המדות של הקדוש ברוך הוא באתם, שטרחתם הרבה לנקות הבת שלו שהיא הלכה, מאלו קליפות, מערב רב, קושיות רעות שאין להם תירוץ ולא פירוק, שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר תיקו בהם, וכל תיקו של איסור לחומרא, והוא תיקו חסר ו', שאין לו תיקון, חסר נו"ן שהיא העולם הבא שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה

פקודא בתר דא לעשות החטאת כמשפטה. תנאים ואמוראים. אתון דמסטרא דמדות דקודשא בריך הוא אתיתו. דטרחתון סגי לנקאה ברתא דילי. דאיהי הלכה. מאלין קליפין דערב רב. קושיין בישין דלית לון תירוק ולא פרוקא. דעלייהו אתמר (קהלת א טו) מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות. אלא אתמר תיקו בהון. וכל תיקו דאסורא לחומרא. ואיהו תיקו חסר ו'. דלית ליה תיקון. חסר נו"ן דאיהו עלמא דאתי. דתיקו דעלמא דאתי שתיקה. כגון שתוק כך עלה במחשבה. [מצוה אחר זו לעשות החטאת כמשפטה, תנאים ואמוראים אתם שמצד המדות של הקדוש ברוך הוא באתם, שטרחתם הרבה לנקות הבת שלו שהיא הלכה, מאלו קליפות, מערב רב, קושיות רעות שאין להם תירוץ ולא פירוק, שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקון

וחסרון לא יוכל להמנות, אלא נאמר תיקו בהם, וכל תיקו של איסור לחומרא, והוא תיקו חסר ן, שאין לו תיקון. חסר נו"ן שהיא העולם הבא שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה].

זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח
עמוד א'

ב.

באותו זמן יתקיים בהם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו, כמו אדם ואשתו, שכבר העבר תערובת רעה ערב רב קושיה רעה מהעולם, שהם עריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, עריות ישראל, כל שכן עריות שלך רועה נאמן ומהלכה שלך, שבגללם צריך לכסות סודות התורה כמו שהעמידוהו כבוד אלוקים הסתר דבר, עד שנעבירים מהעולם בזה הוא זמנא יתקיים בהו. (בראשית כ כה) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו. כגון אדם ואשתו. דכבר אתעבר ערבוביא בישא ערב רב קושיא בישא מעלמא. דאינון עריין דקודשא בריך הוא ושכינתיה. עריין דישראל. כל שכן עריין דילך רעיא מהימנא. ומהלכה דילך. דבגיניחו צריך לכסאה רזין דאורייתא. כמה דאוקמוה (משלי כה ב) כבוד אללהי"ם הסתר דבר. עד דמתעברין מעלמא. ולית מלכים אלא ישראל. כמה דאוקמוה כל ישראל בני מלכים הם. בזה הוא זמנא. וכבוד מלכים חקור דבר. אמר רעיא מהימנא. בריך אנת לעתיק יומין. דמתמן אנת. כענפא דאתפשט מאילנא. הכי נשמתך ענפא מניה. [באותו זמן יתקיים בהם ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו, כמו אדם ואשתו, שכבר העבר תערובת רעה ערב רב קושיה רעה מהעולם, שהם עריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, עריות

ישראל, כל שכן עריות שלך רועה נאמן ומהלכה שלך, שבגללם צריך לכסות סודות התורה כמו שהעמידוהו כבוד אלוקים הסתר דבר, עד שנעברים מהעולם, ואין מלכים אלא ישראל, כמו שהעמידוהו כל ישראל בני מלכים הם, באותו זמן וכבוד מלכים חקור דבר, אמר הרועה הנאמן, ברוך אתה לעתיק ימים, שמשם אתה כענף שמתפשט מהאילן, כך נשמתך ענף ממנו].

**זוהר חלק ג' פרשת צו, רעיא מהימנא, דף כ"ח
עמוד ב'**

ג.

**חטאות שלהם, ואשם אמא של ערב רב דיבוק, אוחזת בכסא
ששם המלכה, ולא מניחה לה לעלות מהגלות, וזכויות
אוחזות בה לעלות, נשארית באויר, כמו דיבוק תלוייה באויר
חי"ת חי"ת. חטאות דלחון. ואשם. אימא דערב רב. סרכא
אחידת בכרסיא. דתמן מטרוניתא. ולא מנחת לה לסלקא
מגלותא. וזכוון אחידן בה לסלקא. אשתארת באוירא. כגון סרכא
תלוייה באוירא. ודא עמודא דאמצעיתא (דאיהו אוירא). הכי
אשם תלוי בצדיק. דאיהו אחיד בין שמיא וארעא. [חי"ת חי"ת
חטאות שלהם, ואשם אמא של ערב רב דיבוק, אוחזת בכסא ששם
המלכה, ולא מניחה לה לעלות מהגלות, וזכויות אוחזות בה לעלות,
נשארית באויר, כמו דיבוק תלוייה באויר, וזה עמוד האמצע (שהוא אויר).
כך אשם תלוי בצדיק, שהוא אחוז בין שמים וארץ].**

זוהר הקדוש פרשת קדושים

זוהר חלק ג' פרשת קדושים, דף פ"ו עמוד ב'

ד.

קין כלאים היה, תערובת שלא צריכה, צד אחר שלא המין של חוה ואדם, וקרבנו מאותו צד הוא בא – הבל ממין אחד של אדם וחוה – ובמעיה של חוה התחברו אלו שני צדדים, ומפני שהתחברו ביחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאבדו – ועד יום זה הצד שלהם קיים, ומי שמראה עצמו במעשה חיבור זה, מעורר עליו אלו צדדים ביחד ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחר שלא צריך, וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא

כתיב ומעץ הדעת טוב ורע ומה על דא גרים אדם מיתה בעלמא מאן דאחזי עובדא אחרא דלא אצטריך על אחת כמה וכמה. שור וחמור אוכחן. מסטרא דא אקרי שור ומסטרא דא אקרי חמור. וע"ד כתיב לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. לא תעביד ערבובי'א כחדא בגין דאתער לאתחברא סטרא אחרא כחדא לאבאשא עלמא. ומאן דפריש לון אסגי שלמא בעלמא. אופ הכא מאן דפריש לון בהחזא גוונא כמה דאמרו דלא אשתכח שוע טווי ונוז כחדא האי ב"נ אסגי שלמא עליה ועל כל עלמא. [כתוב ומעץ הדעת טוב ורע, ומה על זה גרם אדם מיתה בעולם, מי שמראה מעשה אחר שלא צריך על אחת שלא צריך על אחת כמה וכמה, שור וחמור מוכיחים, מצד, זה נקרא שור ומצד זה נקרא חמור, ועל זה כתוב לא תחרוש בשור ובחמור יחדו, לא תעשה תערובת ביחד, מפני שמעורר להתחבר סטרא אחרא (הצד האחר) ביחד להרע העולם, ומי שמפריד אותם מרבה שלום בעולם, גם כאן מי שמפריד אותם באותו

גוון כמו שאמרו, שלא נמצא שוע טווי ונוז כאחד, זה הבן אדם מרבה שלום עליו ועל כל העולם].

קרבנא דקין הוה פשתים וקרבנא דהבל הוה צמר לאו דא כדא ולא דא כדא. רזא דמלח קין כלאים הוה ערבוביא דלא אצטריך. סטרא אחרא דלא זינא דחיה ואדם וקורבניה מהחיה סטרא קא אתיא. הבל מזינא חדא דאדם וחיה ובמעהא דחיה אתחברו אלין תרין סטריין. ובגין דאתחברו כחדא לא אתיא מנייהו תועלתא לעלמא ואתאבידו. [הקרבן של קין היה פשתים, והקרבן של הבל היו צמר, לא זה כזה ולא זה כזה, סוד הדבר, קין כלאים היה, תערובת שלא צריכה, צד אחר שלא המין של חיה ואדם, וקרבנו מאותו צד הוא בא, הבל ממין אחד של אדם וחיה, ובמעה של חיה התחברו אלו שני צדדים, ומפני שהתחברו ביחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאבדו].

ועד יומא דין סטרא דלהון קיימא. ומאן דאחזי גרמיה בעובדא דחבורא דא אתער עליה אינון סטריין כחדא ויכיל לאתזקא ושארין עליו רוחא אחרא דלא אצטריך. וישראל בעאן לאתערא עלייהו רוחא קדישא למחוי קדישין לאשתכחא בשלמא בעלמא דין ובעלמא דאתי. [ועד יום זה הצד שלהם קיים, ומי שמראה עצמו במעשה חיבור זה, מעורר עליו אלו צדדים ביחד ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחר שלא צריך, וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדוש להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא].

זוהר הקדוש פרשת אמור

זוהר חלק ג' פרשת אמור, רעיא מהימנא, דף
צ"ז עמוד א'

ה.

המלכה ובניה ביחד הולכים – אשה זנונים מרחקת עצמה מביניהם, שלא יכולה לעמוד על גבה – אשת חיל מקרבת עצמה להתקרב אצל הכהן הגדול, וודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לגבי בעלה – אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא להתקרב אצלו, שאילו באותו זמן שאשת חיל בודקת עצמה, היא מתקרבת אצלה, נאבדת מהעולם, ועל כן לא צריכה להתקרב למקדש ובורחת ממנו, ונשארו ישראל זכאים בלי תערובת אחרת לגבי סוד האמונה – בדיקת אשת חיל סם המות לאשת זנונים, וזו היא העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח אשת זנונים ממנה, וישארו בלי תערובת אחרת, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא

והניף את העומר וגו'. פקודא דא לקרבא קרבן העומר קרבנא דא כללא איחו בדבקותא עילא ותתא מטרוניתא ובנהא כחדא אזלין. עמר דא מקרבין ישראל בדכיותא דלחון והחוא קרבנא איחו מן שעורים ודא אתקריב למיעל רחימו בין אתתא ובעלה. [והניף את העומר וגו'. מצוה זו להקריב קרבן העומר, קרבן זה הכל הוא בדביקות מעלה ומטה, המלכה ובניה ביחד הולכים, עומר זה מקריבים ישראל בטהרה שלהם, ואותו קרבן הוא מן שעורים, וזה נקרב להכניס אהבה בין האשה ובעלה].

אשת זנונים אתרחקת גרמה מביניהו דלא יכילת למיקם על גבה. אשת חיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא ודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע ואוסיפת חילא ורחימו לגבי

בעל'ה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא דלא למקרב לגביה דאלמל' בהחוא זמנא דאשת חיל' אבדיקת גרמה איחי אתקריבת לגבה אתאבידת מעלמא וע"ד לא בעיא לקרבא למקדשא וערקת מניה ואשתארו ישראל' זכאין בלא ערבוביא אחרא לגבי רזא דמהימנותא. [אשה זנונים מרחקת עצמה מביניהם, שלא יכולה לעמוד על גבה, אשת חיל' מקרבת עצמה להתקרב אצל הכהן הגדול, וודאי טהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לגבי בעלה, אשת זנונים בורחת מן המקדש שלא להתקרב אצלו, שאילו באותו זמן שאשת חיל' בודקת עצמה, היא מתקרבת אצלה, נאבדת מהעולם, ועל כן לא צריכה להתקרב למקדש ובורחת ממנו, ונשארו ישראל' זכאים בלי תערובת אחרת לגבי סוד האמונה].

רזא דסתרא דא תרתין אחתן. וכד ארחת דא לגבי דא בבדיקו דיל'ה צבתה בטנה ונפלה ירכה דהא בדיקו דאשת חיל' סמא דמותא לאשת זנונים. ודא איחו עיטא דיהב קב"ה לבנוי לקרבא קרבנא דא בגין אשת חיל' דתערוק אשת זנונים מינה. ואשתארו ישראל' בלא ערבוביא אחרא זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי. [סוד סתר זה שתי אחיות, וכאשר מריחה זו אצל זו בבדיקה שלה צבתה בטנה ונפלה ירכה, שהרי בדיקת אשת חיל' סם המות לאשת זנונים וזו היא העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו, להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל', שתברח אשת זנונים ממנה, וישארו בלי תערובת אחרת, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא].

זוהר הקדוש פרשת בהר

זוהר חלק ג' פרשת בהר, רעיא מהימנא, דף
קו"א עמוד א'

ו.

לעולם בהם תעבודו, מצוה זו לעבוד בעבד כנעני, והם מצד חם שגילה עריות, שנאמר עליו ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו, מדוע עבד עבדים, אלא עבד לאותו עבד עולם, שהוא עולמו של יובל – סוד הגלגול, גולל אור מפני חושך, עבד אברהם שיצא מחושך, וזה זרע של חם, דיו לעבד להיות כרבו, שהוא אברהם שיצא מתרח עובד עבודה זרה, וחושך מפני אור, זה ישמעאל שיצא מאברהם, ועשו מיצחק

והתנחלתם אותם לבניכם וגו' לעולם בהם תעבודו וגו'. פקודא דא לעבוד בעבד כנעני דכתיב לעולם הם תעבודו ואינון מסטרא דחם דגלי עריין דאתמר עליה ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. אמאי עבד עבדים. אלא עבד לההוא עבד עולם דאיהו עולמו של יובל. ואי תימא דהא אחוה דשם ויפת הוה אמאי לא הוה הכי כוותיהו והכי מזרעא דחם הוה אליעזר עבד דאברהם אמאי לא הוה כותיה דנפק צדיק וקב"ה אודי בברכתיה כד בריך ליה לבן. ונהתנחלתם אותם לבניהם וגו' לעולם בהם תעבודו וגו' מצוה זו לעבוד בעבד כנעני, שכתוב לעולם בהם תעבודו, והם מצד חם שגילה עריות, שנאמר עליו ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו, מדוע עבד עבדים, אלא עבד לאותו עבד עולם, שהוא עולמו של יובל, ואם תאמר שהרי אחיו של שם ויפת היה, מדוע לא היה כך כמותם, וכך מזרע חם היה אליעזר עבד אברהם, מדוע לא היה כמותו, שיצא צדיק, והקדוש ברוך הוא הודה בברכתו כאשר ברך אותו לבן.

אלא ודאי הכא ברזא דגלגולא גולל אור מפני חשך עבדא

דאברהם דנפק מחשך ודא זרעא דחם. דיו לעבד להיות כרבו דאיהו אברהם דנפק מתרח עובד כו"ם. וחשך מפני אור דא ישמעאל דנפק מאברהם ועשו מיצחק. [אלא וודאי כאן בסוד הגלגול, גולל אור מפני חושך, עבד אברהם שיצא מחושך, וזה זרע של חם, דיו לעבד להיות כרבו, שהוא אברהם שיצא מתרח עובד עבודה זרה, וחושך מפני אור, זה ישמעאל שיצא מאברהם, ועשו מיצחק].

ז.

מי שמערב טיפה שלו בשפחה מחלת בת ישמעאל, או בבת אל נכר, שהם רע חושך, וטיפה שלו, טוב, אור, וירא אלהים את האור כי טוב, מערב טוב עם רע, עבר על מאמר אדונו, שאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו

ורוא תערוכת טפין באתר דלאו דיליה גרים דא. מאן דעריב טפה דיליה בשפחה מחלת בת ישמעאל. או בבת אל נכר דאינון רע חשך וטפה דיליה טוב אור וירא אלקים את האור כי טוב. מערב טוב עם רע עבר על מימרא דמאריה דאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. [ונסוד זה תערוכת טיפות במקום שלא שלו גורם זה, מי שמערב טיפה שלו בשפחה מחלת בת ישמעאל, או בבת אל נכר, שהם רע חושך. וטיפה שלו, טוב, אור, וירא אלהים את האור כי טוב, מערב טוב עם רע, עבר על מאמר אדונו, שאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו].

ח.

הקדוש ברוך הוא באותו שערב של ערב רב, מרכיב אותו ומביא אותו בגלגול לקבל עונשו, חוזר בתשובה עוסק בתורה

ומבדיל טוב מרע, שהם איסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר
ופסול, בזה נפרש רע מטוב

קב"ה בהוא דערב (רב) ארכיב ליה ואייתי ליה בגלגולא
לקבלא עונשיה. חזר בתשובתא אשתדל באורייתא
ואפריש טוב מרע דאינון אסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול.
בדא אתפרש רע מטוב דאתמר ביה וייצר יצירה לטב ויצירה
לביש באורייתא אפריש לון קב"ה ירית ליה נשמתא מניה למחוי
שלטא על תרוייהו בחד דאיהו אור עלמא דאתי ובחד איהו חשך
עלמא דין הה"ד ויפח באפיו נשמת חיים. [הקדוש ברוך הוא באותו
שערב (של ערב רב), מרכיב אותו ומביא אותו בגלגול לקבל עונשו, חוזר
בתשובה עוסק בתורה ומבדיל טוב מרע, שהם איסור והיתר, טומאה
וטהרה, כשר ופסול, בזה נפרש רע מטוב, שנאמר בו וייצר, יצירה לטוב
ויצירה לרע, בתורה הבדיל אותם, והקדוש ברוך הוא הוריש לו נשמה
ממנו, להיות לו שולט על שניהם, באחד שהוא אור עולם הבא, ובאחד
שהוא חושך עולם הזה, זה הוא שכתוב ויפח באפיו נשמת חיים].

וכפום זכוון וחובין. כמה דאוקמוה העושה מצוה אחת מטיבין
לו. בינוני זכוון וחובי שקולין פלגו זכוון לעילא (ס"א
ופלגו לתתא) ופלגו חובי לתתא ורזא דא מה שאלתך וינתן לך
ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש. צדיק גמור כל זכויו לעילא
וחובי לתתא. רשע גמור חובי לעילא וזכויו לתתא. [וכפי זכויות
וחטאים, כמו שהעמידוהו העושה מצוה אחת מטיבים לו, בינוני זכויות
וחטאיו שקולים חצי זכויות למעלה (נ"א למטה) (וחצי למטה) וחצי
חטאיו למטה, וסוד זה מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי
המלכות ותעש, צדיק גמור, כל זכויותיו למעלה, וחטאיו למטה. רשע
גמור, חטאיו למעלה וזכויותיו למטה].

**ובר נש דחב באתגלייא בתרין דרגין איהו אי חזר בתשובתא
באתגלייא בין צדיקייא בגין דידעין דינוי דקב"ה ונמרין**

גרמייהו מלמחטי ובאתכסיא בין רשיעיא לקיים בהו ועיני רשעים תכלינה. [ובן אדם שחוטא בגלוי, בשתי דרגות הוא, אם חוזר בתשובה בגלוי, בין הצדיקים, מפני שיודעים דיני הקדוש ברוך הוא ושומרים עצמם מלחטוא, ובסתר, בין רשעים לקיים בהם ועיני רשעים תכלינה].

ט.

חטא של אדם שעבר על ע"ז, העביר עליו והרכיב אותו בטיפת תרח – חזר בתשובה ושבר צלמי הע"ז וכל מזונות שלו, הוא תיקן במה שחטא ושבר החטא והבנין הרע שבנה והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם מפני שקדש שמו יתברך ברבים ונכנס באש להשרף עצמו לקיים בו פסילי אלהים תשרפון באש, ולא עוד אלא שאת אביו תרח החזיר בתשובה והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו דור בגן עדן, וכך התלבן באש, ככסף שהוא מטב"ע המלך וזיין אותו בעופרת, מכניס אותו באש ויוצאת העופרת לחוץ, ישמעאל, ומפני זה יצא מצחק בע"ז, ונשאר אדם מלובן – אח"כ בא יצחק והתחזק בו מהחטא השני של אדם, שפיכות דמים, וזה גרם הניסיון של יצחק בסכין, והתברר בו כמי שבורר אוכל מתוך פסולת ויוצאת פסולת לחוץ, עשו שופך דמים – אח"כ בא יעקב והרכיב אותו בלבן, ונעשה עבד אצלו, להוציא שתי טיפות שזרק אדם במקום זר, וזה גילוי עריות, והוציא אותן מן לבן הארמי נחש – ובשלשה אלו היה לאדם שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה, שינוי השם באברהם, שינוי מעשה ביעקב, ושינוי מקום ביצחק – ואם לזה שנאמר בו אז ראה ויספרה קיבל בתשובה, כל שכן לאחרים

ובגין דא חובא דאדם עבר על ויצו יי' אלקים ואוקמוה אין צו אלא ע"ז אעבר עליה ארכיב ליה במפת תרח דביה רתח לקב"ה דעבר על צו מע"ז. הדר בתיובתא ותבר צולמין דעכו"ם

וכל מזוני דיליה. הוא תקין במה דחב ותבר חובא ובנינא בישא דבנה ואמליך ליה לקב"ה ושכינתיה על עלמא. [ומפני זה חטא של אדם שעבר על ויצו ה' אלהים והעמידוהו אין צו אלא עבודה זרה, העביר עליו והרכיב אותו בטיפת תרח, שבו הרתיח את הקדוש ברוך הוא שעבר על צו מעבודה זרה, חזר בתשובה ושבר צלמי העבודה זרה, וכל מזונות שלו, הוא תיקן במה שחטא, ושבר החטא והבנין הרע שבנה, והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם].

במאי בגן דקדיש שמיה ית' ברבים ועאל בנורא לאתקדא גרמיה לקיים ביה פסילי אלהיהם תשרפון באש ולא עוד אלא דלאבוי תרח אהדר בתיובתא ואעיל ליה ולאמיה ולכל מארי דההוא דרא בגן עדן והכי אתלבן בנורא. ככספא דאיהי מוניט"א דמלכא ושקר לה בעופרת אעיל ליה בנורא ונפק העופרת לבר ישמעאל. לובנין דא נפק מצחק בע"ז ואשתאר אדם מלובן. והאי איהו שינוי השם. דכד אתגלגל אדם בעי למעבד ליה שינוי השם. שינוי מקום. ושינוי מעשה. [במה, מפני שקדש שמו יתברך ברבים, ונכנס באש להשרף עצמו לקיים בו פסילי אלהים תשרפון באש, ולא עוד אלא שאת אביו תרח החזיר בתשובה, והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו דור בגן עדן, וכך התלבן באש, ככסף שהוא מטב"ע המלך וזייף אותו בעופרת, מכניס אותו באש ויוצאת העופרת לחוץ, ישמעאל, ומפני זה יצא מצחק בעבודה זרה, ונשאר אדם מלובן וזה הוא שינוי השם, שכאשר מתגלגל אדם צריך לעשות לו שינוי השם, שינוי מקום ושינוי מעשה].

לבתר אתא יצחק ואתתקף ביה מחובא תניינא דאתמר ביה על האדם דדא שפיכות דמים ודא גרם נסיונא דיצחק בסכינא ואתברר ביה כמאן דבריר אוכל מגו פסולת ונפק פסולת לבר עשו שופך דמים. [אחר כך בא יצחק והתחזק בו מהחטא השני, שנאמר בו על האדם, שזה שפיכות דמים, וזה גרם הניסיון של יצחק

בסכין, והתברר בו כמי שבזרז אוכל מתוך פסולת, ויוצאת פסולת לחוץ, עשו שופך דמים].

לבתר אתא יעקב וארכיב ליה בלבן ואתעביד עבד לגביה הח"ד אעבדך שבע שנים ברחל ובהחיא סבה דאחלף לה באחותה עבד שבע שנים אחרנין לאפקא תרין מפין דזרק אדם באתר נכראה. ודא גלוי עריות והאי איהו לאמר. ואפיק לון מן לבן הארמי נחש. [אחר כך בא יעקב והרכיב אותו בלבן, ונעשה עבד אצלו, זה הוא שכתוב אעבדך שבע שנים ברחל, ובאותה סיבה שהחליף אותה באחותה, עשה שבע שנים אחרות, להוציא שתי טיפות שזרק אדם במקום זר, וזה גילוי עריות, וזה הוא לאמר, והוציא אותן מן לבן הארמי נחש].

ובתלת אלין הוה לאדם שניו השם ושניו מקום ושניו מעשה. שניו השם באברהם. ושניו מקום ביצחק. ושניו מעשה ביעקב ואי להאי דאתמר ביה אז ראה ויספרה קבל בתויבתא כ"ש לאחרים. [ובשלשה אלו היה לאדם שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה, שינוי השם, באברהם. ושינוי מעשה, ביעקב, ושינוי מקום, ביצחק, ואם לזה שנאמר בו אז ראה ויספרה קבל בתשובה, כל שכן לאחרים].

ובגין דא עבד טוב אתרא גרים ועבד רע אוף הכי אבל שאר עבדים. לעולם בהם תעבודו. קמו מארי מתיבתא ואמרו אשרי העם שככה בגימטריא משה. קם רעיא מהימנא ואמר אשרי העם שיי' אלקיו. [ומפני זה עבד טוב המקום גורם, ועבד רע גם כך, אבל שאר עבדים לעולם בהם תעבודו, קמו בעלי הישיבה ואמרו אשרי העם שככה לו, שככ"ה בגימטריא משה, קם הרועה הנאמן ואמר אשרי העם שה' אלהיו].

המלחמה נגד הערב רב

מעשה נורא מהחפץ חיים

ויעמד משה בשער המחנה ויאמר:

"מי לה' אלי"

ויאספו אליו כל בני לוי (שמות לב כו)

החילוק הגדול (אחר מעשה העגל), בין אלו ששמעו את משה שיצוהם מי לה' אלי, ורצו תיכף ומיד לקראת משה רבינו עליו השלום, ובין אלו שלא שמעו את הברזל ולא הקשיבו בקולו של משה רבינו ע"ה.

בספר ליקוטי חפץ חיים דף קס"ח וזה לשונו:

רב אחד ביקר אצל החפץ חיים זצ"ל כשעמד לפניו שאלו החפץ חיים זצ"ל האם הוא כהן או ישראל? השיב לו הרב "ישראל" אני, אמר לו החפץ חיים "אני כהן!" – חזר בעל החפץ חיים ושאלו: היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני כהן ואתה ישראל? – ומיד השיב בעצמו: לכשיבא משיח צדקיני במהרה בימינו, יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל יחפוץ להכנס לעזרה ולהקריב קרבנות ולעבוד את עבודת בית המקדש.

כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש, וכשיגיע עד השער יעמדו שם שוערים ויבדקו את כל הרוצים להכנס, ואז יפרידו בין שנינו. לי יתנו להכנס פנימה, ואילו אתה תידרוש להישאר בחוץ.

קנאת הנשארים בחוץ תהיה גדולה עד מאוד, שהנה הכהנים יזכו לדבר הנכסף – לעבוד את עבודת הקודש, ולישראלים לא תינתן רשות לעבודה, המשיך החפץ חיים ושאל "היודע אתה מהו הגורם למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת אלפי שנה, עמד משה במדבר וקרא: מי לה' אלי!, אבות אבותי נזדרזו לשמע הקריאה והתייצבו לפני משה, אבות אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על היענותם לקריאה, זכו אבות אבותי במעלת הכהונה. וסיים החפץ חיים את דבריו באמרו: "לשם מה אני מספר לך את כל זה?

היות שלכל איש מישראל יש רגעים בימי חייו, שבהם הוא שומע קול פנימי המכריז ואומר:

מי לה' אלי

כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת בליבך פנימה, חושה, אל תעמוד!!! אל תחזור על השגיאה של אבותיך! אשר הפסידו לנצח דבר נפלא שיכלו לקבל בקלות, ולא נענו לקריאה. אלא רוצ' מיד לקול הקריאה, לבל תחמיץ את ההזדמנות!!!

בעזרת
השם
יתברך

ספר

הערב רב

וכל המסתעף
חלק רביעי

על פי

ספר הזוהר

סדר במדבר

יוצא לאור בעזהש"ת על ידי
הוצאת "ועד גילוי פני הערב רב"

* * *

מנחם אב תשס"ד לפ"ק
עיה"ק ירושלים תובב"א

יום הנורא ט"ז תמוז **שהערב רב עשו את העגל**

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל ב שנת ב' אלפים תמ"ט לבריאת העולם: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחושך ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרקו, על כן ניתן להם ראש חודש כיום מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד בלוח דבר יום ביומו מנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז).

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט).

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר במדבר חלק ד'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר, שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיוסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של **הָבָה גְבֻהָה לָנוּ עֵיר וּמִגְדָּל וְרָאשׁוֹ בַּשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם** (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האריז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בתנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעורר לבות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

וְהִנֵּה מָה שֶׁפָּתַב בְּתַחֲלִילַת דְּבָרָיו וְאַפִּילוּ כָּל אֵינֹן
 דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאַזְרֵייתָא כָּל חֶסֶד דְּעֵבְרִי לְנִרְמִייהוּ וְכו', עִם
 הַיּוֹת שֶׁשֶּׁשְׁטוּ מְבוֹאֵר וּבִפְרָט בְּזִמְנֵינוּ זֶה בַּעֲזֵ"ה אֲשֶׁר
 הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קִרְדּוּם לַחֲתוּךְ בַּה אֲצֵל קֶצֶת בַּעֲלֵי תּוֹרָה
 אֲשֶׁר עִסְקָם בַּתּוֹרָה עַל מִנַּת לִקְבֹּל פֶּרֶס וְהַסְפָּקוֹת
 יִתְרוֹת וְגַם לַהֲיוֹתָם מִכֻּלָּל רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת וּדְיִינֵי
 סִנְהֶדְרָאוֹת לַהֲיוֹת שָׁמַם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכֹל הָאָרֶץ וְדוֹמִים
 בַּמַּעֲשִׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלָגָה הַבּוֹנִים מִגְדֵּל וְרָאשׁוֹ
 בַּשָּׁמַיִם. וְעִיקָר סִיבַת מַעֲשִׂיהֶם הִיא מָה שֶׁכָּתַב אַחֵר כִּךְ
 הַכְּתוּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתּוּב בַּסֵּפֶר הַזֶּה הַזֶּה בַּפֶּרֶשֶׁת
 בְּרֵאשִׁית דָּף כ"ה ע"ב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ עַל פֶּסוּק אֱלֹה תוֹלְדוֹת
 הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. שְׁחֻמְשָׁה מֵיָּנִים יֵשׁ בַּעֲרַב רַב וּמִן הַג' ^{הַג'}
 מֵיָּנִים מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא כֵּת גְּבוּרִים דַּעֲלִיּהוּ אֶתְמַר
 הַמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם וְאֵינֹן מַסְטֵרָא
 דְּאִילִין דְּאִיתְמַר בַּהוֹן הַבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדֵּל וְגו' ^{וְגו'}
 וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בִּבְנִין בְּתֵי כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מִדְּרָשׁוֹת וּשְׁוִין
 בַּהוֹן ס"ת וְעַמְרָה עַל רִישִׁיָּה וְלֹא לְשִׁמָּה אֱלֹא לְמַעַבְד
 לֹון וְכו' וְהִנֵּה עַל הַכֵּת הַזֹּאת אֲמָרוּ בְּגִמְרָא כֹּל הָעוֹסֵק
 בַּתּוֹרָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה נוֹחַ לוֹ שְׁנֵהֲפָכָה שְׁלִייתוֹ עַל פָּנָיו
 וְלֹא יֵצֵא לְאוֹיֵר הָעוֹלָם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר הקדוש סדר במדבר

זוהר הקדוש פרשת נשא.....יא

זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף קכ"ב עמוד ב'. יא

א. משה ביקש מהקב"ה שלא תשרה תשרה שכינה על אומות העולם, ונתן לו, ההבל שעומד על אומות העולם מהיכן יוצא, או על הרשעים שהם ערב רב מעורבים עם ישראל, אלא וודאי אין כל פנים שוים, אפילו ישראל אין הם שווים, כל שכן אחרים.....יא

זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף קכ"ד עמוד א' יב

ב. ישראל, כאשר הם מחללים התורה, הקדוש ברוך הוא יכנים אותם בגלות בני עשו ובני ישמעאל, תחת שעבוד שלהם שדרגתם כל"ב ונח"ש ונידונים שם, ובהם יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצורף הכסף וכבחון הזהב, זה הוא שכתוב וצרפתים כצורף את הכסף וכחנתים כבחון את הזהב, עד שיתקיים בהם אם יהיו חטאים כשנים כשלג ילבינו.....יב

ג. ואילן של טוב ורע בגללו נאמר ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו', מפני שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו אילן של טוב ורע, ועל כן חציו מתוק מצד הימין, וחציו מר מצד השמאל, ובזמן שערב רב היו מחטאים את ישראל, היה כאילו היו כולם מצד הרע, והמים הפכו כולם מרים.....טו

ד. כמו כן יעשה לנסות את ישראל בנאולה האחרונה, זה הוא שכתוב יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב ועומדים בניסיון, והרשיעו רשעים, אלו מצד הרע, ויתקיים בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, והורג אותם – והמשכילים יבינו, בשבילם נאמר והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע, בזה החיבור שלך שהוא ספר הזוהר מן הזוהר של אימא עליונה תשובה, כאלו לא צריך ניסיון, ומפני שעתידים ישראל למעום מעץ החיים, שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים ויתקיים בהם ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, והאילן של טוב ורע, שהוא איסור והיתר מומאה וטהרה, לא שולט על ישראל יותר, שהרי פרנסה שלהם לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קושיה מצד הרע ולא מחלוקת מרוח המומאה, שכתוב ואת רוח המומאה אעביר מן הארץ – שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר והיתר, ולא מערב רב שאוכלים טהרה כשר היתר, ולא מערב רב שאוכלים מומאה פסול אסור, שהם טמאים, שמטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה, מפני שהם בני לילית שהיא נדה שפחה גויה זונה חוזרים לשרשם, ועליהם נאמר כי משורש נחש יצא צפע.....טז

ה. איסור והיתר טומאה וטהרה, לא מעבר מעם הארץ, שמצדם אין בין גלות לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד, שהם לא טועמים מעץ החיים, וצריך להם משנה באיסור והיתר טומאה וטהרה, אלא יהיו מבוזים לפני תלמידי חכמים, כמו החושך לפני האור, ערב רב אלו עמי הארצות הם חשוכים, ואל נקראים ישראל, אלא עבדים מכורים לישראל, מפני שהם כבהמות..... יח

ו. כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמש לו, מוטב, ואם לא, שם תהיה קבורתכם בגלות..... כ

ז. וערב רב כמו שנאמר בהם וירא העם ויגעו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל זה הכבוד, והם רחוקים מהם, ואם רוצים להתחבר איתם מה כתוב בהם לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה, באותו זמן יתקיים בהם בישראל ה' בדר יחננו ואין עמו אל נכר – אין מקבלים גרים לימות המשיח, ורשעים בחושך ידמו, אלו ערב רב, ומפני זה אמר נביא עליהם ואל אדמת ישראל לא יבואו..... כ

ח. ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי להוציא אותי מזה הצער, בזו הקבורה, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ולא מכירים בי, ואני חשוב בעיניהם בין ערב רב רשעים ככלב מת שהסריח, שחכמת סופרים תסרח ביניהם, בכל עיר ועיר ובכל מקום, ישראל מפוזרים ביניהם בין מלכים, והפכו אלו ערב רב רועים על ישאל צאן של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ואתן צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים..... כב

ט. ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ומחרימים ערב רב ביניהם שלא נותנים להם במקומות הרבה אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילה שלהם, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצער בדוחק ביגון חשוכים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבל חרש, בראש כל חוצות, שלא מצאו אכסניה ביניהם..... כג

י. והם הערב רב הם העשירים בשלוח בשמחה בלי צער בלי יגון כלל, גולנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהם נאמר היו צריה לראש, בשבועה עליך פעם שניה בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרוכים, שכל אלו דברים לא יפלו מפיד ככל יכלתך לדבר בהם לפני הקדוש ברוך הוא, ולהראות הדוחק שלהם..... כד

זוהר הקדוש פרשת בהעלותך.....כד

זוהר חלק ג' פרשת בהעלותך, רעיא מהימנא, דף קנ"ב עמוד ב'.....כד

יא. ימים יבואו שיתקיים בהם כיציאת מצרים שנאמר בה וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובגלות האחרונה אין מיתה אלא עוני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה', להתקיים בהם ואת עם עני תושיע – ואלו עשירים שישארו בהם, יתקיים בהם גרפים אתם גרפים, גרפים הם בתורה, גרפים הם לעשות טוב עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, וגרפים הם בכבוד המוס, שאם תאמר כבדים הם בכבוד המוס ולא עושים טוב, משום כך תכבד העבודה על האנשים ויעשו כה, שכבוד המוס עליהם, ואל ישעו בדברי שקר, שהם משקרים ואומרים שכבוד המוס עליהם, ומפני זה לא יעשו טוב, הם משקרים בדיבורם ואומרים שמהכבוד שייכבד עליהם תבן אין נתן ממוזן השקר שבו מועים להקדוש ברוך הוא, ומפני שלא ישעו בו ולא חסו בשם ה', אין נתן לעבדיך, ואלו שיש להם, מכוסה וגנוז ממוזן שבפנים, שהוא תוכן כגון תוך האוצר ותיבה, מתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו, וזה כספים לבנים שיהיו באותו דור.....כד

יב. באותו זמן שם שם לו חק ומשפט, והם בעלי משנה, אף כאן ויבואו מרתה, הפכה להם תורה שבעל פה, מרה בדחקים רבים בעניות, שיתקיים בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושייה, בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון הלכה, ובכל עבודה בשדה זו ברייתא, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זה תיק"ו.....כט

יג. וימתקו המים, כמלח שממתק בשר, כך יתמתקו בסודות שמתגלים על ידך כל אלו קושיות ומחלוקות של מים מרים של התורה שבעל פה, הופכים מתוקים מי התורה, ויסורים שלך בסודות אלו שנגלים על ידך יהיו לך מתוקים, ויהפכו לך כל דחקים שלך כחלומות שעוברים וחל"ם בהיפוך אותיות מל"ח, שממתק את הבשר, גם יסורים ממתקים.....ל

יד. ולרשעים הופכים יסורים מלח סדומית, שהוא מסמא את העינים לקיים בהם ועיני רשעים שיתקיים בהם באותו זמן יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו, אלו בעלי משנה, ויצרפו, אלו זרע קדוש של שאר העם, זה הוא שכתוב וצרפתים כצורף את הכסף, והרשיעו רשעים, אלו ערב רב.....ל

טו. והמשכילים יבינו, אלו בעלי קבלה שנאמר בהם והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלו הם אשר עוסקים בזוהר זה שנקרא ספר הזוהר, שהוא כתיבת נח שנאספים בה שנים מעיר ושבע ממלכות ולעיתים אחד מעיר ושנים

ממשפחה, שבהם יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וזו אורה של ספר זה, והכל על סיבה שלך – ומי גורם זו, עורב, שאתה תהיה באותו זמן כיונה, ששליח אחר שנקרא בשמך, כעורב שנשלח בראשונה ולא חזר בשליחותו, שעוסק בשקצים שנאמר בהם עמי הארץ שקץ, מפני ממון שלהם, ולא עוסק בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה, כאילו לא עושה שליחות אדונו – רועה נאמן, אתה היית יודע כל זה, ועל ידך הוא מתגלה לב

זוהר הקדוש פרשת פנחס..... לג

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף ר"ל עמוד א'. לג

טז. לא כשפחה רעה לילית חצופה בלי ענווה, אין לה בושת פנים, אלא של ערב רב, ומפני זה אמר שלמה אשת חיל עמרת בעלה וזרקב בעצמותיו מבישה, שהשכינה היא המלכה, שפחה שלה לילית, אין לה ענווה ולא בושת פנים מהקדוש ברוך הוא, וכך בניה ערב רב, והקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותה ואת בניה מהעולם, שממזרים הם מבני תשע מדות אסנ"ת משנח"ת (ראשי תיבות אנוסה שנואה נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצופה תערובת) ממזרים מדרבנן..... לג

יז. ישראל באלו מדות ניכרים שהם בני הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל כגון אשת חיל עמרת בעלה, בעלי החסד, יראי אלהים אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני ישראל לא יעשו עוולה ולא ידברו כזב, ולא ימצא בפיהם לשון תרמית, שנאי בצע, כבן אדם שמח בחלקו, ולא כערב רב בני שפחה רעה, שהם כנחש שכל הארץ לפניו, זה הוא שכתוב ונחש עפר לחמו, וירא לשבוע מעפר, שירא שיחסר לו, וכך בעלי בצע שלא שבעים מכל ממון העולם..... לו

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, דף רל"א עמוד ב'..... לח

יח. ולאחר ששט' מן ושט בריבוי אכילת גזל, מתארך ונעשה שטן, ומי גורם זה, שטן העם ולקמו, שטות שלהם שהתערבו בערב רב שומים, שתאווה שלהם אכילה ושתיה של גזל וחמס של שוד עניים ואנקת אכיונים, כגון כפופה שומים שאוכלים בלי טחינה, מה כתוב בהם הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף ה' חרה בעם – וזה גורם שמתפשט שטן באכילה ושתיה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות וששים וחמש לא תעשה, כחשבון השט"ן חסר אחד..... לח

יט. ברוך אלוה שזכינו לשמוע דברים מאותו שנקרא רבן של נביאים, רבן של חכמים, רבן של חכמים, רבן של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיז, וכתב על ידיו סודות אלו, שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד עתה – כל בעלי ישיבות שלמעלה ובעלי ישיבות שלמטה כולם

מזומנים לשמוע דברים אלו מפיך ופירושים שלך, שהרי שמחה ונאולה תתעורר בהם למעלה ומטה, אל תתנו דמי לו אתה וכל הסיעה שלך מא

ב. מחול צוחק, הוא צחוק הכסיל, אוי לו למי שהשעה משחקת לו, וקהלת אמר טוב כעס משחוק, טוב כעס הכבד שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה צדיקים בעולם הזה בחליים רעות בנגעים, משחוק, ששוחק להם במחול, כלכלוך זה העולם, ששוחקת להם השעה בעשירות, ועד ארס המחול הוא זוחל עפר, והוא חזק יותר מארס המרה מב

כא. בגלל שערב רב הם שאור שבעיסה, והם אומות העולם דומים למוץ, יותר מעכבים בגלות ערב רב את ישראל מאומות עובדי עבודה זרה, כמו שהעמידוהו חכמים מי מעכב שאור שבעיסה מעכב, שהם דבקים בישראל כשאור בעיסה, אבל אומות עובדי עבודה זרה, אין הם אלא כמוץ אשר תדפנו רוח..... מג

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף רל"ז עמוד א' מג

כב. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, שהם ערב רב – שבט שמעון כאשר באו אלו הערב רב, התערבו בנשים שם שבט שמעון אחר שהתגיירו והולידו בנים, מהם מתו כעגל ומהם מתו במגיפה, ואחרים מתו כאן אלו שנשארו – ומפני שנשמרו ישראל וכל אלו הזרע הקדוש, נמנו כולם, מפני שלא חסר אפילו אחד מהם, ועל כן כתוב ולא כליתי את בני ישראל, מכלל שאחרים כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב – ומפני זה נמנו בני ישראל כמקודם וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא אתו, כמו כן במעשה שעגל, שכתוב ויפול מן העם וגו', כל אלו מערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל מה כתוב אחר כך ויקהל משה את כל עדת בני ישראל..... מו

כג. בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכל בכלל, כיון שאותם ערב רב עשו זה ומתו מהם אלו שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס עם ישראל, אמר להם התחברו כולכם לצד אחד, זה הוא שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלבדם, אמר להם, בני, בכס אני רוצה לשרות, עמכם יהיה הדיוור שלי, ועל כן קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחר, אין אני רוצה שיהיה שתוף לאחרים אתי ולא אתכם, ומשום כך כולו כלו, אף כאן הרי הם מאלו גזע רע היו, ויהיו המתים, המתים ודאי מתים ולא מישראל..... מז

כד. לא כתוב ויאכל וישתחוו ישראל, אלא העם, כיוון שכתוב ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אותו זרע רע היו החובה של ישראל..... מז

כה. ויצמד ישראל לבעל פעור, עבודת הפעור הוא לפרוע עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת, ואותו מעשה מועיל לו ומתחזק ממנו, וישראל כיוון שראו זה, חשבו שזלזול שלו הוא וקלקול שלו שהרי בעבודה זרה כתוב צא תאמר לו, והם בשביל זלזול העבודה זרה פרעו עצמם בלי ידיעה, ועל אלו כפר פנחס ובטל המות, שכתוב ויכפר על בני ישראל, ומה כתוב, קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב, שלא נקראו קהילה וחיבור עד שנעבר מהם ערב רב, כביכול בזמן שהתערבו ביניהם כאילו לא היו גוי אחד, ומפני זה קחו מאתכם תרומה, ולא משותפות אחר שאיני רוצה לשתף אחרים ביני ובינכם..... מה

כו. כאשר ערב רב הם מעורבים בישראל, מה כתוב היו צריה לראש, וישראל אחר שנעברים מהם אלו, מה כתוב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד, אלא שאמר הקב"ה אני צריך לדור עמכם, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר מי מעכב שאור שבעיסה מעכב – בזמן שערב רב הם ראשים על ישראל, כביכול כאילו עושים שלטון בהקב"ה, ויכנסו במשפטי כוכבים ומזלות, ומפני זה צווחים ואומרים ה' אלהינו בעלוננו אדונים זולתך..... מט

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף רמ"ו עמוד ב' נא

כז. בשלש דרגות אלו, יפקוד כהנים לויים וישראלים מן הגלות, ובהם נוטל נקמה מעשו וישמעאל וערב רב, כמו שערב רב מעורבים בעשו וישמעאל, כך יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב של שניהם, וכך מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהיה שלשלת של שניהם.....נא

✿ ספר הזוהר סדר במדבר ✿

זוהר הקדוש פרשת נשא

זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף
קכ"ב עמוד ב'

א.

משה ביקש מהקב"ה שלא תשרה תשרה שכינה על אומות העולם, ונתן לו, ההבל שעומד על אומות העולם מהיכן יוצא, או על הרשעים שהם ערב רב מעורבים עם ישראל, אלא וודאי אין כל פנים שוים, אפילו ישראל אין הם שווים, כל שכן אחרים

ותשובה דא אתקריאת חיים כי ממנו תוצאות חיים דאינון נשמתין דישראל. ואיהו הכל דנפק ועאל בפומא דב"נ בלא עמל ובלא יגיעה. ה' דבהבראם. ועלה אתמר כי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם והיא על רישיה דב"נ. עלה אתמר ותמונת יי' יביט. אך בצלם יתהלך איש ובגין דאיהו על רישיה דב"נ אסיר ליה לב"נ למיזל ד' אמות בגלוי דרישא דאם היא אסתלקת מעל רישיה דב"נ מיד אסתלקו חיים מניה. [ותשובה זו נקראת חיים, כי ממנו תוצאות חיים, שהם נשמות ישראל, והוא הכל שיוצא ונכנס בפה האדם בלא עמל ובלא יגיעה, ה' של בהבראם, ועליה נאמר כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, והיא על ראש האדם, עליה נאמר ותמונת ה' יביט, אך בצלם יתהלך איש, ומפני שהיא על ראש האדם, אסור לו לבן אדם ללכת ארבע אמות בגילוי הראש, שאם היא מסתלקת מעל ראש האדם, מיד מסתלקים חיים ממנו].

וְאִי תִּמָּא דַּכְךְ שְׂרִיא עַל אֹמִין דַּעֲלָמָא אַע"ג דְּלֹא אַתְּבְּרִי בַּהוֹן
שְׂמִיא וְאַרְעָא וְכָל תּוֹלְדִין דְּבַהוֹן. לֹא שְׂרִיא וּדְאִי דְּמִשָּׁה
בַּעַל מִקְב"ה דְּלֹא תִשְׁרִי שְׂכִינָא עַל אֹמִין דַּעֲלָמָא וְיַהֲיִיב לֵיהּ.
הַבֵּלָא דְּקִימָא עַל אֹמִין דַּעֲלָמָא מֵאֵן נִפְקָא אֹו עַל חֵיבִיא דְּאִינוֹן
עֵרֵב רַב מַעֲוֵרְבִין עִם יִשְׂרָאֵל אֵלֹא וּדְאִי לֵית כֹּל אִפִּיִיא שׁוּין.
אִפִּילוֹ יִשְׂרָאֵל לֹאֹו אִינוֹן שׁוּין. כ"ש אַחֲרָנִין. [וְאִם תֹּאמַר שֶׁכֶּךְ שׁוֹרָה
עַל אֹמֹת הָעוֹלָם, אִפִּי עַל פִּי שְׁלֹא נִבְרָאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל תּוֹלְדוֹת
שְׁבָהֶם, לֹא שׁוֹרָה וּדְאִי, שְׁמִשָּׁה בִּיקֶשׁ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא תִשְׁרָה
תִּשְׁרָה שְׂכִינָה עַל אֹמֹת הָעוֹלָם, וְנָתַן לוֹ, הַהֵבֵל שְׁעוֹמֵד עַל אֹמֹת
הָעוֹלָם מִהִיכָן יוֹצֵא, אֹו עַל הַרְשָׁעִים שֶׁהֵם עֵרֵב רַב מַעֲוֵרְבִים עִם יִשְׂרָאֵל,
אֵלֹא וּדְאִי אִין כָּל פָּנִים שׁוּיִם, אִפִּילוֹ יִשְׂרָאֵל אִין הֵם שׁוּיִים, כָּל שֶׁכֶּן
אַחֲרִים].

**זוהר חלק ג' פרשת נשא, רעיא מהימנא, דף
קב"ד עמוד א'**

ב.

יִשְׂרָאֵל, כְּאִשֶּׁר הֵם מַחֲלָלִים הַתּוֹרָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַכְנִיס
אוֹתָם בַּגְלוּת בְּנֵי עֲשׂוּ וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, תַּחַת שְׁעִבּוּד שְׁלֹהִם
שְׁדִרְגָתָם כָּל"ב וְנַח"ש וְנִידוֹנִים שֵׁם, וּבֵהֶם יִתְבַּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ
וְיִצְרְפוּ כְּצִרּוֹף הַכֶּסֶף וְכַבְחוֹן הַזָּהָב, זֶה הוּא שְׁכַתּוֹב וְצִרְפָּתִים
כְּצִרּוֹף אֶת הַכֶּסֶף וְכַחֲנִתִּים כְּבַחוֹן אֶת הַזָּהָב, עַד שִׁיתְקִיִּים
בֵּהֶם אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ

אֵלֵיהּ קוּם אִפְתַּח עַמִּי בִּפְקוּדֵין דְּאַנְתָּ הוּא עוֹזֵר לִי בְּכָל סְמֵרָא
דְּהָא עַלְךָ אִתְּמַר בִּקְדָּמִיתָא פִּנְחָם בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן
הַכֹּהֵן וּבֶן אַהֲרֹן וּדְאִי אִיהוּ אַח דִּילִי אַח לְצִרְהָ יוֹלֵד. פִּתַּח וְאָמַר:
[אֵלֵיהּ קוּם פִּתַּח עַמִּי בַּמִּצְוֹת, שְׂאֲתָתָּה הוּא עוֹזֵר לִי בְּכָל צָד, שְׁהֲרִי עֲלֶיךָ

נאמר בראשונה פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ובן אהרן וודאי הוא אח שלי, אח לצרה יולד, פתח ואמר]:

פקודא לדון בדיני סוטה הה"ד יעבר עליו רוח קנאה וקנא וגו'. ודאי רוח קנאה מתרין סטרין אשתכח חד בשקרא וחד בקשוט בגין דא ברוח שקרא וקנא את אשתו והיא לא נטמאה. ותנינא ועבר עליו וגו' וקנא את אשתו והיא נטמאה. [מצוה לדון בדיני סוטה, זה הוא שכתוב ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגו', וודאי רוח קנאה משני צדדים נמצא, אחד בשקר ואחד באמת, משום כך ברוח שקר וקנא את אשתו והיא לא נטמאה, ושנינו ועבר עליו וגו' וקנא את אשתו והיא נטמאה].

וכי אית קושטא ברוח מסאבא אלא בבר נש מסטרא דאילנא דטוב ורע תמן יצר הרע נחש בזמנא דאית ל"ב"נ אתתא שפירא בכל עובדין טבין דאתמר בה אשת חיל עמרת בעלה יצר הרע אית ליה קנאה כגוונא דאשכחנא דקני אדם על אנתתיה עד דפתי לה וגרם לה מיתה ולזמנין שליט עלה בחובין ומסאב לה והא אתעבידת נבלה. [וכי יש אמת ברוח טומאה, אלא בבן אדם מצד האילן של טוב ורע, שם יצר הרע נחש, בזמן שיש לבן אדם אשה טובה בכל מעשים טובים שנאמר בה אשת חיל עמרת בעלה, יצר הרע יש לו קנאה, כמו שמצינו שקינא לאדם על אשתו, עד שפיתה אותה וגרם לה מיתה, ולעיתים שולט עליה בחטאים ומטמא אותה, והרי נעשית נבילה].

ויצר הרע מסטרא דימינא דיליה דרגא דישמעאל אתקרי נחש. ומסטרא דשמאלא דרגיה דעשו סמא"ל אתקרי כלב ממנא דגיהנם דצווח הב הב הדא הוא דכתיב לעלוקה שתי בנות הב הב וברעותא דיליה למיכל נשמתא מסאבא בנורא דיליה גיהנם ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו בקשוט והיא נטמאה. [ויצר הרע, מצד הימין שלו דרגת ישמעאל נקרא נחש, ומצד שמאל דרגת עשו סמא"ל נקרא כלב, ממונה הגיהנם שצווח הב הב, זה הוא שכתוב

לעלוקה שתי בנות הב, הב, וברצון שלו לאכול נשמה טמאה באש שלו גיהנם, ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו באמת והיא נטמאה].

ובגינה אתמר ובת איש כהן דא מיכאל כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף ותמן אתוקדת ההיא זוהמא ואתלבנת איהי מניה ככסף דאתלבן בנורא וההיא עופרת דזוהמא אתוקד ואתעביד עפר ואתאביד. [ובגללה נאמר ובת איש כהן, זה מיכאל, כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף, ושם נשרפת אותה זוהמא ומתלבנת היא ממנו, ככסף שמתלבן באש, ואותו עופרת הזוהמא נשרפת ונעשית עפר ונאבדת].

כגוונא דא בישראל כד אינון מחללין אורייתא קב"ה ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל תחות שעבודא דלחון דדרגיהו כל"ב ונח"ש ואתדנו תמן ובהון יתבררו ויתלבנו ויצורפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב הזה"ד וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב עד דיתקיים בהו אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. [כמו כן בישראל, כאשר הם מחללים התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות בני עשו ובני ישמעאל, תחת שעבוד שלהם שדרגתם כל"ב ונח"ש ונידונים שם, ובהם יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב, עד שיתקיים בהם אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו].

ג.

ואילן של טוב ורע בגללו נאמר ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו', מפני שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו אילן של טוב ורע, ועל כן חציו מתוק מצד הימין, וחציו מר מצד השמאל, ובזמן שערב רב היו מחטיאים את ישראל, היה כאילו היו כולם מצד הרע, והמים הפכו כולם מרים

ואילנא דטוב ורע בגיניה אתמר ויורהו יי' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהוו ישראל עם ערב רב כללהו הוו אילנא דטוב ורע ועל דא חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר מסטרא דשמאלא. ובזמנא דעדב רב הוו מחטיאין לון לישראלא הוי כאילו הוו כללהו מסטרא דרע ומיא אתהדרא כללהון מרירין כההוא עץ מר במיא הה"ד ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. [ואילן של טוב ורע בגללו נאמר ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו', מפני שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו אילן של טוב ורע, ועל כן חציו מתוק מצד הימין, וחציו מר מצד השמאל, ובזמן שערב רב היו מחטיאים את ישראל, היה כאילו היו כולם מצד הרע, והמים הפכו כולם מרים, כאותו עץ מר במים, זה הוא שכתוב ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם].

והאי עץ מר איהו כגוונא דנסינא דסוטה אי סטת תחות בעלה אינון מיינ דאשקין לה אתהדרו מרירין ובהון וצבתה בטנה ונפלה יריכה ואי לא סטת מה כתיב ונקתה ונזרע' זרע ואולידת בר אוף הכא וימתקו המים. [וזה העץ המר, הוא כמו נסיון הסוטה, אם סטתה תחת בעלה אלו המים שמשקים אותה הופכים מרים, ובהם וצבתה בטנה ונפלה יריכה, ואם לא סטתה מה כתוב ונקתה ונזרעה זרע, ומולידה בן, אף כאן וימתקו המים].

ד.

כמו כן יעשה לנסות את ישראל בגאולה האחרונה, זה הוא שכתוב יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב ועומדים בניסיון, והרשיעו רשעים, אלו מצד הרע, ויתקיים בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, והורג אותם – והמשכילים יבינו, בשבילם נאמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בזה החיבור שלך שהוא ספר הזוהר מן הזוהר של אימא עליונה תשובה, באלו לא צריך נסיון, ומפני שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים ויתקיים בהם ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, והאילן של טוב ורע, שהוא איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שולט על ישראל יותר, שהרי פרנסה שלהם לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קושיה מצד הרע ולא מחלוקת מרוח הטומאה, שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ – שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר והיתר, ולא מערב רב שאוכלים טהרה כשר היתר, ולא מערב רב שאוכלים טומאה פסול אסור, שהם טמאים, שמטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה, מפני שהם בני לילית שהיא נדה שפחה גויה זונה חוזרים לשרשם, ועליהם נאמר כי משורש נחש יצא צפע

כגוונא דא יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא הה"ד יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא דטוב וקיימין בנסיונא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע ויתקיים בהון ואל אדמת ישראל לא יבאו וקמיל לון. [כמו כן יעשה לנסות את ישראל בגאולה האחרונה, זה הוא שכתוב יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, שהם מצד הטוב ועומדים בניסיון, והרשיעו רשעים, אלו מצד הרע, ויתקיים בהם ואל אדמת ישראל לא יבואו, והורג אותם].

והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר (שם) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע

בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. [והמשכילים יבינו, מצד הבינה שהוא עץ החיים, בשבילם נאמר והמשכילים יזהירו בזוהר הרקיע, בזה החיבור שלך שהוא ספר הזוהר מן הזוהר של אימא עליונה תשובה, באלו לא צריך נסיון, ומפני שעתידים ישראל למעוס מעץ החיים, שהוא זה ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים ויתקיים בהם ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר].

ואילנא דטוב ורע דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה לא שלטא על ישראל יתיר דהא פרנסה דילן לא ליהוי אלא מסטרא דאילנא דחיי דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע ולא מחלוקת מרוח הטומאה דכתיב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. [והאילן של טוב ורע, שהוא איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שולט על ישראל יותר, שהרי פרנסה שלהם לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קושיה מצד הרע, ולא מחלוקת מרוח הטומאה, שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ].

דלא יתפרנסון ת"ח מעמי הארץ אלא מסטרא דטוב דאכלין טהרה כשר היתר ולא מערב רב דאכלין טומאה פסול איסור דאינן מסאבין דמסאבין גרמייחו בנשג"ז. בגין דאינן בנוי דלילית דאיהי נשג"ז חזרין לשרשיהו. ועלייהו אתמר כי משרש נחש יצא צפע. [שלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה כשר והיתר, ולא מערב רב שאוכלים טהרה כשר היתר, ולא מערב רב שאוכלים טומאה פסול אסור, שהם טמאים, שמטמאים עצמם בנדה שפחה גויה זונה, מפני שהם בני לילית שהיא נדה שפחה גויה זונה חוזרים לשרשם, ועליהם נאמר כי משורש נחש יצא צפע].

ה.

איסור והיתר טומאה וטהרה, לא מעבר מעם הארץ, שמצדם אין בין גלות לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד, שהם לא טועמים מעץ החיים, וצריך להם משנה באיסור והיתר טומאה וטהרה, אלא יהיו מבוזים לפני תלמידי חכמים, כמו החושך לפני האור, ערב רב אלו עמי הארצות הם חשוכים, ואל נקראים ישראל, אלא עבדים מכורים לישראל, מפני שהם כבהמות

ובזמנא דאילנא דטוב ורע שלטא דאיהו חולין דטהרה וחולין דטומאה אינון חכמים דדמיין לשבתות וי"ט לית לון אללא מה דיהבין לון אינון חולין כגוונא דיום השבת דלית ליה אללא מה דמתקנין ליה ביומי דחול. [ובזמן שהאילן של טוב ורע שולט, שהוא חולין של טהרה וחולין של טומאה, אלו חכמים שדומים לשבתות וימים טובים, אין להם אלא מה שנותנים להם אלו החולין, כמו יום השבת שאין לו אלא מה שמכניס לו בימות החול].

ובזמנא דשלטא אילנא דחיי אתכפייא אילנא דטוב ורע וללא יהא לע"ה אללא מה דיהיב לון תלמידי חכמים ואתכפיין תחותייהו וכאלו לא הוו בעלמא. [ובזמן ששולט עץ החיים, נכפה האילן של טוב ורע, ולא יהיה לעם הארץ אלא מה שנותנים להם תלמידי חכמים, ונכנעים תחתיהם וכאלו אינם בעולם].

והבי איסור והיתר טומאה וטהרה לא אתעבר מע"ה דמסמרייהו לית בין גלותא לימות המשיח (לגבייהו) אללא שעבוד מלכיות בלבד דאינון לא טעמין מאילנא דחיי וצריך לון מתני' באיסור והיתר טומאה וטהרה אללא יהון מבוזים קדם ת"ח כגוונא דחשוכא קמי נהורא דערב רב אינון ע"ה אינון חשוכין. וללא אתקריאו ישראל. אללא עבדין זבינין לישראל בגין דאינון כבעירין והא אוקמוה. [וכך איסור והיתר טומאה וטהרה, לא מעבר מעם הארץ, שמצדם אין בין גלות לימות המשיח (אצלם) אלא שעבוד מלכיות בלבד,

שהם לא טועמים מעץ החיים, וצריך להם משנה באיסור והיתר טומאה וטהרה, אלא יהיו מבוזים לפני תלמידי חכמים, כמו החושך לפני האור, ערב רב אלו עמי הארצות הם חשוכים, ולא נקראים ישראל, אלא עבדים מכורים לישראל, מפני שהם כבהמות, והרי העמידוהו].

וישראל אתקריאו אדם ומנין דאית בהון בעירא ואדם הה"ד
ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן
מרעיתי אינון ע"ה טבין מסטרא דטוב. אדם אתם ת"ח. [וישראל
 נקראו אדם, ומנין שיש בהם בהמה ואדם, זה הוא שכתוב ואתן צאני צאן
 מרעיתי אדם אתם, ואתן צאני צאן מרעיתי, אלו עמי הארצות, טובים
 מצד טוב, אדם אתם, תלמידי חכמים].

ובקרא דא נמי רמיז ליה לז עמי שומע לי ישראל וגו'. בתר
דאמר עמי אמאי קאמר ישראל אלא עמי ע"ה ישראל
ת"ח ובגיניהו אתמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה. [ובפסוק זה גם
 רמוז לו, לז עמי שומע לי ישראל וגומר, אחר שאמר עמי, מדוע אומר
 ישראל, אלא עמי, עם הארץ ישראל, תלמידי חכמים, ובגללם נאמר ובני
 ישראל יוצאים ביד רמה].

כגזנא דפליג לזון קב"ה בטורא דסיני הכי פליג לזון בפורקנא
בתרייתא דישראל דאתמר בהון וחמושים עלו בני
ישראל מארץ מצרים מסטרא דאילנא דחיי דאינון ג' שנין
דיובלא. אתמר בהון המה יעלו בהר ובחון ויסע מלאך האלקים
ההולך לפני מחנה ישראל ולזון אתמר ואשא אתכם על כנפי
נשרים דאינון ענני כבוד ואביא אתכם אלי ובני ישראל יוצאים
ביד רמה הכי יפיק לת"ח בכ"ה האי יקר. [כמו שחלק להם הקדוש
 ברוך הוא, בהר סיני, כך חילק להם בגאולה האחרונה של ישראל,
 שנאמר בהם וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מצד עץ החיים
 שהם חמושים שנים של יובל, נאמר בהם המה יעלו בהר, ובהם ויסע
 מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל, ולהם נאמר ואשא אתכם על

כנפי נשרים, שהם ענני כבוד ואביא אתכם אלי, ובני ישראל יוצאים ביד רמה, כך יוציא תלמידי חכמים בכל זה הכבוד].

ג.

כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמש לו, מוטב, ואם לא, שם תהיה קבורתכם בגלות.

וכגוונא דאתמר בע"ה מסטרא דטוב (שם) ויתיצבו בתחתית ההר. הכי יחון במפקנא בתדייתא תחות ת"ח כעבדא דאזיל לרגליא דסוסיא דמאריה וכגוונא דאמר לון בתחתית ההר אם תקבלו תורתי מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם הכי יימא במפקנו פורקנא בתרייתא אם תקבלון עליכון ת"ח במפקנו דגלותא כאדם דרכיב על סוסיא ועבדא דמשמש ליה מוטב. ואם לאו תמן תהא קבורתכם בגלותא. [וכמו שנאמר בעם הארץ מצד טוב ויתיצבו בתחתית ההר, כך יהיו ביציאה האחרונה תחת תלמידי חכמים, כעבד שהולך לרגלי סוסי אדונו, וכמו שאמר להם בתחתית ההר אם תקבלו תורתי מוטב, ואם לא שם תהיה קבורתכם, כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו תורתי מוטב, ואם לא שם תהיה קבורתכם, כך יאמר ביציאה של הגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמש לו, מוטב, ואם לא, שם תהיה קבורתכם בגלות].

ד.

וערב רב כמו שנאמר בהם וירא העם וינועו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל זה הכבוד, והם רחוקים מהם, ואם רוצים להתחבר

איתם מה כתוב בהם לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה, באותו זמן יתקיים בהם בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר – אין מקבלים גרים לימות המשיח, ורשעים בחושך ידמו, אלו ערב רב, ומפני זה אמר נביא עליהם ואל אדמת ישראל לא יבואו

וערב רב כגוונא דאתמר בהון וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק הכי יהון רחיקין מן פורקנא ויחמון לת"ח ולעמא קדישא בכל האי יקר ואינון רחיקי' מינייהו. ואי בעו לאתחברא בהדייהו מה כתיב בהו לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה. בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר והא אוקמוה אין מקבלין גרים לימות המשיח. ורשעים בחשך ידמו אינון ערב רב ובג"ד אמר נביאה עלייהו ואל אדמת ישראל לא יבאו. [וערב רב כמו שנאמר בהם וירא העם וינועו מרחוק, כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל זה הכבוד, והם רחוקים מהם, ואם רוצים להתחבר איתם מה כתוב בהם לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה, באותו זמן יתקיים בהם בישראל ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, והרי העמידוהו אין מקבלים גרים לימות המשיח, ורשעים בחושך ידמו, אלו ערב רב, ומפני זה אמר נביא עליהם ואל אדמת ישראל לא יבואו].

אמר אליהו רביא מהימנא הא שעתא איחי לסלקא לעילא באומא אימא אנת דהא בגינך אנא בעי לסלקא דיחייב לי קב"ה רשו לאתגלייא לך בבית אסורים דילך בקבורה דיל ולמעבד עמך טיבו דאנת מחולל בחובין דעמא. הה"ד והוא מחולל מפשעינו. [אמר אליהו, רועה נאמן, הרי השעה היא לעלות למעלה, בשבועה אמא אתה שהרי בגללך אני מבקש לעלות, שנותן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורה שלך, ולעשות עמך טוב, שאתה מחולל בחטאי העם, זה הוא שכתוב והוא מחולל מפשעינו].

ח.

ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי להוציא אותי מזה הצער, בזו הקבורה, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ולא מכירים בי, ואני חשוב בעיניהם בין ערב רב רשעים ככלב מת שהסריח, שחכמת סופרים תסרח ביניהם, בכל עיר ועיר ובכל מקום, ישראל מפוזרים ביניהם בין מלכים, והפכו אלו ערב רב רועים על ישאל צאן של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ואתן צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים

"ל רעיא מהימנא באומאה עלך בשמא דידו"ד לא תאחר בכל יכולתך דהא אנא בצערא סגי. ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי לאפקא לי מהאי צערא בהאי קבורה דאתמר עלי ויתן את רשעים קברו ולא אשתמודען בי ואני חשיב בעיניהו בין ערב רב רשיעיא ככלב מת דסרח ביניהו דחכמת סופרים תסרח ביניהו בכל קרתא וקרתא ובכל אתר דישראל מפוזרין ביניהו בין מלכוון ואתהדרו אינון ערב רב רעין על ישראל עאנא דקב"ה דאתמר בהו ואתן צאן מרעיתי אדם אתם ולית לון יכולת למעבד מיבו עם ת"ח. [אמר לו הרועה הנאמן, בשבועה עליך בשם יהו"ה, לא תאחר בכל יכלתך, שהרי אני בצער רב, ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי להוציא אותי מזה הצער, בזו הקבורה, שנאמר עלי ויתן את רשעים קברו, ולא מכירים בי, ואני חשוב בעיניהם בין ערב רב רשעים ככלב מת שהסריח (ביניהם), שחכמת סופרים תסרח ביניהם, בכל עיר ועיר ובכל מקום, ישראל מפוזרים ביניהם בין מלכים, והפכו אלו ערב רב רועים על ישאל צאן של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ואתן צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים].

ט.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו,
ומחרימים ערב רב ביניהם שלא נותנים להם במקומות
הרבה אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילה שלהם,
ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצער
בדוחק ביגון חשובים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה
נחשבו לנבלי חרש, בראש כל חוצות, שלא מצאו אכסניה
ביניהם

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו
ומחרימין ערב רב ביניהם ולא יחבין לון באתרין סגיאין
אלא דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילון דלחון ואפילו חיי שעה
וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא חשיבין
ככלבים בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל
חוצות. דלא אשכחו אכסניא ביניהם. [ואנשי חיל ויראי חטא
מסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ומחרימים ערב רב ביניהם שלא נותנים
להם במקומות הרבה אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילה
שלהם, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצער בדוחק
ביגון חשובים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש,
בראש כל חוצות, שלא מצאו אכסניה ביניהם].

י.

והם הערב רב הם העשירים בשלוח בשמחה בלי צער בלי יגון כלל, גזלנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהם נאמר היו צריה לראש, בשבועה עליך פעם שניה בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל אלו דברים לא יפלו מפיד בכל יכלתך לדבר בהם לפני הקדוש ברוך הוא, ולהראות הדוחק שלהם

ואינן ערב רב אינן עתירין בשלוח בחדווא בלא צערא בלא יגונא כלל גזלנין מארי שוחד דאינן דיינין רישי עמא כי מלאה הארץ חמס מפניהם עלייהו אתמר היו צריה לראש באומאה עלך זמנא תניינא בחי יי' צבאות אלקי ישראל יושב הכרובים דכל אלין מלין לא יפלו מפומך בכל יכלתך למלא בהון קמי קב"ה ולאחזאה דוחקא דלהון. וזהם הערב רב הם העשירים בשלוח בשמחה בלי צער בלי יגון כלל, גזלנים בעלי שוחד, שהם דיינים ראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהם נאמר היו צריה לראש, בשבועה עליך פעם שניה בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל אלו דברים לא יפלו מפיד בכל יכלתך לדבר בהם לפני הקדוש ברוך הוא, ולהראות הדוחק שלהם].

זוהר הקדוש פרשת בהעלותך

זוהר חלק ג' פרשת בהעלותך, רעיא מהימנא,
דף קנ"ב עמוד ב'

יא.

ימים יבואו שיתקיים בהם כיציאת מצרים שנאמר בה וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובגלות האחרונה אין מיתת

אלא עוני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה', להתקיים בהם ואת עם עני תושיע – ואלו עשירים שישארו בהם, יתקיים בהם נרפים אתם נרפים, נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טוב עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחננו, ונרפים הם בכבוד המס, שאם תאמר כבדים הם בכבוד המס ולא עושים טוב, משום כך תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, שכובד המס עליהם, ואל ישעו בדברי שקר, שהם משקרים ואומרים שכובד המס עליהם, ומפני זה לא יעשו טוב, הם משקרים בדיבורם ואומרים שמהכובד שיכבד עליהם תבן אין נתן ממון השקר שבו טועים להקדוש ברוך הוא, ומפני שלא ישעו בו ולא חסו בשם ה', אין נתן לעבדיך, ואלו שיש להם, מכוסה וגנוז ממון שבפנים, שהוא תוכן כגון תוך האוצר ותיבה, מתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו, וזה כספים לבנים שיהיו באותו דור

פקודא דא שחיטת הפסח בזמנו ואבתריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותן כמשפטן וטמאים להיות נדחים לפסח שני דאיהו פקודא תליתאה. תנאין ואמוראין אית בני נשא כחולין דטהרה מסטרא דמיכאל וכחולין דהקדש כגון בשר קדש ואינן מסטרא דגבריאל כהן ולוי. ואית בני נשא דאינן כיומין טבין ואינן קדש קדשים. [מצוה זו שחיטת הפסח בזמנו, ואחריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותם כמשפטם וטמאים להיות נדחים לפסח שני שהוא מצוה שלישית, תנאים ואמוראים, יש בני אדם כחולין של טהרה מצד מיכאל, וכחולין של הקדש, כגון בשר קודש והם מצד גבריאל, כהן ולוי, ויש בני אדם שהם כימים טובים, והם קודש קדשים].

שכינתא איהי פסח ראשון מימינא דתמן חכמ"ה. שני משמאלא. פסח ראשון מימינא דתמן חכמ"ה. פסח שני משמאלא דתמן בינה ובגין דבגבורה מתעברין כל אשין נוכראין דאינן קקש ותבן לגבי אש דגבורה טמאים נדחים לפסח

שני. [שכינה היא פסח ראשון מימין, ופסח שני משמאל, פסח ראשון מימין ששם חכמ"ה, פסח שני משמאל ששם בינ"ה, ומפני שבגבור"ה עוברים כל אישים זרים שהם כקש ותבן לגבי אש הגבורה, טמאים נדחים לפסח שני].

וכל טומאה נדה ומצורע זב וזבה ויולדת באשא דגבורה איהו שורף דנשמתא איהו מאנא דקודשא בריך הוא ואיהו לא שרי בה עד דאתלבנת באשא דגבורה דכתיב הלא כה דברי כאש נאם יי'. ובהאי אשא אם ברזל הוא מתפוצץ ואם אבן הוא נמוח. [וכל טומאה, נדה, ומצורע, זב וזבה, ויולדת, באש הגבורה הוא שורף, שהנשמה היא כלי של הקדוש ברוך הוא, והוא לא שורה בה עד שמתלבנת באש הגבורה שכתוב הלוא כה דברי כאש נאום ה', וזבה האש אם ברזל הוא מתפוצץ ואם אבן הוא נימוח].

ובימינא (נ"א ובמ"א) דתמן תורה שבכתב דאיהי מים וטהרה ממקור דמיה ואתדכי בה מצורע וטמא מת זב וטמא בכל מיני שרץ. הח"ד וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. [ובימין (נ"א ובמים) ששם תורה שבכתב שהיא מים, וטהרה ממקור דמיה, ונטהר בה מצורע וטמא מת זב וטמא בכל מיני שרץ, זה הוא שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'].]

בעמודא דאמצעית' מאנא אתיחדת בבעל"ה דאיהי אתתא בתר דאתקדשת בשמאלא ואתדכאת במי מקוה בימינא ואומרים על מאני דפסחא כלים שנשתמשו בהן בצונן מטבילין בצונן והן טהורים אינן נשמתין דאינן מסטרא דרחמי ואינן רחמנים מארי חנא וחסדא לא צריכין לאדכאה במים פושרים כבינוניים כ"ש בחמי חמין דבהון מתדכין רשעים גמורים דמחממין גרמייהו באשא דיצה"ר ועלייהו אתמר כל דבר אשר יבא באש בגין דזוחמא דלהון נפישא אבל צדיקים גמורים בצונן דעלייהו אתמר כל חמשים ריוח בין הדבקים מצננים ליה גיהנם.

[בעמוד של האמצע כלי מתייחדת עם בעלה, שהיא אשה אחר שמתקדשת בשמאל, ונטהרת במי מקוה בימין, ואומרים על כלי הפסח, כלים שנשתמשו בהן בצונן, מטבילין בצונן והם טהורים, אלו נשמות שהן צד הרחמים והם רחמניות בעלות חן וחסד, לא צריכות להטהר במים פושרים כבינונים, כל שכן בחמי חמים, שבהם נטהרים רשעים גמורים, שמחממים עצמם באש יצר הרע, ועליהם נאמר כל דבר אשר יבוא באש, ועליהם נאמר כל דבר אשר יבוא באש, מפני שזוהמא שלהם מרובה, אבל צדיקים גמורים בצונן, שעליהם נאמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים לו גיהנם].

ואי נשמתין חמריים דאינון כמאני חרם שבירתן זו היא טהרתן כד"א נשברו נטהרו ורזא דמל"ה זבחי אלקים רוח נשברה וגו' אבל אינון דמשתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבע"פ דאינון אש ומים ואינון דמשתדלין ברזי דאורייתא דאיהו אור דכתיב בה ותורה אור באורייתא אינון מתדכין בה. [ואם נשמות חמריים שהם ככלי חרם, שבירתן זו היא טהרתן כמו שאתה אומר נשברו נטהרו, וסוד הדבר זבחי אלהים רוח נשברה וגו', אבל אלו שעוסקים בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, שהם אש ומים, ואלו שעוסקים בסודות התורה שהיא אור שכתוב בה ותורה אור, בתורה הם נטהרים בה].

ועוד ב'פ' הרואה. הרואה תמרים בחלום תמו עונותיו. הה"ד תם עונך בת ציון. בגין דתמרים ביה תם דרגא דיעקב דאתמר ביה ויעקב איש תם חובין מרים וע"ד תמרים תמן ת"ם ותמן מ"ר... [ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום, תמו עונותיו, זה הוא שכתוב תם עונך בת ציון, מפני שתמרים בו תם, דרגת יעקב שנאמר בו ויעקב איש תם, חטאים מרים ועל כן תמרים שם ת"ם ושם מ"ר].

הבא רמיזו וימתקו המים הה"ד ויורהו יי' עץ וימתקו המים. מהבא מאן דאשתדל באורייתא דאיהו עץ. חובין דיליה

דאתמר בהון וימררו את חייהם בעבודה קשה קב"ה מחיל ליה ויתחזרון מתיקין. [כאן רמוז וימתקו המים, זה הוא שכתוב ויורחו ה' עץ וימתקו המים, מכאן מי שעוסק בתורה שהיא עץ, חטאים שלו שנאמר בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, הקדוש ברוך הוא מוחל לו ויהפכו מתוקים].

דיומין ייתון דיתקיים בהו כמפקנו דמצרים דאתמר ביה (שם) וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא ובגלותא בתראה לית מיתה אלא עוני דעני חשוב כמת לקיים בהון והשארתי כך עם עני ודל וחסו בשם יי' לאתקיימא בהון ואת עם עני תושיע ואלין עתירים דישתארון בהון יתקיים בהון נרפים אתם נרפים. נרפים הם באורייתא. נרפים הם למעבד טיבו עם מארי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו. [שימים יבואו שיתקיים בהם כיציאת מצרים שנאמר בה וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובגלות האחרונה אין מיתה אלא עוני, שעני חשוב כמת, לקיים בהם והשארתי (בך) [בקררך] עם עני ודל וחסו בשם ה', להתקיים בהם ואת עם עני תושיע, ואלו עשירים שישארו בהם יתקיים בהם נרפים אתם נרפים, נרפים הם בתורה, נרפים הם לעשות טוב עם בעלי תורה ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו].

ונרפים הם בכובד המם דאי תימא כבדין אינון בכובד חמם ולא עבדין טיבו בגין דא תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ככובד חמם עליהו ואל ישעו בדברי שקר דאינון משקרין ואמרין ככובד המם עליהו ובגין דא לא יעבדון טיבו. אינון משקרין במלולייחו ואמרין דמהכובד דתכבד עליהו תבן אין נתן ממונא דשקרא דביה טועין (ס"א שועין) לקב"ה ובגין דלא ישעון ביה ולא חסו בשם יי' אין נתן לעבדיך. [ונרפים הם בכובד המם, שאם תאמר כבדים הם בכובד המם ולא עושים טוב, משום כך תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, שכובד המם עליהם, ואל ישעו בדברי

שקר, שהם משקרים ואומרים שכבוד חמם עליהם, ומפני זה לא יעשו טוב, הם משקרים בדיבורם ואומרים שמהכבוד שיכבד עליהם תבן אין נתן ממון השקר שבו טועים להקדוש ברוך הוא, ומפני שלא ישעו בו ולא חסו בשם ה', אין נתן לעבדיך].

ואלין דאית לון טמיר וגניז ממונא מלגו דאיהו תוכן כגון תוך האוצר ותיבה אתקיים בהו ותוכן לבנים תתנו ודא כספים לבנים דיהון בהחוא דרא. [ואלו שיש להם, מכוסה וגנוז ממון שבפנים, שהוא תוכן כגון תוך האוצר ותיבה, מתקיים בהם ותוכן לבנים תתנו, וזה כספים לבנים שיהיו באותו דור].

יב.

באותו זמן שם שם לו חק ומשפט, והם בעלי משנה, אף כאן יבואו מרתה, הפכה להם תורה שבעל פה, מרה בדחקים רבים בעניות, שיתקיים בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושייה, בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון הלכה, ובכל עבודה בשדה זו ברייתא, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זה תיק"ו.

בהחוא זמנא שם שם לון חוק ומשפט ואינן מארי משנה. אופי חכא ויבאו מרתה אתהדר לון אורייתא דבעל פה מרה בדחקין סגיאין בעניותא דיתקיים בהו וימררו את חייהם בעבודה קשה זו קושיא בחמר דא ק"ו ובלבנים דא לבון הלכה ובכל עבודה בשדה דא ברייתא. את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך דא תיק"ו. [באותו זמן שם שם לו חק ומשפט, והם בעלי משנה, אף כאן יבואו מרתה, הפכה להם תורה שבעל פה, מרה בדחקים רבים בעניות שיתקיים בהם וימררו את חייהם בעבודה קשה, זו קושייה, בחומר זה קל וחומר, ובלבנים זה ליבון הלכה, ובכל עבודה בשדה זו ברייתא, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך זה תיק"ו].

יג.

וימתקו המים, כמלח שממתק בשר, כך יתמתקו בסודות שמתגלים על ידך כל אלו קושיות ומחלוקות של מים מרים של התורה שבעל פה, הופכים מתוקים מי התורה, ויסורים שלך בסודות אלו שנגלים על ידיך יהיו לך מתוקים, ויהפכו לך כל דחקים שלך כחלומות שעוברים וחל"ם בהיפוך אותיות מל"ח, שממתק את הבשר, גם יסורים ממתקים

ורעיא מהימנא תמן אתקיים בך שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו ובהאי עץ הדעת טוב ורע דאיהו איסור והיתר. ובאינון רזין דאתגליין על ידך וימתקו המים כמלח דממתקת בשרא הכי יתמתקון ברזייתא דאתגליין על ידך כל אינון קושיין ומחלוקות דמיין מרירן דאורייתא דבעל פה אתהדרו מתיקן מי אורייתא ויסודין דילך ברזין אלין דאתגליין על ידך יהון לך מתיקן ויהדרון לך כל דחקין דילך כחלמין דעברין וחל"ם בהיפוך אתון מל"ח דממתקת ית בשרא אופ יסורין ממתקים כמה דאוקמוה. [נורעה נאמן שם התקיים בך, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו, ובזה עץ הדעת טוב ורע, שהוא איסור והיתר, ובאלו סודות שהתגלו על ידך וימתקו המים, כמלח שממתק בשר, כך יתמתקו בסודות שמתגלים על ידך כל אלו קושיות ומחלוקות של מים מרים של התורה שבעל פה, הופכים מתוקים מי התורה, ויסורים שלך בסודות אלו שנגלים על ידיך יהיו לך מתוקים, ויהפכו לך כל דחקים שלך כחלומות שעוברים וחל"ם בהיפוך אותיות מל"ח, שממתק את הבשר, גם יסורים ממתקים כמו שהעמידוהו].

יד.

ולרשעים הופכים יסורים מלח סדומית, שהוא מסמא את העיניים לקיים בהם ועיני רשעים שיתקיים בהם באותו זמן

יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו, אלו בעלי משנה, ויצרפו, אלו זרע קדוש של שאר העם, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף, והרשיעו רשעים, אלו ערב רב

ולרשעים מתהדרין יסורין מלח סדומית דאיהי מסמא את העינים לקיימא בהו ועיני רשעים תכלינה ואינן ערב רב רשיעיא דיתקיים בהו בההוא זמנא יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. יתלבנו אינן מארי משנה. ויצרפו אינן זרעא קדשיא דשאר עמא דה"ד וצרפתים כצרוף את הכסף. והרשיעו רשעים אינן ערב רב. [ולרשעים הופכים יסורים מלח סדומית, שהוא מסמא את העינים לקיים בהם ועיני רשעים שיתקיים בהם באותו זמן יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים, יתלבנו, אלו בעלי משנה, ויצרפו, אלו זרע קדוש של שאר העם, זה הוא שכתוב וצרפתים כצרוף את הכסף, והרשיעו רשעים, אלו ערב רב].

טז.

והמשכילים יבינו, אלו בעלי קבלה שנאמר בהם והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלו הם אשר עוסקים בזוהר זה שנקרא ספר הזהר, שהוא כתיבת נח שנאספים בה שנים מעיר ושבע ממלכות ולעיתים אחד מעיר ושנים ממשפחה, שבהם יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וזו אורה של ספר זה, והכל על סיבה שלך – ומי גורם זו, עורב, שאתה תהיה באותו זמן כיונה, ששליח אחר שנקרא בשמך, כעורב שנשלח בראשונה ולא חזר בשליחות, שעוסק בשקצים שנאמר בהם עמי הארץ שקץ, מפני ממון שלהם, ולא עוסק בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה, כאילו לא עושה שליחות אדונו – רועה נאמן, אתה היית יודע כל זה, ועל ידך הוא מתגלה

והמשכילים יבינו אינן מארי קבלה דאתמר בהון (שם) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע אלין אינן דקא משתדלין בזוהר דא דאקרי ספר הזוהר דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה דבהון יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו. ודא אורה דספרא דא וכלא על סיבה דילך. [והמשכילים יבינו, אלו בעלי קבלה שנאמר בהם והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלו הם אשר עוסקים בזוהר זה שנקרא ספר הזהר, שהוא כתיבת נח שנאספים בה שנים מעיר ושבע ממלכות ולעיתים אחד מעיר ושנים ממשפחה, שבהם יתקיים כל הבן הילוד היארה תשליכהו, וזו אורה של ספר זה, והכל על סיבה שלך].

וכאן גרים דא עורב דאנת תהא בההוא זמנא כיונה דשליח אחרא דאקרי בשמך כעורב דאשתלח בקדמיתא ולא אתהדר בשליחותא דאשתדל בשקצים דאתמר בהון עמי הארץ שקץ בגין ממונא דלהון ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקייא בתיובתא כאילו לא עבד שליחותא דמאריה וכו'. [ומי

גורם זו, עורב, שאתה תהיה באותו זמן כיונה, ששליח אחר שנקרא בשמך, כעורב שנשלח בראשונה ולא חזר בשליחות, שעוסק בשקצים שנאמר בהם עמי הארץ שקץ, מפני ממון שלהם, ולא עוסק בשליחותו להחזיר הצדיקים בתשובה, כאילו לא עושה שליחות אדונן].

קם רעיא מהימנא ונשיק ליה ובריד ליה ואמר ודאי שליחא דמאריך אנת לגבן. פתחו תנאין ואמוראין ואמרו רעיא מהימנא אנת הוית ידע כל דא ועל ירך היא אתגלייא אבל בענוה דילך דאתמר בך והאיש משה ענו מאד באלין אתרין דאנת מתבייש לאחזקא טיבו לגבך מני קב"ה לן ולבוצינא קדישא למהוי בידך ובפומך באלין אתרין. [קם רועה נאמן ונשק לו וברך אותו, ואמר וודאי שליח אדונך אתה אצלינו, פתחו תנאים ואמוראים ואמרו, רועה נאמן, אתה היית יודע כל זה, ועל ירך הוא מתגלה, אבל בענוה שלך שנאמר בך והאיש משה ענו מאד, כאילו מקומות שאתה מתבייש להחזיק טוב לעצמך, מינה הקדוש ברוך הוא אותנו, ואת המאור הקדוש, להיות בידך ובפיך באלו מקומות].

זוהר הקדוש פרשת פנחס

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף
ר"ל עמוד א'

טז.

לא כשפחה רעה לילית חצופה בלי ענווה, אין לה בושת פנים, אלא של ערב רב, ומפני זה אמר שלמה אשת חיל עטרת בעלה ורכב בעצמותיו מבישה, שהשכינה היא המלכה, שפחה שלה לילית, אין לה ענווה ולא בושת פנים מהקדוש ברוך הוא, וכך בניה ערב רב, והקדוש ברוך הוא

עתידי להעביר אותה ואת בניה מהעולם, שממזרים הם מבני
תשע מדות אסנ"ת משגח"ת ראשי תיבות אנוסה שנואה
נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצופה תערובת
ממזרים מדרבנן

כגוונא דשכינתא איחי מראה דיליה שמיעה דיליה. ריח ניחח
דיליה דבור דיליה ברישא. הכי איחו בידין עשיית
מצוה דיליה בגופא כריעא דיליה בצלותא זקיפ' דיליה בצלותא
עמידה דיליה דאיהו (דאיהי מזליה) דקיימא קמיה בכל אתר
וכרעת לגביה ואתנפלת לרגליו בנפילת אפין למשאל מניה רחמים
על בנהא איחי ענוה לגביה ואית לה בשת פנים מיניה ולא כשפחה
בישא לילית חצופה בלא ענוה לית לה בשת פנים אימא דערב רב
ובגין דא אמר שלמה אשת חיל עטרת בעלה וזרקב בעצמותיו
מבישה דשכינתא איחי מטרוניתא שפחה דילה לילית ליה לה
ענוה ולא בשת אנפין מקב"ה והכי בנהא ערב רב וקב"ה עתיד
לאעבר' לה ולבנהא מעלמא דממזרים אינון מבני ט' מדות אסנ"ת
משגח"ת (ר"ת אנוסה שנואה נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת
הלב חצופה תערובת) ממזרי דרבנן. [כמו שהשכינה היא מראה שלו,
שמיעה שלו, ריח ניחוח שלו, דיבור שלו, בראש, כך היא בידים עשיית
מצוה שלו, בגוף כריעה שלו, בתפלה זקיפה שלו, בתפילה עמידה שלו
(שהיא מזלו) שעומדת לפניו בכל מקום, וכורעת אצלו, ומתנפלת לרגליו
בנפילת אפים, לבקש ממנו רחמים על בניה, היא ענווה אצלו ויש לה
בושת פנים ממנו, ולא כשפחה רעה לילית חצופה בלי ענווה, אין לה
בושת פנים, אלא של ערב רב, ומפני זה אמר שלמה אשת חיל עטרת
בעלה וזרקב בעצמותיו מבישה, שהשכינה היא המלכה, שפחה שלה
לילית, אין לה ענווה ולא בושת פנים מהקדוש ברוך הוא, וכך בניה ערב
רב, והקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותה ואת בניה מהעולם,
שממזרים הם מבני תשע מדות אסנ"ת משגח"ת (ראשי תיבות אנוסה

שנואה נידוי תמורה מורדת שכורה גרושת הלב חצופה תערובת) ממזרים מדרבנן].

וכן שכינה איהו שמוש דקב"ה יחוד דיליה בצדיק חי עלמין ואיהי הליכה דיליה צדק לפניו יהלך למעבד רעותיה. ויהי הוא טרם כלל לדבר והנה רבקה יוצאת רהיטת לגביה למעבד רעותיה בראיה בשמיעה בריחא בדבור בעשיה בגופא בשמוש בהלוך בכל אבר איהי מצוה לשמשא ליה ולמעבד רעותיה. [וכן שכינה היא שמוש של הקדוש ברוך הוא, יחוד שלו בצדיק חי עולמים, והיא הליכה שלו, צדק לפניו יהלך לעשות רצונו, ויהי הוא טרם כלל לדבר והנה רבקה יוצאת, רצה אצלו לעשות רצונו בראיה בשמיעה בריחא בדיבור בעשיה בגוף בשמוש בהלוך, בכל אבר היא מצווה לשמש אותו ולעשות רצונו].

ובנהא הכי אינון בדיוקנהא בני ענוה בני בשת אנפין כמדות דילא ובגין דא מני קב"ה למשה ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל מסטרא דימינא דאברהם דתמן ראייה דאורייתא מימינו אש דת למו. יראי אלקים מסטרא דיצחק דתמן שמיעה דאמר חבקוק נביאה יי' שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת מסטרא דיעקב דתמן ריח ניחח לידוד בחוטמא. שונאי בצע מסטרא דדבור סמכא רביעאה דאדם הראשון דאתחבר באבהן תלת חיון אינון אריה שור נשר בראייה שמיעה ריחא אדם בדבור. [ובניה כך הם בדיוקנה בני ענוה בני בושת פנים, כולם כמדות שלה, ומפני זה ציווה הקדוש ברוך הוא למשה ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע, אנשי חיל, מצד הימין של אברהם ששם ראייה של התורה מימינו אש דת למו, יראי אלהים, מצד של יצחק ששם שמיעה שאמר חבקוק הנביא ה' שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת, מצד יעקב ששם ריח ניחוח לה' בחוטם, שנאי בצע, מצד הדיבור, סומך רביעי של אדם הראשון

שמתחבר באבות שלש חיות הן, אריה שור נשר, בראיה שמיעה רית, אדם בדיבור].

ושמות עליהם שרי אלפים מסמרא דאת א' ושדי מאות מסמרא דאת ד' ד' מאות שנה דאשתעבידו ישראל במצרים (בדלות דאורייתא). שרי חמשים ג' ושדי עשרות י'. [ושמת עליהם שרי אלפים מצד האות ה', ושדי מאות מצד האות ד', ארבע מאות שנה שהשתעבדו ישראל במצרים (בדלות התורה). שרי חמשים נ'. ושדי עשרות י'].

יז.

ישראל באלו מדות ניכרים שהם בני הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה, בעלי החד, יראי אלהים אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני ישראל לא יעשו עוולה ולא ידברו כזב, ולא ימצא בפיהם לשון תרמית, שנאי בצע, כבן אדם שמח בחלקו, ולא כערב רב בני שפחה רעה, שהם כנחש שכל הארץ לפניו, זה הוא שכתוב ונחש עפר לחמו, וירא לשבוע מעפר, שירא שיחסר לו, וכך בעלי בצע שלא שבעים מכל ממון העולם

ישראל באינן מדות אשתמודעון דאינן בנוי דקב"ה ושכינתיה למהוי בהון אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה מארי חדס יראי אלפים אנשי אמת ולא אנשי שקר דבני ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית ושונאי בצע כב"נ שמח בחלקו ולא כערב רב בני דשפחה בישא דאינן כחויא דכל ארעא קדמיה דה"ד ונחש עפר לחמו. ודחיל למשבע מעפרא דרחיל דתחסר ליה והכי מארי בצע דלא שבעין מכל ממון דעלמא. [ישראל באלו מדות ניכרים שהם בני הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל כגון אשת חיל עטרת בעלה, בעלי

החסד, יראי אלהים אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני ישראל לא יעשו עוולה ולא ידברו כזב, ולא ימצא בפייהם לשון תרמית, שנאי בצע, כבן אדם שמח בחלקו, ולא כערב רב בני שפחה רעה, שהם כנחש שכל הארץ לפניו, זה הוא שכתוב ונחש עפר לחמו, וירא לשבוע מעפר, שירא שיחסר לו, וכך בעלי בצע שלא שבעים מכל ממון העולם].

וב "ד אוקמוה מארי מתניתין לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה בגין דקב"ה איהו סתים בסתרי התורה במאי אשתמודע במצות דאיהי שכינתיה דאיהי דיוקניה כגוונא דאיהו ענו שכינתיה ענוה איהו חסיד ואיהי חסידה איהו גבור ואיהי גברת על כל אומין דעלמא איהו אמת ואיהי אמונה. איהו נביא ואיהי נביאה איהו צדיק ואיהי צדקת איהו מלך ואיהי מלכות איהו חכם ואיהי חכמתא איהו מבין ואיהי תבונה דיליה. איהו כתר ואיהי עטרה דיליה עטרת תפארת ובג"ד אוקמוה רבנן כל מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש כדיוקנא דקב"ה דאיהו תוכו ושכינתא ברו איהו תוכו מלגו ואיהי ברו מלבר ולא אשתניאת איהי דלבר מההוא דלגו לאשתמודעא דהיא אצילותיה ולית אפרשותא תמן כלל דמבית ומחוץ תצפנו. [ומפני זה העמידוהו בעלי המשנה, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה, מפני שהקדוש ברוך הוא הוא סתום בסתרי התורה, במה ניכר, במצוות, שהיא שכינתו שהיא צורתו, כמו שהוא עניו שכינתו ענוה, הוא חסיד והיא חסידה, הוא גיבור והיא גברת על כל אומות העולם, הוא אמת והיא אמונה, הוא נביא והיא נביאה, הוא צדיק והיא צדקת, הוא מלך והיא מלכות, הוא חכם והיא חכמה, הוא מבין והיא תבונה שלו, הוא כתר והיא עטרה שלו עטרת תפארת, ומפני זה העמידוהו חכמים כל מי שאין תוכו כברו (פירוש כחיצוניותו) אל יכנס לבית המדרש, כדיוקן הקדוש ברוך הוא שהוא תוכו, והשכינה חיצוניותו, הוא תוכו מבפנים, והיא חיצוניותו מבחוץ, ולא שונה היא שבחוץ מאותו שבפנים, להיות ניכר שהיא אצילותו ואין הבדל שם כלל, שמבית ומחוץ תצפנו].

ובגין דאיהו ידוד סתים מלגיו לא אתקרי אלא בשכינתיה אדני
ובגין דא אמרו רבנן לא כשאני נכתב אני נקרא בעוה"ז
נכתב אני בידו"ד ונקרא אני באדנ"י אבל בעוה"ב נכתב בידו"ד
ונקרא בידו"ד למחוי רחמי מכל סטרא ובגין דא מני קב"ה
למלאכי השרת מאן דלא יהא תוכו כברו בכל אברין פנימאין
וחצונין לא ייעול בהיכלא דא ובגין דא אמר קרא חצור תמים
פעלו. תמים תהיה עם יי' אלקיך. [ומפני שהוא יהו"ה סתום מבפנים
לא נקרא אלא בשכינתו אדנ"י, ומפני זה אמרו חכמים לא כשאני נכתב
אני נקרא, בעולם הזה נכתב אני ביהו"ה ונקרא אני באדנ"י, אבל בעולם
הבא נכתב ביהו"ה ונקרא ביהו"ה, להיות רחמים מכל צד, ומפני זה ציווה
הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת, מי שלא יהיה תוכו כברו בכל איברים
פנימיים וחיצוניים, לא יכנס בהיכל זה, ומפני זה אמר הפסוק חצור תמים
פעלו, תמים תהיה עם אלהיך].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, דף רל"א עמוד ב'

יח.

ולאחר ששט ו' מן ושט בריבוי אכילת גזל, מתארך ונעשה
שטן, ומי גורם זה, שטו העם ולקטו, שטות שלהם
שהתערבו בערב רב שוטים, שתאווה שלהם אכילה ושתיה
של גזל וחמס של שוד עניים ואנקת אביונים, בנון כפופה
שוטים שאוכלים בלי טחינה, מה כתוב בהם הבשר עודנו בין
שניהם טרם יכרת ואף ה' חרה בעם – וזה גורם שמתפשט
שטן באכילה ושתיה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש
מאות וששים וחמש לא תעשה, כחשבון השט"ן חסר אחד
מלגו כבד ויותרת דילא נפקת מרה ואיהי חרבא דמלאך המות
דנפקו מנה טפין מרירן לקטלא בני נשא הה"ד ואחריתה
מרה כלענה ואיהי תליא בכבד כל מרעין ומותא ביה תליין וההוא

יומא דר"ה (משטנא) ומשטמא בעלמא למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אבתרין דאינון ישראל אינון בעאקו דאינון אברי דמטרוניתא נר יי' נשמת אדם שכינתא קדישא וכדין כל ישראל בעאקו ונטלי שופר לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה. [מתוך כבד ויותרת שלה יוצאת מרה, והיא חרב של המלאך המות, שיוצאות ממנה טיפות מרות להרוג בני אדם, זה הוא שכתוב ואחריתה מרה כלענה, והיא תלווייה בכבד וכל חליים ומות בו תלויים, ואותו יום של ראש השנה משוטטת בעולם לאסוף כל חטאי העולם, ואז כל איברים של אלו ישראל, הם בצרה שהם אברי המלכה, נר ה' נשמת אדם, השכינה הקדושה, ואז כל ישראל בצרה ונטלים שופר לעורר בו אותה תקיעה ושברים ותרועה].

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא ודאי בתר דאברים וערקין דלכא דדמיין לישראל אינון בעאקו צריכין לאתערא בקנה דאיהו שופר ודא קנה דריאה בתר דכנפי ריאה לא יכלין לשכבא רוגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלכא ועל כל ערקים דאברים דגופא ההוא רוחא דנשיב בהון סליק בקנה דאיהו שופר עלמא דאתי דחכי אוקמוה ושט דומה לעלמא דין דביה אכילה ושתייה קנה דומה לעלמא דאתי דלית ביה אכילה ושתייה. [אמר הרועה הנאמן, וודאי אחד שאיברים ועורקים של הלב שדומים לישראל הם בצרה, צריכים להתעורר בקנה שהוא שופר, וזה קנה הריאה, אחר שכנפי ריאה לא יכולים לשכך רוגז המרה, שמתגברת על עורקי הלב ועל כל עורקי אברי הגוף, אותו רוח שנושב בהם עולה בקנה שהוא שופר עולם הבא, שכך העמידוהו ושט דומה לעולם הזה שבו אכילה ושתייה, קנה דומה לעולם הבא שאין בו אכילה ושתייה].

ולבתר דשט ו' מן ושט ברבוי אכילה דגזל. אתאריך ואתעביד שטן. ומאן גרים דא שטו העם ולקטו שמונתא דלהון דאתערבו בערב רב שטיין דתאזה דלהון אכילה ושתייה דגזל

וחמם דשוד עניים ואנקת אביונים בנזן כפופה שטיין דאכלין בלא טחינה מה כתיב בחזקת חבשר עודנו בין שנייהם טרם יכרת ואף יי' חרה בעם אתפשט ו' דשמו איהו דרוחיה כפוף ואיהו נ' ודא גרם דאתפשט שטן באכילה ושתיה ואתגבר על כל אברין וערקין בשם"ה לא תעשה כחושבן השט"ן חסר חד דא יום הכפורים דלית ביה אכילה ושתיה וכו'. [ולאחר ששט ו' מן ושט בריבוי אכילת גזל, מתארך ונעשה שטן, ומי גורם זה, שטן העם ולקטן, שטות שלהם שהתערבו בערב רב שוטים, שתאזה שלהם אכילה ושתיה של גזל וחמם של שוד עניים ואנקת אביונים, בנזן כפופה שוטים שאוכלים בלי טחינה, מה כתוב בהם חבשר עודנו בין שנייהם טרם יכרת ואף ה' חרה בעם, מתפשטת ו' של שטן, הוא שרוחו כפוף והוא נ', וזה גורם שמתפשט שטן באכילה ושתיה, ומתגבר על כל איברים ועורקים בשלש מאות וששים וחמש לא תעשה, כחשבון השט"ן חסר אחד, זה יום הכיפורים שאין בו אכילה ושתיה].

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא בהאי אתבסם שטן וקמיט נז"ן מן ושט מה דהוה שטן לפנים תב לאחורא ואתהדר ושט כדבקדמיתא בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתיה כשאר עמין דירתין עלמא דין דחיליהון באכילה ושתיה אלא חיליהון בקול דא דאיהו עלמא דאתי עולם ארוך דאתברי באת יו"ד ובגין דקול שופר מניה נפיק אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות ובאות י' ודאי אתעביד עולם ארוך דאיהו ו' עלמא דאתי ובאת ה' ברא עלמא דין דאיהו ה' זעירא דבה אכילה ושתיה דאורייתא וכו'. [אמר הרועה הנאמן, בזה מתבשר השטן ונקפלת נז"ן מן ושט, מה שהיה שטן לפנים שב לאחור וחוזר ושט כבתחילה, מפני שהקול קול יעקב, ישראל אין כוחם באכילה ושתיה כשאר עמים שיורשים עולם הזה, שכוחם באכילה ושתיה, אלא כוחם בקול זה, שהוא עולם הבא, עולם ארוך שנברא באות יו"ד, ומפני שקול שופר ממנו יוצא, אמרו חכמים אין פוחתים מעשרה שופרות, ובאות י'

וודאי נעשה עולם ארוך, שהוא ו' עולם הבא, ובאות ה' ברא עולם הזה, שהיא ה' קטנה שבה אכילה ושתיה של התורה].

יט.

ברוך אלוה שזכינו לשמוע דברים מאותו שנקרא רבן של נביאים, רבן של חכמים, רבן של חכמים, רבן של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו, שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד עתה – כל בעלי ישיבות שלמעלה ובעלי ישיבות שלמטה כולם מזומנים לשמוע דברים אלו מפיו ופירושים שלך, שהרי שמחה וגאולה תתעורר בהם למעלה ומטה, אל תתנו דמי לו אתה וכל הסיעה שלך

מִיד דשמעו מִלִּין ר"ש וכל חבריך אמרו בריך אלהא דזכינא למשמע מִלִּין מההוא דאתקרי רבן של נביאים רבן דחכמים רבן דמלאכי השרת דקב"ה ושכינתיה מדבר על פומי וכתב על ידיו רזין אִלִּין דלא אשתמעו כוותייהו ממתן תורה ועד כען. [מיד ששמעו דברים רבי שמעון וכל חברים, אמרו ברוך אלוה שזכינו לשמוע דברים מאותו שנקרא רבן של נביאים, רבן של חכמים, רבן של מלאכי השרת, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדבר על פיו, וכתב על ידיו סודות אלו, שלא נשמעו כמותם ממתן תורה ועד עתה].

א"ל בוצינא קדישא אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאח לפרשא לון דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא ומארי מתיבתאן דלתתא כללו מזומנין למשמע מִלִּין אִלִּין מפומך ופירושין דילך דהא חדוה ופורקנא יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי לא אנת וכל סיעתא דילך. עוד אמר בחבורא קדמאח. [אמר לו, מאור קדוש, השלם דיבורי הסודות של החיבור הראשון לפרש אותם, שהרי כל בעלי ישיבות שלמעלה ובעלי ישיבות שלמטה כולם

מזומנים לשמוע דברים אלו מפיך ופירושים שלך, שהרי שמחה וגאולה תתעורר בהם למעלה ומטה, אל תתנו דמי לו אתה וכל הסיעה שלך, עוד אמר בחיבור הראשון].

ב.

טחול צוחק, הוא צחוק הכסיל, אוי לו למי שהשעה משחקת לו, וקהלת אמר טוב כעס משחוק, טוב כעס הכבד שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה צדיקים בעולם הזה בחליים רעות בנגעים, משחוק, ששחוק להם בטחול, בלכלוך זה העולם, ששוחקת להם השעה בעשירות, ועד ארס הטחול הוא זוחל עפר, והוא חזק יותר מארס המרה

אמר רעיא מהימנא והא אוקמוה רבנן עליה טחול שחוק ואיהו שחוק הכסיל ובג"ד אוקמוה רבנן דמתניתין אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר (שם) טוב כעס משחוק. טוב כעס דכבד דאיהי מרה רצועה דקב"ה רצועה לאלקאה בה צדיקיא בעלמא דין במרעין בישין. במכתשין משחוק דשחיק לון בטחון בלכלוכא דהאי עלמא דשחוק לון שעתא בעותרא ועוד אדם דטחול איהו זחיל עפר ואיהו תקיף יתיר מאדם דמרה. [אמר הרועה הנאמן, והרי העמידוהו חכמים עליו, טחול צוחק, הוא צחוק הכסיל, ומפני זה העמידוהו חכמי המשנה אוי לו למי שהשעה משחקת לו, וקהלת אמר טוב כעס משחוק, טוב כעס הכבד שהיא מרה, רצועה של הקדוש ברוך הוא, רצועה להלקות בה צדיקים בעולם הזה בחליים רעות בנגעים, משחוק, ששחוק להם בטחול, בכללוך זה העולם, ששוחקת להם השעה בעשירות, ועד ארס הטחול הוא זוחל עפר, והוא חזק יותר מארס המרה].

כא.

בגלל שערב רב הם שאור שבעיסה, והם אומות העולם
דומים למוץ, יותר מעכבים בגלות ערב רב את ישראל
מאומות עובדי עבודה זרה, כמו שהעמידוהו חכמים מי
מעב ששאר שבעיסה מעכב, שהם דבקים בישראל כשאור
בעיסה, אבל אומות עובדי עבודה זרה, אין הם אלא כמוץ
אשר תדפנו רוח

ובגין דערב רב אינון שאור שבעיסה ואינון אומין דעלמא דמיין
למוץ יתיר מעכבין בגלותא ערב רב לישראל מאומין
עכו"ם כמה דאוקמוה רבנן מי מעכב שאור שבעיסה מעכב.
דאינון דבקיין בישראל כשאור בעיסה. אבל אומין עכו"ם לא אינון
אלא כמוץ אשר תדפנו רוח. [ובגלל שערב רב הם שאור שבעיסה,
והם אומות העולם דומים למוץ, יותר מעכבים בגלות ערב רב את
ישראל מאומות עובדי עבודה זרה, כמו שהעמידוהו חכמים מי מעכב
שאור שבעיסה מעכב, שהם דבקים בישראל כשאור בעיסה, אבל אומות
עובדי עבודה זרה, אין הם אלא כמוץ אשר תדפנו רוח].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף
רל"ז עמוד א'

כב.

אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם,
שהם ערב רב – שבט שמעון כאשר באו אלו הערב רב,
התערבו בנשים שם שבט שמעון אחר שהתגיירו והולידו
בנים, מהם מתו בעגל ומהם מתו במגיפה, ואחרים מתו כאן
אלו שנשארו – ומפני שנשמרו ישראל וכל אלו הזרע הקדוש,
נמנו כולם, מפני שלא חסר אפילו אחד מהם, ועל כן כתוב
ולא כליתי את בני ישראל, מכלל שאחרים כלו, וכן השיב את

חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב – ומפני זה נמנו בני ישראל כמקודם וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא אתו, כמו כן במעשה שעגל, שכתוב ויפול מן העם וגו', כל אלו מערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל מה כתוב אחר כך ויקהל משה את כל עדת בני ישראל

רעיא מהימנא. אמר רעיא מהימנא. השיב את חמתי מאי השיב את חמתי אלא ג' ממונים דגיהנם חד על ש"ד וחד על ג"ע וחד על ע"ז ואינן משחית אף וחימה הוא (חמה דידוד) (ס"א חימה דהיה) טאם בעלמא אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל ולא אמר מעל העם דאינן ערב רב דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש דהכי אוקימנא ושאיילו לבוצינא קדישא: [אמר הרועה הנאמן, השיב את חמתי, מהו השיב את חמתי, אלא שלשה ממוני הגיהנם, אחד על שפיכות דמים, ואחד על גילוי עריות, ואחד על עבודה זרה, והם משחית אף וחימה, הוא ראה שחימה טסה בעולם, אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, שהם ערב רב, שנאמר ויפול מן העם ביום אותו כשלשת אלפי איש, שכך העמדנו ושאלו את המאור הקדוש]:

זוהר. וכי היאך השיב פנחס חמתיה דקודשא בריך הוא. והכתיב ויהיו המתים במגפה וגו' אי לא מית חד מנייהו הוה אמינא השיב את חמתי. אבל כיון דכל הני מיתו מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי ברירא דמלא ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה. ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה כדקא יאות. חס ושלום דאפילו חד מישראל מית. אלא שבטא דשמעון כד אתו אינן ערב רב. אתערבו בנשין דשבטא דשמעון בתר דאתגירו ואולידו בנין. מנהון מיתו בעגל ומנהון מיתו במותא. ואחרנין מיתו הכא אינן דאשתארו. הדא הוא דכתיב ויהיו המתים במגפה. אשר מתו לא כתיב. אלא המתים.

מתים דמעיקרא חוו. [וכי איך השיב פנחס חמתו של הקדוש ברוך הוא, וחרי כתוב ויהיו המתים במגפה וגו', אם לא מת אחד מהם היה אומר השיב את חמתי, אבל כיוון שכל אלו מתו מה טעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל, אלא וודאי בירור הדבר אוי לו לבן אדם שפוגם זרעו כיאות, חס ושלום שאפילו אחד מישראל מת, אלא וודאי בירור הדבר אוי לו לבן אדם שפוגם זרעו כיאות, חס ושלום שאפילו אחד מישראל מת, אלא שבט שמעון כאשר באו אלו הערב רב, התערבו בנשים שם שבט שמעון אחר שהתגיירו וחולידו בנים, מהם מתו בעגל ומהם מתו במגיפה, ואחרים מתו כאן אלו שנשארו, זה הוא שכתוב ויהיו המתים במגיפה, אשר מתו לא כתוב, אלא המתים, מתים שמתחילה היו].

ובגין דאסתמרו ישראל וכל אינון זרעא קדישא. אתמנון כלליו.
בגין דלא חסר אפילו חד מנייהו. ועל דא כתיב ולא כליתי
את בני ישראל. מכלל דאחרנין כלו. וכן השיב את חמתי מעל
בני ישראל. מעל בני ישראל השיב. אבל מעל אחרנין דהו ערב
רב לא השיב. ועל דא רשים קרא ואמר מעל בני ישראל. ובגין
דא אתמנון בני ישראל כמלקדמין וחבר לון קודשא בריך הוא
בהדיה. כגוונא דא בעובדא דעגל דכתיב (שמות לב) ויפול מן
העם וגו'. כל אינון מערב רב חוו. ולאחזאה דלא חוו מבני ישראל
מה כתיב לבתר (שם לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.
 [ומפני שנשמרו ישראל וכל אלו הזרע הקדוש, נמנו כולם, מפני שלא חסר אפילו אחד מהם, ועל כן כתוב ולא כליתי את בני ישראל, מכלל שאחרים כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב, ועל כן רשם הפסוק ואמר מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרים שהיו ערב רב לא השיב, ועל כן רשם הפסוק ואמר מעל בני ישראל, ומפני זה נמנו בני ישראל כמקודם וחיבר אותם הקדוש ברוך הוא אתו, כמו כן במעשה שעגל,

שכתוב ויפול מן העם וגו', כל אלו מערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל מה כתוב אחר כך ויקהל משה את כל עדת בני ישראל].

כג.

בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכל בכלל, כיון שאותם ערב רב עשו זה ומתו מהם אלו שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס עם ישראל, אמר להם התחברו כולכם לצד אחד, זה הוא שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלבדם, אמר להם, בני, בכם אני רוצה לשרות, עמכם יהיה הדיור שלי, ועל כן קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחר, אין אני רוצה שיהיה שתוף לאחרים אתי ולא אתכם, ומשום כך כולו כלו, אף כאן הרי הם מאלו גזע רע היו, ויהיו המתים, המתים ודאי מתים ולא מישראל

קחו מאתכם תרומה. תא חזי בקדמיתא כתיב מאת כל איש אשר ידבנו לבו כלל כיון דאינון ערב רב עבדו דא ומיתו מנייהו אינון דמיתו בעא קודשא בריך הוא לאתפייסא בהדיהו דישאל. אמר לון אתחברו כלכו לסטר חד חדא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודיהו אמר לון בני בכון אנא בעי למשרי עמכון תהא דיורא דילי ועל דא (שם) קחו מאתכם תרומה מאתכם ולא מאחרא לא בעינא דתהא שתופא לאחרנין בהדי ולא בהדיכו ובגין כך כלחו אשתציו. אוף הכא הא אינון מאינון גזעא בישא הוו ויהיו המתים. המתים ודאי מתים ולא מישראל ובגין כך מנה לון דכתיב שאו את ראש בני ישראל ארימו רישיהו. [קחו מאתכם תרומה. בוא ראה, בראשונה כתוב מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכל בכלל, כיון שאותם ערב רב עשו זה ומתו מהם אלו שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס עם ישראל, אמר להם התחברו כולכם לצד אחד, זה הוא שכתוב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלבדם, אמר להם, בני, בכם אני רוצה

לשרות, עמכם יהיה הדיוור שלי, ועל כן קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחר, אין אני רוצה שיהיה שתוף לאחרים אתי ולא אתכם, ומשום כך כולו בלו, אף כאן הרי הם מאלו גזע רע היו, ויהיו המתים. המתים, ודאי מתים ולא מישראל. ומשום כך מנה אותם, שכתוב שאו את ראש בני ישראל, הרימו ראשם].

אמר רבי אלעזר אבא כמה יאות הוא אי לא אשכחנא פלוגתא על דא. אמר ליה ברי אימא אמר ליה והא כתיב ויצמד ישראל לבעל פעור ותנינן דאתחברו ישראל בהדיה כצמידא דא דאתחבר בבר נש בקשוטיו הכי אתחברו ישראל בבעל פעור. אמר ליה אלעזר הכי הוא ויצמד ישראל לבעל פעור אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מההוא חובה אלא דאתדכו ממותא דלא שריא עליהו מותא. [אמר רבי אלעזר, אבא, כמה יאות הוא אם לא מצאנו מחלוקת על זה. אמר לו, בני, אמור. אמר לו, והרי כתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, ושנינו, שיתחברו ישראל איתו כצמיד זה שמתחבר בבן אדם בקישוטיו, כך התחברו ישראל בבעל פעור, אמר לו, אלעזר, כך הוא ויצמד ישראל לבעל פעור, אלא אני לא אמרנו שנטהרו ישראל מאותו חטא, אלא שנטהרו ממות שלא שרה עליהם מות].

כד.

לא כתוב ויאכל וישתחוו ישראל, אלא העם, כיוון שכתוב ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אותו זרע רע היו החובה של ישראל

אמר ליה והא כתיב (שם) קח את כל ראשי העם והוקע אותם. אמר ליה ראשי העם ודאי ולא ראשי בני ישראל וזמן העם אית לן למילף כתיב הכא העם וכתיב התם (שמות לב) וירא העם. (שם) ויקהל העם. (שם) ויפול מן העם. אבל תא חזי ויצמד ישראל לבעל פעור ולא פלחו ליה. אבל מן סיפיה דקרא אוכח. דכתיב

וַיֹּאכֵל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ, וְלֹא כָתִיב וַיֹּאכֵל וַיִּשְׁתַּחֲווּ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא הָעָם, כִּיּוֹן דְּכָתִיב וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל מֵאֵי וַיֹּאכֵל הָעָם, אֲלֵא הָחֹזֵא זֵרְעָא בִישָׁא הוּוּ חֻבְבָּה דִּישְׂרָאֵל. [אמר לו' והרי כתוב קח את כל ראשי העם והוקע אותם, אמר לו, ראשי העם וודאי ולא ראשי בני ישראל, ומן העם יש לנו ללמוד, כתוב כאן העם, וכתוב שם וירא העם, ויקהל העם, ויפול מן העם, אבל בוא וראה, ויצמד ישראל לבעל פעור ולא עבדו לו, אבל מן סוף הפסוק מוכיח שכתוב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתוב ויאכל וישתחוו ישראל, אלא העם, כיוון שכתוב ויצמד ישראל מהו ויאכל העם, אלא אותו זרע רע היו החובבה של ישראל].

כה.

וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר, עֲבוֹדַת הַפְּעוֹר הוּא לַפְּרֹעַ עֲצֻמוֹ וּלְהוֹצִיא לַפְּנִיּוֹ צוּאָה רוֹתַחַת, וְאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה מוֹעִיל לוֹ וּמִתַּחַזֵּק מִמֶּנּוּ, וַיִּשְׂרָאֵל כִּיּוֹן שְׂרָאוֹ זֶה, חֲשָׁבוּ שֶׁזִּלְזוֹל שְׁלוֹ הוּא וּקְלִקוּל שְׁלוֹ שֶׁהָרִי בַּעֲבוֹדָה זֶה כְּתוּב צֹא תֹאמְרוּ לוֹ, וְהֵם בִּשְׁבִיל זִלְזוֹל הָעֲבוֹדָה זֶה פָּרְעוּ עֲצֻמָּם בְּלִי יָדִיעָה, וְעַל אֱלוֹ כֹּפֶר פִּנְחָס וּבִטֵּל הַמּוֹת, שִׁכְתוּב וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמָה כְּתוּב, קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לַה' וְלֹא מֵעֶרֶב רֶב, שֶׁלֹּא נִקְרָאוּ קֵהִילָה וְחִיבוּר עַד שֶׁנֶּעֱבַר מֵהֶם עֶרֶב רֶב, כְּבִיכּוֹל בְּזִמָּן שֶׁהִתְעַרְבוּ בִּינֵיהֶם כֵּאִילוֹ לֹא הָיוּ גוֹי אֶחָד, וּמִפְּנֵי זֶה קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה, וְלֹא מִשׁוֹתְפוֹת אַחֵר שְׁאִינִי רוֹצֵה לְשִׁתֵּף אַחֲרֵיכֶם בִּינֵי וּבִינְכֶם

מִזֶּה דְּכָתִיב (בַּמִּדְבָּר כה) וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר, תֵּא חֲזִי וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל בְּבַעַל פְּעוֹר לֹא כְּתִיב, אֲלֵא לְבַעַל פְּעוֹר, קְשׁוּטִין וְתוֹקְפָא יֵהָבּוּ לְבַעַל פְּעוֹר בְּלֹא דַעְתָּא. בְּגִין דְּפּוֹלְחָנָא דַּפְעוֹר הוּא לְמַפְרַע גְּרָמִיָּה וְלֹאֲפָקָא קָמִיָּה צוּאָה רוֹתַחַת. וְהָהוּא עֲבִידַתָּא אֲהֵנִי לִיָּה וְאַתְתָּקַף מִנִּיה. וַיִּשְׂרָאֵל כִּיּוֹן דַּחְמוּ דָא, חֲשִׁיבָא דְזִלְזוֹלָא דִּילִיָּה אִיהוּ וּקְלִקוּלָא דִּילִיָּה. דֵּהָא בַּעֲבוֹדָה זֶה כְּתִיב

(ישעיה 5) צא תאמר לו, ואינן בגין זלזולא דעבודה זרה פרעו גרמייהו בלא ידיעה. ועל הני כפר פנחס ובטל מותנא, דכתיב ויכפר על בני ישראל. ומה כתיב. [מהו שכתוב ויצמד ישראל לבעל פעור, בוא וראה, ויצמד ישראל בבעל פעור לא כתוב, אלא לבעל פעור, קישוטים וחזק נתנו לבעל פעור בלי דעת, מפני שעבודת הפעור הוא לפרוע עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת, ואותו מעשה מועיל לו ומתחזק ממנו, וישראל כיוון שראו זה, חשבו שזלזול שלו הוא וקלקול שלו שהרי בעבודה זרה כתוב צא תאמר לו, והם בשביל זלזול העבודה זרה פרעו עצמם בלי ידיעה, ועל אלו כפר פנחס ובטל המות, שכתוב ויכפר על בני ישראל, ומה כתוב].

רעיא מהימנא. קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב. דלא אתקריאו קהלה וחבור עד דאתעבר מנחון ערב רב. כביכול בזמנא דמתערבין ביניהו כאילו לא הוו גוי אחד. ובגין דא קחו מאתכם תרומה. ולא משותפו אחרא. דלא בעינא לשתפא אחרנין ביני וביניכו. [קחו מאתכם תרומה לה' ולא מערב רב, שלא נקראו קהילה וחבור עד שנעבר מהם ערב רב, כביכול בזמן שהתערבו ביניהם כאילו לא היו גוי אחד, ומפני זה קחו מאתכם תרומה, ולא משותפות אחר שאיני רוצה לשתף אחרים ביני ובינכם].

כו.

כאשר ערב רב הם מעורבים בישראל, מה כתוב היו צריה לראש, וישראל אחר שנעברים מהם אלו, מה כתוב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד, אלא שאמר הקב"ה אני צריך לדור עמכם, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר מי מעכב שאור שבעיסה מעכב – בזמן שערב רב הם ראשים על ישראל, כביכול כאילו עושים שלטון בהקב"ה, ויכנסו

במשפטי כוכבים ומזלות, ומפני זה צווחים ואומרים ה'
אלהינו בעלונו אדונים זולתך

ולא עוד. אלא כד ערב רב אינון מעורבין בישראל. מה כתיב
(איכה א) היו צריה לראש. וישראל בתר דמתעברי מנייהו
אלין מה כתיב שאו את ראש כל עדת בני ישראל. ולא עוד, אלא
דאמר קודשא בריך הוא אנא בעי לדירא עמכון. הדא הוא
דכתיב (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ולא עוד, אלא
כד בני ישראל בגלותא. עלייהו אתמר מי מעכב שאור שבעסה.
והא אוקמוה מארי מתניתין בזמנא דערב רב אינון ראשים על
ישראל. כביכול כאילו (ס"א עברין שולטני דקודשא בריך הוא)
עבדין שלטנו בקודשא בריך הוא. וייעלון במשפטי ככביא ומזלי.
ובגין דא צווחין ואמרין (ישעיה כו) ה' אלקינו בעלונו אדונים
זולתך. נולא עוד אלא כאשר ערב רב הם מעורבים בישראל, מה כתוב
היו צריה לראש, וישראל אחר שנעברים מהם אלו, מה כתוב שאו את
ראש כל עדת בני ישראל, ולא עוד, אלא שאמר הקדוש ברוך הוא אני
צריך לדור עמכם, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא
עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר מי מעכב שאור
שבעסה מעכב, והרי העמידוהו בעלי המשנה בזמן שערב רב הם ראשים
על ישראל, כביכול כאילו עושים (מעבירים) שלטון בקדוש (של הקדוש)
ברוך הוא, ויכנסו במשפטי כוכבים ומזלות, ומפני זה צווחים ואומרים
ה' אלהינו בעלונו אדונים זולתך].

זוהר חלק ג' פרשת פנחס, רעיא מהימנא, דף
רמ"ו עמוד ב'

כז.

בשלש דרגות אלו, יפקוד כהנים לויים וישראלים מן הגלות, ובהם נוטל נקמה מעשו וישמעאל וערב רב, כמו שערב רב מעורבים בעשו וישמעאל, כך יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב של שניהם, וכך מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהיה שלשלת של שניהם

ובגין דאיהי מסטרא דימינא אבן ומסטרא דשמאלא גחלת בה נטיל קב"ה נוקמא מישמעאל ואדום דאינון אישין נוכראין במים הזדונים וממנן דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם ממונה על אומה דעשו נחש ממונה על אומה דישמעאל ואיהו רחב דממנא על מיא. [ומפני שהיא מצד הימין אבן, ומצד השמאל גחלת, בה נוטל הקדוש ברוך הוא נקמה מישראל ואדום, שהם אישים זרים ומים הזידונים, וממונים שלהם סמאל ונחש, סמאל אש הגיהנם, ממונה על אומה של ישמעאל, והוא רחב שממונה על המים].

בימינא דאברהם דדרגיה חסד נטיל נוקמא מישמעאל וממנא די"ה. ובשמאלא דיצחק דדרגיה פחד נטיל נוקמא מעשו וממנא די"ה בתרין משיחין דאינון חד מימינא משיח בן דוד. וחד משמאלא משיח בן יוסף. ובדרגא דיעקב דאיהי לקבל"ה ברזא דשכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאלא. שור לימינא דישמעאל. בגין דיהודה גל"ה בעשו. אשתכח ימינא דקדושה עם שמאלא דעשו ושמאלא דקדושה עם ימינא מסאבא דישמעאל עד כי יבא שיל"ה רעיא מהימנא בדרגיה תפארת ישראל נטיל נוקמא מערב רב. [בימין של אברהם שדרגתו חסד, נוטל נקמה מישמעאל וממונה שלו, ובשמאל של יצחק שדרגתו פחד, נוטל נקמה מעשו וממונה שלו, בשני משיחים, שהם אחד מימין משיח

בן דוד, ואחד משמאל משיח בן יוסף, ובדרגה של יעקב שהיא כנגדו בסוד של שיכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאל, שור לימין של ישמעאל, מפני שיהודה גלה בעשו, נמצא ימין בעשו, נמצא ימין של קדושה עם שמאל של עשו, ושמאל של קדושה עם ימין טמא של ישמעאל, עד כי יבוא שילה רועה נאמן בדרגתו תפארת ישראל, נוטל נקמה מערב רב].

בתלת דרגין אלין יפקוד (נ"א יפקון) כהנים ליום וישראלים מן גלותא. ובהון נטייל נוקמא מעשו וישמעאל וערב רב כגוונא דערב רב מעורבין בעשו וישמעאל הכי יעקב מעורב באברהם ויצחק ערוב דתרווייהו והכי מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף ויהא שלשלת דתרווייהו. [בשלש דרגות אלו, יפקוד כהנים לויים וישראלים מן הגלות, ובהם נוטל נקמה מעשו וישמעאל וערב רב, כמו שערב רב מעורבים בעשו וישמעאל, כך יעקב מעורב באברהם ויצחק, ערוב של שניהם, וכך מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ויהיה שלשלת של שניהם].

בכורת
השם
יחברך

ספר

הערב רב

וכל המסתעף
חלק חמישי

על פי

ספר הזוהר

סדר דברים

יוצא לאור בעזהש"ת על ידי
הוצאת "ועד גילוי פני הערב רב"

* * *

מנחם אב תשס"ד לפ"ק
עיה"ק ירושלים תובב"א

יום הנורא ט"ז תמוז **שהערב רב עשו את העגל**

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל ב שנת ב' אלפים תמ"ט לבריאת העולם: טעו ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי משה רבינו עליו השלום בושש לרדת מההר, וערבב השטן את העולם בחושך ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא), ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו', ומשלא שמעו להם – הרגום (תנחומא בהעלותך, י"ד).

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה, ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.), ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור' תוספות שאנץ סוטה י"ב).

הנשים לא התפרקו, על כן ניתן להם ראש חודש כיום מועד שלא תעשינה בו מלאכה (אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד בלוח דבר יום ביומו מנהגי ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א' בתמוז).

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים, תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה (מל"ח ט, ט).

ספר "הערב רב"

וכל המסתעף

על פי ספר הזוהר הקדוש

סדר דברים חלק ה'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי וענין ה"ערב רב", ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה, כמו שכתב הגאון הקדוש מווילנא זיע"א, שישנם חמשה מיני ערב רב, והם: ^(א) בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע, ^(ב) הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, ^(ג) הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין לבם שלם, ^(ד) הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, ^(ה) הרודפים אחר הממון. והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים", ואין בן דוד בא עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר (דברים כה, יט): "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר. (אדרת אליהו פרשת דברים)

גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ח"ו.

עוד יבואר, שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים. כמבואר בזוהר חדש וז"ל (זוהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית):

"אבל נחשים ועקרבים יש בו – ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב".

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאינו אדם יכול לשער עד כמה שיוסבול בזה ובבא על זה שעזר את הערב רב, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ודקדוקיהם, כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור הפלגה של **הָבָה גְבֻהָה לָנוּ עֵיר וּמִגְדָּל וְרָאשׁוֹ בַּשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם** (בראשית יא, ד), כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו רבינו חיים וויטאל זיע"א תלמיד האריז"ל בספרו הקדוש עץ חיים בהקדמתו.

בס"ד

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בתנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל
לשון שהוא בכל מדינה ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם,
ולעורר לבות אחינו בני ישראל בתשובה שלימה

אם אתה רוצה לדעת מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעכב את
גאולתו ופדות נפשינו רחמנא ליצלן, תלמוד בעיון בספר הזה.

במקום הקדמה

והנה מה שפתיב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון
 דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לנרמייחו וכו', עם
 היות שפשוטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר
 התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה
 אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
 יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני
 סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים
 במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
 בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך
 הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת
 בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות
 השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן הג'
 מינים מהם הוא הנקרא בת גבורים דעליהו אתמר
 המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא
 דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו'
 ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיון
 בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד
 לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק
 בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו
 ולא יצא לאויר העולם.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר הקדוש סדר דברים

זוהר הקדוש פרשת עקב א

זוהר חלק ג' פרשת עקב, רעיא מהימנא, דף רע"ג עמוד א' ... ז

א. והרי שנינו אין מתחילים בשני, ואין מסיימים ברביעי, דהיינו בבית דין עם ערב רב, שאין הם שלוחי מצוה, שלא התגירו לשם שמים, ואחר כך שנעברו מהעולם צוה הקדוש ברוך הוא לקחת שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'..... ז

זוהר הקדוש פרשת כי תצא ח

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ו עמוד ב'

ב. הקב"ה אמר וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו את העגל? לך רד כי שחת עמך, ערב רב וודאי שאתה גיירת אותם עשו את העגל..... ח

ג. קם הרועה הנאמן נשק לו בפניו ועל עיניו וברך אותו, ואמר לו תהיה מבורך מפי הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בכל מדה ומדה שלו, ובעשר ספירות שלו, ובכל שמות שלו ובכל בעלי הישיבות, וכל מלאכים ענו כולם ואמרו אמן, והקב"ה ושכינתו הודו בברכתו..... ט

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ז עמוד ב' י

ד. אם בני אדם עושים אותם אלוהות ולא ברצון שלהם, מדוע נענשים? אלא כאשר היו דור המבול ודור הפלגה יודעים בהם, והיו מקטרים להם ומשתחווים להם, ובאותו כח שהיו מקטרים להם ומשתחווים להם, היו יורדים אצלם ועושים רצונם, ומדברים בהם באלו צלמים, הרי נעשית אלוהות ועבודות זרות, משום כך הקב"ה עתיד להעביר אותם וימחה אותם מהעולם, וצלמים שלהם שהיו עובדים בהם, ונשאבו מהם רוחות וצלמים..... י

ה. כאשר יש בעולם ערב רב, יורדים להתגשם בהם, הקב"ה יעביר אותם מן העולם, זה הוא שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ואם תאמרו בזמן הגלות אחרונה אין עבודה זרה, מפני שלא יודעים בני העולם בהם, והם שיודעים בערב רב שם נמצא להם שמכעיסים הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וישראל ביניהם, וערב רב מצליחים בהם לקיים מה שכתוב אל פניו להאבידו..... יא

ז. קמו כל התנאים ואמוראים וברכו את רועה הנאמן, ואמרו לו סיני סיני מי יכול לדבר לפניך, שאתה בדיוקן אדונך, שבזמן שדיבר בהר סיני כל חיות המלאכים וחיות הכסא ועליונים ותחתונים שתקו, ולא נמצא דיבור אחר אלא שלו. ומפני שאתה בנו בדיוקן שלו, צריכים לשמוע כל בעלי הישיבה דברים מפיך אל תתן שתיקה לדיבורך..... יב

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רע"ט עמוד א' יג.....

ז. והבור ריק, זכר, רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו, וזו גלות רביעית, דור של רשעים מלא נחשים ועקרבים, רמאים כנחשים ועקרבים, שעוקרים דברי החכמים ודנים לשקר, עליהם נאמר והיו צריה לראש..... יג

ח. ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלו רשעים ערב רב, וזה בסוף הגלות, ומפני זה קץ הגאולה נוקב עד התהום רבה, ורועה נאמן, תהום הוא המות בהיפוך אותיות, ואין מות אלא עניות – אדם ובהמה תושיע ה', אדם, שנאמר בו אדם כי ימות באהל, והעמידוהו בעלי המשנה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות, ובהמה, אלו עמי הארץ שהם נכפים כסוס כפרד תחת בעלי המשנה..... טו

ט. הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, הוא מושיע למעלה ואתה למטה, ומפני שאתה בדיוקנו נאמר כך ואתה פה עמוד עמודי, שכל ישראל חוזרים לאהליהם ואתה לא, עד הגאולה האחרונה, ומי גרם זה, ערב רב שבגללם וישלך מידו את הלוחות, ומאותה שעה נפלה ולא ננאלה מערב רב שנאמר בהם וגם ערב רב עלה אתם, ככל זה לא פורשים מישראל, ושפחה מגבירתה, עד הגאולה האחרונה..... יז

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף רפ"ב עמוד א' יח.....

י. גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצוואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וממא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר ממא, בשר בשדה מרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו..... יח

יא. וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה

האלהים, והרשעים הם אבי אבות המומאה, שהם ממא מת ושרץ, שמממא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של כהן נממא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יממא..... יט

יב. כאן מוצאנו רפואה לגבי שנאמר בי ויתן את רשעים קברו, אחר שקבורה זו מפני אבא ואמא, שהם בגלות עם ישראל, מתקיים כי הפסוק ולא יממא, אליהו לא תתעכב מלרדת, שאף על פי שאתה כהן לאביו ולאמו (לא) יממא, שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו בגלות שהיא קבורה להם, ואני קבור ביניהם, בשבועה עליך בשם ה' חי וקים לא תתעכב מלרדת..... כ

יג. אם יש בהם בעלי מדות, בעלי חסד חסידים, גבורים בעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות שנאמר בהם ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, והם חכמים וגבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר היו צריה לראש, היא מתפשטת עליהם בעשר ספירות שלה וכו', לרדת עליהם, להקים השכינה עליהם – ובזמן שויפן כה וכה וירא כי אין איש, היא אומרת שלמה אהיה כעטיה, מעוטפת בעצמה שלא מתפשטת עליהם, והקב"ה צווח עליו ואומר איכה ישבה בדד..... כג

✿ ספר הזוהר סדר דברים ✿

זוהר הקדוש פרשת עקב

זוהר חלק ג' פרשת עקב, רעיא מהימנא, דף
רע"ג עמוד א'

א.

והרי שנינו אין מתחילים בשני, ואין מסיימים ברביעי,
דהיינו בבית דין עם ערב רב, שאין הם שלוחי מצוה, שלא
התגיירו לשם שמים, ואחר כך שנעברו מהעולם צוה הקדוש
ברוך הוא לקחת שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר וכתבתי
על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

תניינא למבצע על שני ככרות בשבת דאינון רמיזין בתרי לוחי
אורייתא דאתייהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה
נחתו דביה תרי זמני טוב ובשבת אתייהיבת תרין נוקבין לתרין
טבין ואע"ג דאוקמוה דשדים ממנן על זוגות כמה דאוקמוה שני
ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזוקין .
שני לבצוע על שני ככרות בשבת, שהם רמוזים בשני לוחות התורה
שנתנו בשבת זוגות, שביום שלישי ירדו שבו שתי פעמים טוב, ובשבת
ניתנה שתי נקבות לשני טובים, ואף על פי שהעמידוהו ששדים ממונים
על זוגות, כמו שהעמידוהו שתי ביצים שני אגוזים הלכה למשה מסיני,
שלוחי מצוה אינם ניזוקים].

ואי תימא והא תנינן אין מתחילין בשני ואין מסיימין בד' דהיינו
בב"ד עם ערב רב דלא הוו שלוחי מצוה דלא אתגיירו לשם
שמים ולבתר דאתעברו מעלמא מני קב"ה לנמלא שני לוחות
אבנים כראשונים ואמר (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים

אשר היו על הלוחות וגו'. [ואם תאמר, והרי שנינו אין מתחילים בשני, ואין מסיימים ברביעי, דהיינו בבית דין עם ערב רב, שאין הם שלוחי מצוה, שלא התגיירו לשם שמים, ואחר כך שנעברו מהעולם צוה הקדוש ברוך הוא לקחת שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'].

זוהר הקדוש פרשת כי תצא

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף
רע"ו עמוד ב'

ב.

הקב"ה אמר וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו את
העגל לך רד כי שחת עמך, ערב רב וודאי שאתה גיירת
אותם עשו את העגל

וישראל בגין דאינון כלילין ימינא ושמאלא תמן ה"י דילך
בשלימו הוה אית לך לאתיחדא עמה ביניהו ובגין
דאתמר כך כי הוציא שם רע על בתולת ישראל אתמר כך ולו
תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו בגלותא לא יכיל למפרש
ליה מנה כל יומיו. [וישראל מפני שהם כלולים ימין ושמאל, שם ה"י
שלך בשלימות היתה, יש לך להתייחד עמה ביניהם, ומפני שנאמר כך
כי הוציא שם רע על בתולת ישראל, נאמר כך ולא תהיה לאשה לא יוכל
לשלחה כל ימיו, בגלות לא יכול לפרוש לו ממנה כל ימיו].

ואידך הוא שם רע דאפיקת עלה אלא בתר דאתיהיבת איהי
לישראל כל מאן דאפיק שום ביש על ישראל כאילו אפיק
עלה ושום ביש הוה דאמרת לקב"ה למה יי יחרה אפך בעמך

וקב"ה אמר וכי אנת אפיק שום ביש על ישראל דעבדו ית עגל לך
 רד כי שחת עמך. ערב רב ודאי דאנת גיירת לון עבדו ית עגל
 ובגין דא כי הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה.
 [נאיך הוא שם רע שהוצאת עליה, אלא אחר שניתנה היא לישראל, כל
 מי שמוציא שם רע על ישראל כאילו מוציא עליה, ושם רע היה שאמרת
 להקדוש ברוך הוא למה ה' יחרה אפך בעמך, והקדוש ברוך הוא אמר
 וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו את העגל, לך רד כי שחת
 עמך, ערב רב וודאי שאתה גיירת אותם עשו את העגל, ומפני זה כי
 הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה].

ג.

**קם הרועה הנאמן נשק לו בפניו ועל עיניו וברך אותו, ואמר
 לו תהיה מבורך מפי הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בכל מדה
 ומדה שלו, ובעשר ספירות שלו, ובכל שמות שלו ובכל בעלי
 הישיבות, וכל מלאכים ענו כולם ואמרו אמן, והקב"ה
 ושכינתו הודו בברכתו**

**קם רעיא מהימנא נשיק ליה באנפוי ועל עיניו וברך ליה ואמר
 ליה תהא מבורך מפומא דקב"ה ושכינתיה בכל מדה ומדה
 דיליה ובעשר ספירין דיליה ובכל שמהן דיליה ובכל מארי
 מתיבתאן וכל מלאכין ענו כלחו ואמרו אמן וקב"ה ושכינתיה הודו
 בברכתיה. [קם הרועה הנאמן נשק לו בפניו ועל עיניו וברך אותו, ואמר
 לו תהיה מבורך מפי הקדוש ברוך הוא ושכינתו, בכל מדה ומדה שלו,
 ובעשר ספירות שלו, ובכל שמות שלו ובכל בעלי הישיבות, וכל מלאכים
 ענו כולם ואמרו אמן, והקדוש ברוך הוא ושכינתו הודו בברכתו].**

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף
רע"ז עמוד ב'

ד.

אם בני אדם עושים אותם אלוהות ולא ברצון שלהם, מדוע
נענשים אלא כאשר היו דור המבול ודור הפלגה יודעים
בהם, והיו מקטרים להם ומשתחווים להם, ובאותו כח שהיו
מקטרים להם ומשתחווים להם, היו יורדים אצלם ועושים
רצונם, ומדברים בהם באלו צלמים, הרי נעשית אלוהות
ועבודות זרות, משום כך הקב"ה עתיד להעביר אותם וימחה
אותם מהעולם, וצלמים שלהם שהיו עובדים בהם, ונשאבו
מהם רוחות וצלמים

ואי תימרון אי בני נשא עבדין לון אלהות ולא ברעותא דלהון
אמאי אתענשו אלא כד הוו דור המבול ודור הפלגה ידעי
בהון והוו מקטרגין (נ"א מקטריין) לון וסגדין לון ובההוא חילא דהוו
מקטרגין (נ"א מקטריין) לון וסגדין לון הוו נחתי לגבייהו ועבדי
רעותייהו וממללן בהון באינן צולמין הא אתעבידו אלוהות
ועבודת כו"ם בגין דא קב"ה עתיד לאעברא לון וימחי לון מעלמא
צולמין דלהון דהוו פלחין בהון ואשתאבו מנהון רוחין וצולמין.
[ואם תאמרו, אם בני אדם עושים אותם אלוהות ולא ברצון שלהם, מדוע
נענשים אלא כאשר היו דור המבול ודור הפלגה יודעים בהם, והיו
מקטרים להם ומשתחווים להם, ובאותו כח שהיו מקטרים להם
ומשתחווים להם, היו יורדים אצלם ועושים רצונם, ומדברים בהם באלו
צלמים, הרי נעשית אלוהות ועבודות זרות, משום כך הקדוש ברוך הוא
עתיד להעביר אותם וימחה אותם מהעולם, וצלמים שלהם שהיו עובדים
בהם, ונשאבו מהם רוחות וצלמים].

ה.

כאשר יש בעולם ערב רב, יורדים להתגשם בהם, הקב"ה יעביר אותם מן העולם, זה הוא שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ואם תאמרו בזמן הגלות אחרונה אין עבודה זרה, מפני שלא יודעים בני העולם בהם, והם שיודעים בערב רב שם נמצא להם שמכעיסים הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וישראל ביניהם, וערב רב מצליחים בהם לקיים מה שכתוב אל פניו להאבידו

וכך אית בעלמא ערב רב נחתין לאתגשמא בהון וקב"ה יעבר לון מן עלמא הה"ד ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ואי תימרון בזמנא דגלותא בתראה לית עכו"ם בגין דלא ידעין בני עלמא בהון ואינן ידיעין בערב רב תמן אשתכח לון דמכעיסין לקב"ה ושכינתיה וישראל ביניהו וערב רב מצליחין בהון לקיים מאי דכתיב ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו. [וכאשר יש בעולם ערב רב, יורדים להתגשם בהם, והקדוש ברוך הוא יעביר אותם מן העולם, זה הוא שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, ואם תאמרו בזמן הגלות אחרונה אין עבודה זרה, מפני שלא יודעים בני העולם בהם, והם שיודעים בערב רב שם נמצא להם שמכעיסים הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וישראל ביניהם, וערב רב מצליחים בהם לקיים מה שכתוב אל פניו להאבידו].

ו.

קמו כל התנאים ואמוראים וברכו את רועה הנאמן, ואמרו לו סיני סיני מי יכול לדבר לפניך, שאתה בדיוקן אדונך, שבזמן שדיבר בהר סיני כל חיות המלאכים וחיות הכסא ועליונים ותחתונים שתקו, ולא נמצא דיבור אחר אלא שלו. ומפני שאתה בנו בדיוקן שלו, צריכים לשמוע כל בעלי הישיבה דברים מפיו אל תתן שתיקה לדיבורך

קמו כל תנאים ואמוראים וברכו לרעיא מהימנא ואמרו ליה סיני סיני מאן יכיל למלא קדמך דאנת בדיוקנא דסאריך דבזמנא דמליץ בטורא דסיני כל חיון דמלאכין וחיון דכרסייא ועלאין ותתאין שתקו ולא אשתכח דבור אחרא אלא דיליה ובגין דאת בריה בדיוקנא דיליה צריך למשמע כלליו מארי מתיבתא מלין מפומך אל תתן שתיקה למלאך. [קמו כל התנאים ואמוראים וברכו את רועה הנאמן, ואמרו לו סיני סיני מי יכול לדבר לפניך, שאתה בדיוקן אדונך, שבזמן שדיבר בהר סיני כל חיות המלאכים וחיות הכסא ועליונים ותחתונים שתקו, ולא נמצא דיבור אחר אלא שלו. ומפני שאתה בנו בדיוקן שלו, צריכים לשמוע כל בעלי הישיבה דברים מפיו אל תתן שתיקה לדיבורך].

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף
רע"ט עמוד א'

ז.

והבור ריק, זכר, רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו,
וזו גלות רביעית, דור של רשעים מלא נחשים ועקרבים,
רמאים כנחשים ועקרבים, שעוקרים דברי החכמים ודנים
לשקר, עליהם נאמר והיו צריה לראש

כי עוד חזון למועד ויפה לקץ ולא יכזב ואוקמוה דהאי קרא
נוקבא ויורד עד תהומא רבא. מאן הוא דנחית לתהום רבא
לאשכחא זמנא דא אלא אנת דאתמר בך צדקתך כהררי אל
משפטיך תהום רבה. כמה מארי מתניתין דבעו לנחתא לעומקרא
דהלכה לאשכחא תמן קץ דפרקנא ונחתו תמן ולא סליקו ואע"ג
דלישנהון הות כפטיש יפוצץ סלע חליש פטיש דלהון לנקבא
בההוא סלע ומאן דנקיבו דיליה בההוא סלע בלא רשו אתא חויא
לנשכא ליה. ואית אחרנין דנקיבו לה עד דמטו לתהומא רבא ולא
סליקו מתמן. נכי עוד חזון למועד ויפה לקץ ולא יכזב, והעמידוהו זה
הפסוק נוקב ויורד על התהום הגדול, מי הוא שיורד לתהום גדול למצוא
זמן זה, אלא אתה שנאמר בך צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה,
כמה בעלי המשנה שרצו לרדת לעומק ההלכה, למצוא שם קץ הגאולה,
וירדו שם ולא עלו, ואף על פי שלשונם היתה כפטיש יפוצץ סלע, נחלש
פטיש שלהם לנקב באותו סלע, נחלש פטיש שלהם לנקב באותו סלע,
ומי שנקב שלו באותו סלע בלי רשות, בא נחש לנשוך אותו, ויש אחרים
שנקבו אותו עד שהגיעו לתהום הגדול, ולא עלו משם.

ובזמנא דנוקבא פתיחא כל מאן דהוה נפיל תמן לא הוה סליק
ומשיח בן דוד נפל תמן עם משיח בן יוסף דחד איהו
עני ורוכב על חמור. וחד איהו בכור שורו דא משיח בן יוסף והאי
איהו כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. ובג"ד

אקרי משיח בר נפלי ואיהי נפלת בתרייהו ואתמר עלה נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ואנת הוא בעל חבור ישלם כסף ישיב לבעליה והמת יהיה לו דא משיח בן יוסף דעתיד לאתקמלא. [ובזמן שהנקב פתוח, כל מי שהיה נופל שם לא היה עולה, ומשיח בן דוד נפל שם עם משיח בן יוסף, שאחד הוא עני ורוכב על חמור, ואחד הוא בכור שורו זה משיח בן יוסף, וזה הוא כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור, ומפני זה נקרא משיח בן נפלים, והיא נופלת אחריהם ונאמר עליה נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, ואתה הוא בעל חבור ישלם כסף ישיב לבעליו, והמת יהיה לו זה משיח בן יוסף שעתיד להיהרג].

נחת בגיניה דודאי ארבע גליות הוו תלת לקבל תלת קליפין דאגוזא דאינון תהו קו ירוק קליפה ירוקא דאגוזא. תניינא בהו אבנין מפולמין דאינון סלעים תקיפין דמ"מ פסקו מינייהו כמה פסקות ונקיט לון לאפקא מיא דאורייתא ובג"ד אתקריאו אבנים מפולמות דמנייהו מיין נפקין קליפה תליתאה דקיקא גלותא תליתאה דהוה זעיר והאי איהו וחשך גלותא רביעאה תהום רבה חלל דאגוזא והאי איהו וחשך על פני תהום. [יורד בגלגל, שוודאי ארבע גליות הן, שלש כנגד שלש קליפות האגוז, שהן תהו, קו ירוק קליפה ירוקה של האגוז, שהן תהו, קו ירוק קליפה ירוקה של האגוז, שני בהו, אבנים חזקות (פ"א לחות) שהן סלעים חזקים, שבעלי משנה פסקו מהם כמה פסקים, ואחזו אותם להוציא מי התורה, ומפני זה נקראו אבנים מפולמות שמהם מים יוצאים, קליפה שלישית דקה, גלות שלישית שהיתה קטנה, וזה הוא וחושך, גלות רביעית תהום רבה, חלל האגוז, וזהו הוא וחושך על פני תהום].

ואתקרי בור דנפל שמה שור דא דכתיב ביוסף בכור שורו הדר לו דאתמר ביה וישליכו אותו חבורה. נוקבא בישא והבור רק דכורא (נ"א דבורא) רק בלא תורה אבל נחשים

ועקרבים יש בו. ודא גלותא רביעאה דור דרשעים מלא נחשים ועקרבים רמאים כנחשים ועקרבים דעקרינ מלי דרבנן ודיינינ לַשְׁקֵרָא עֲלֵיהוּ אַתְמַר הִיו צְרִיח לְרֹאשׁ. [ונקרא בור שנפל שמה שור, זה שכתוב ביוסף בכור שורו הדר לו, שנאמר בו וישליכו אותו הבורה, נקיבה רעה, והבור ריק, זכר, רק בלי תורה, אבל נחשים ועקרבים יש בו, וזו גלות רביעית, דור של רשעים מלא נחשים ועקרבים, רמאים כנחשים ועקרבים, שעוקרים דברי החכמים ודנים לשקר, עליהם נאמר והיו צריח לראש].

ח.

ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלו רשעים ערב רב, וזה בסוף הגלות, ומפני זה קץ הגאולה נוקב עד התהום רבה, ורועה נאמן, תהום הוא המות בהיפוך אותיות, ואין מות אלא עניות – אדם ובהמה תושיע ה', אדם, שנאמר בו אדם כי ימות באהל, והעמידוהו בעלי המשנה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות, ובהמה, אלו עמי הארץ שהם נכפים כסוס כפרד תחת בעלי המשנה

ויפן כה וכה וירא כי אין איש דישראל באלין רשיעיא ערב רב ודא בסוף גלותא ובגין דא קץ דפורקנא נוקבא עד התהום רבה. ורעיא מהימנא תהום הוא המות בהיפוך אתון ולית מות אלא עניותא אנת נחיתת תמן. והא קא אתבריר לַעֲלֹא קמי תנאים ואמוראים וכלהו נחתין בגינך בתהומא לסייע לך ואנת תניא דמסייע לך יתיר מכלהו בגין דאנת לויתן (נחש בריח) דימא דאורייתא מאריה דכל נונין לויתן אתקרי על שם אורייתא דאתמר ביה כי לוית חן הם לראשך וכך אדם ובהמה תושיע יי אדם דאתמר ביה אדם כי ימות באהל ואוקמוה מארי מתניתין אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ולית מיתה אלא

עניותא ובהמה אלין עמי הארץ דאינון מתכפיין כסום כפרד תחות מארי מתניתין. [ויפן כה וכה וירא כי אין איש ישראל באלו רשעים ערב רב, וזה בסוף הגלות, ומפני זה קץ הגאולה נוקב עד התהום רבה, ורועה נאמן, תהום הוא המות בהיפוך אותיות, ואין מות אלא עניות, אתה ירדת שם, והרי מתברר למעלה לפני התנאים ואמוראים, וכולם יורדים בגללך בתהום לסייע לך, ואתה שנויה בברייתא שמסייעת לך יותר מכולם, מפני שאתה לויתן (נחש ברח) של ים התורה, אדון כל הדגים לויתן נקרא, על שם תורה שנאמר בה כי לוית חן הם לראשך, ובך אדם ובהמה תושיע ה', אדם, שנאמר בו אדם כי ימות באהל, והעמידוהו בעלי המשנה אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עניות, ובהמה, אלו עמי הארץ שהם נכפים כסום כפרד תחת בעלי המשנה].

אדהכי הא בוצינא קדישא (אתא) פתח רעיא מהימנא ואמר מארי מתניתין מאן איהו לויתן אמר ליה בוצינא קדישא האי איהו דדרגיה עמודא דאמצעיתא וצדיק דאתמר ביה גוף וברית חשבינן חד ואתרבי בימא דא דאיהי אימא עלאה ים דבה מייחדין לקב"ה כ"ה אתון דאינון ים בחושבן ואיהו בה. אמר ר"מ ודאי לויתן דקאים על שפת הים ועלמא קאי על סנפירי דא צדיק יסוד עולם דכל עלמא קאים עליו. אמר בוצינא קדישא זכאה חולקך ר"מ (כאן חסר). [בינתיים הרי הנר הקדוש בא, פתח הרועה הנאמן ואמר, בעלי המשנה, מי הוא לויתן, אמר לו הנר הקדוש זה הוא שדרגתו עמוד האמצע, וצדיק שנאמר בו גוף וברית אנו מחשבים אחד, וגדל בים הזה שהיא אמא עליונה י"ם, שבה מייחדים את הקדוש ברוך הוא עשרים וחמש עשרים וחמש אותיות שהם ים בחשבון, והוא בה, אמר הרועה הנאמן וודאי לויתן שעומד על שפת הים, והעולם עומד על סנפיריו זה צדיק יסוד עולם, שכל העולם עומד עליו, אמר הנר הקדוש זכאי חלקך רועה נאמן, (כאן חסר)].

בת קול בגלותא עד דתיתי אנת לגבה דאנת קול דילא דכל אשה בת בעלא כמה דאת אמר ותהי לו לבת מאורשה איחי לך עדיין לא עבדת (ד"א עאלת) עמה לחופה. [בת קול בגלות, עד שתבוא אתה אצלך שאתה קול שלה, שכל אשה בת בעלה, כמו שאתה אומר ותהי לו לבת, מאורשה היא לך עדיין לו (ד"א עשית) נכנסת עמה לחופה].

ט.

הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, הוא מושיע למעלה ואתה למטה, ומפני שאתה בדיוקנו נאמר בך ואתה פה עמוד עמדי, שכל ישראל חוזרים לאהליהם ואתה לא, עד הגאולה האחרונה, ומי גרם זה, ערב רב שבגללם וישלך מידו את הלוחות, ומאותה שעה נפלה ולא נגאלה מערב רב שנאמר בהם וגם ערב רב עלה אתם, בכל זה לא פורשים מישראל, ושפחה מגבירתה, עד הגאולה האחרונה

אתמר צעקה הנערה המאורשה ואין מושיע לה והכי שכינתא אימא דילא (נ"א עלאה) צועקת על בנה ואין מושיע לה עד דייתי עמודא דאמצעיתא בגינה דאיהו מושיע דבגינה אתמר הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא מושיע לעילא ואנת לתתא ובגין דאנת בדיוקניה אתמר בך ואתה פה עמוד עמדי דכלהו ישראל אהדרו לאהליהון ואנת לאו עד פורקנא בתרייתא ומאן גרם דא ערב רב. דבגינייהו וישלך מידו את הלוחות. ומהיאי שעתא נפלה ולא אתפרקת מערב רב דאתמר בהון וגם ערב רב עלה אתם בכל דא לא אתפרשן מישראל ושפחה מגברתה עד פורקנא בתרייתא. [נאמר, צעקה הנערה המאורשה ואין מושיע לה, וכך השכינה אמא שלה (נ"א עליונה) צועקת על בניהם ואין מושיע לה, עד שיבוא עמוד האמצע, בגללה, שהוא מושיע, שבגללה נאמר הנה

מלכך יבוא לך צדיק ונושע, הוא מושיע למעלה ואתה למטה, ומפני שאתה בדיוקנו נאמר בך ואתה פה עמוד עמדי, שכל ישראל חוזרים לאהליהם ואתה לא, עד הגאולה האחרונה, ומי גרם זה, ערב רב שבגללם וישלך מידו את הלוחות, ומאותה שעה נפלה ולא נגאלה מערב רב שנאמר בהם וגם ערב רב עלה אתם, בכל זה לא פורשים מישראל, ושפחה מגבירתה, עד הגאולה האחרונה].

זוהר חלק ג' פרשת כי תצא, רעיא מהימנא, דף
רפ"ב עמוד א'

י.

גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקברים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו

גבירתה גן שפחה אשפה מטונפת מסטרא דערב רב. אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מסטרא דעץ הדעת טוב ורע מסטרא דע"ז אתקריאת שבתאי לילית אשפה מטונפת בגין דצואה מעורבת מכל מיני טנוף ושרץ דזרקין בה כלבים מתים וחמורים. מתים בני עשו וישמעאל קבורים בה. עכו"ם דאינון כלבים מתים קבורים בה ואיהי קבר דע"ז דקברין בה ערלים דאינון כלבים מתים שקץ וריח רע מטונף מוסרח משפחה בישא

איהי סרכא דאחידא בערב רב מעורבים בישראל^א. ואחידת בעצם ובשר דאינון בניע שו וישמעאל^ב עצם מת ובשר טמא בשר בשדה טרפה דעל^ג אתמר לכלב תשליכון אותו. [גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו].

יא.

וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמטמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא

וכגון^א דאית תריסר מזלות מסטרא דטוב הכי אית תריסר מזלות מסטרא דרע הדא הוא דכתיב שנים עשר נשיאים לאמותם דזה לעמת זה עשה האלקים ורשיעייא אינון אבי אבות הטומאה דאינון טמא מת ושרץ דמטמא לב"נ מאוירו ומתוכו ומגבו ואפי' תוך תוכו דכהנא מסתאב בהון ובגין דא על כל נפשות מת לא יבא דרשע קרוי מת. ובוצינא קדישא לאביו ולאמו לא יטמא. [וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש

שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמטמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא].

יב.

כאן מצאנו רפואה לגבי שנאמר בי ויתן את רשעים קברו, אחר שקבורה זו מפני אבא ואמא, שהם בגלות עם ישראל, מתקיים בי הפסוק ולא יטמא, אליהו לא תתעכב מלרדת, שאף על פי שאתה כהן לאביו ולאמו לא יטמא, שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו בגלות שהיא קבורה להם, ואני קבור ביניהם, בשבועה עליך בשם ה' חי וקים לא תתעכב מלרדת

הבא אשכחנא אסוותא לגבי דאתמר ביה ויתן את רשעים קברו. בתר דקבורה דא בגין אבא ואימא דאינון בגלותא עם ישראל אתקיים בי קרא ולא יטמא. אליהו לא תתעכב מלנחתא דאע"ג דאנת כהנא לאביו ולאמו (לא) יטמא דהא קב"ה ושכינתיה בגלותא דאיהי קבורה לון אנא קבור בינייהו באומאה עלך בשם יי' חי וקיים לא תתעכב מלנחתא. מלאכין קדישין מארי דגדפין באומאה עלייכו טולו אומאה דא וסליקו לה על גדפייכו שבועת יי' בח"י צדיק וקיים עמודא דאמצעיתא טולו אומאה דא וסליקו לה על גדפייכו במטרוניתא שבועת יי' בח"י צדיק וקיים עמודא דאמצעיתא טולו אומאה דא וסליקו לה על גדפייכו במטרוניתא ביקרא דילה לגבי קב"ה. [כאן מצאנו רפואה לגבי שנאמר בי ויתן את רשעים קברו, אחר שקבורה זו מפני אבא ואמא, שהם בגלות עם ישראל, מתקיים בי הפסוק ולא יטמא, אליהו לא תתעכב

מלרדת, שאף על פי שאתה כהן לאביו ולאמו (לא) יטמא, שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו בגלות שהיא קבורה להם, ואני קבור ביניהם, בשבועה עליך בשם ה' חי וקים לא תתעב מלרדת, מלאכים קדושים בעלי הכנפים, בשבועה עליכם קחו שבועה זו והעלו אותה על כנפיהם שבועת ה' בחי' צדיק וקים עמוד האמצע, קחו שבועה זו והעלו אותה על כנפיהם במלכה בכבוד שלה לגבי הקדוש ברוך הוא].

מלאכין עילאין שליחן דקב"ה מימינא ומלאכין שליחן דיליה משמאלא ומלאכים דאבא ואמא יהון סתרין לה עילא ותתא ומכסין לה באת ו' בשית גדפין דיליה דאתמר ביה שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים דשבועה דיליה דאיהי ה' רביעאה ובשתים יכסה רגליו דיליה ובשתים מעופפים לה. [מלאכים עליונים שלוחי הקדוש ברוך הוא מימין, ומלאכים שלוחים שלה משמאל, ומלאכים של אבא ואמא יהיו סובבים אותה מעלה ומטה ומכסים אותה באות ו' בשש כנפים שלו שנאמר בו שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגו', בשתים יכסה פניו, של השבועה שלו שהיא ה' רביעית, ובשתים יכסה רגליו שלה, ובשתים מעופפים לה].

ואנת אליהו דסליקת לעילא העילות והוא טעין לך מכל טוב נחות לגבה ותהוי כרוב תחותא לנחתא בך מלאה כל טוב ומלאכין דאבא ואימא דאינון ידו"ד (ס"א אסתרו לה) אסחרו לך בנחיתו דיליה ומלאכין דבעלה ברא דאבא ואמא ו' כסיאו לה ומעפפין לה משית גדפין אב"ג ית"ץ וב"ל"ו דתליין מנייהו כחשבון ל"ו ודאי איהו שרפים עומדים ממעל לו ונחיתת ה' (נ"א ידו"ד) דיליה טמירא מכוסה בחון ומלאכין דאינון דצדיק ח"י עלמין אסמיכו לה עלייכו כחיון דסמכי לכרסייא. [ואתה אליהו שעולה למעלה לעלת העילות, והוא מטעין לך מכל טוב, רד אצלה ותהיה כרוב תחתיה, לרדת לך מלאה כל טוב, ומלאכים של אבא ואמא שהם י"ה סובבים אותך (נ"א אותה) בירידה שלה, ומלאכים של בעלה בהן של

אבא ואמא ו', מכסים אותה ומעופפים לה בשש כנפים אבנית"ן, ובל"ו שתלויים מהן כחשבון ל"ו, וודאי הוא שרפים עומדים ממעל לו, וודאי הוא שרפים עומדים ממעל לו, ויורדת ה' (נ"א י"ה) שלו טמונה מכוסה בהם, ומלאכים שהם של צדיק ח"י עולמים, סימכו אותה עליכם כחיות שסומכות הכסא].

דאע"ג דה"א דאצילות דשמא דידו"ד איהי סמיכת לכלהו לית לכון לפרחא לעילא ולנחתא לתתא בר מינה כאברין דגופא דלית להון תנועה בר מנשמתא דאברין דאית לה אתפשטו עלייכו לסמכא לכון בהון דהכי איהי ה' כימא אי אית לה מאנין מתמליין מנה ומתפשטין בהון כנחלים דמתפשטן מן ימא על ארעא ואי לאו איהי ה' בגרמא יחידאה בלא אתפשטותא דנחלין. [שאף על פי שה"א של אצילות של השם יהו"ה, היא סומכת את כולם, אין לכם לפרוח למעלה ולרדת למטה חוץ ממנה, באברי הגוף שאין להם תנועה חוץ מהנשמה, שאיברים שיש לה, מתפשטים עליכם לסמוך אתכם בהם, שכך היא ה' כים, אם יש לה כלים מתמלאים ממנה ומתפשטים בהם, כנחלים שמתפשטים מן הים על הארץ, ואם לא, היא ה' בעצמה יחידה בלי התפשטות הנחלים].

יג.

אם יש בהם בעלי מדות, בעלי חסד חסידים, גבורים בעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות שנאמר בהם ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, והם חכמים ונבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר היו צריה לראש, היא מתפשטת עליהם בעשר ספירות שלה וכו', לרדת עליהם, להקים השכינה עליהם – ובזמן שויפן כה וכה וירא כי אין איש, היא אומרת שלמה אהיה כעטיה, מעוטפת בעצמה שלא מתפשטת עליהם, והקב"ה צווח עליו ואומר איכה ישבה בדד

הבי מאנין דשכינתא אינון מלאכין קדישין לעילא וישראל לתתא אי אית בהון מארי מדות מארי חסד חסידים גבורים מארי תורה נביאים וכתובים צדיקים אנשי מלכות דאתמר בהו ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך בעמידה דצלותא בהיכלא דמלאכא אלקים מלאכא דילא ידו"ד והם חכמים ונבונים ראשי ישראל ולא ראשי ערב רב דאתמר בהון היו צריה לראש איחי אתפשטת עלייהו בעשר ספירן דילא בהחוא זמנא נחית עלת העלות ביו"ד ה"א וא"ו ה"א לנחתא עלייהו לאקמא שכינתא עלייהו. ובזמנא דויפן כה וכה וירא כי אין איש איחי אמרת שלמה אהיה כעוטיה מעוטפת בגרמא דלא אתפשטת עלייהו וקב"ה צווח עלה ואמר איכה ישבה בדד. [כך כלי השכינה הם מלאכים קדושים למעלה וישראל למטה, אם יש בהם בעלי מדות, בעלי חסד חסידים, גבורים בעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות שנאמר בהם ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, בעמידת התפלה, בהיכל המלך, בעמידת התפלה, בהיכל המלך אדנ"י, המלך שלה יהו"ה, והם חכמים ונבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר היו צריה לראש. היא מתפשטת עליהם בעשר ספירות שלה, ובאותו זמן יורד ספירות שלה, ובאותו זמן יורד עלת העילות ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, לרדת עליהם, להקים

השכינה עליהם, ובזמן שויפן כה וכה וירא כי אין איש, היא אומרת שלמה אהיה כעטיה, מעוטפת בעצמה שלא מתפשטת עליהם, והקדוש ברוך הוא צווח עליו ואומר איכה ישבה בדד].

בעזהש"ת

ספר

"מי לה' אלי"

בו יבואר:

- א. מעשה נורא בהשגחה פרטית.
- ב. יום הנורא – ט"ז בתמוז" שהערב רב עשו את העגל.
- ג. התיקונים שצריכים לעשות לתקן הקלקול הגדול הזה, ומה תקנתו מי הם המקלקלים, מי הם המתקנים מי יזכה ומי לא יזכה השכר והעונש.
- ד. מעשה נורא מהחפץ חיים זצ"ל.
- ה. החילוק הגדול אחר מעשה העגל, בין אלו ששמעו את משה שצועק מי לה' אלי, ורצו תיכף ומיד לקראת משה רבינו עליו השלום, ומה בין אלו שלא שמעו את הכרוז ולא הקשיבו בקולו של מרע"ה.
- ו. ביאור בדברי החפץ חיים זצ"ל מדברי הזוהר הקדוש החילוק בין גן עדן העליון לגן עדן התחתון.

v

יום גבר האויב ותבקע העיר
שבעה עשר בתמוז תשס"ז לפ"ק
פה עיה"ק בית שמש יצ"ו

הספר נדפס לזכות את הרבים
ומתחלק בחנם לכל דורש ומבקש

v

ענין השכר ועונש הוא אחד מהיסודות
הגדולים בקדושת ישראל וטהרתן

v

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים
מספר זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה
ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם
ולעורר לבות אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

v

שם המחבר לא נזכר, כי לא הבאנו בו
אומר הבא מן החדש רק דברים בשם
אומרם, וקבל האמת ממי שאמרה.

מי לה' אלי

ספר "מי לה' אלי"

— פרק א' —

מעשה נורא בהשגחה פרטית

אצלנו בחברה מזכי הרבים ידוע, שכל ההצלחה שלנו הוא, כי הרבה פעמים אנחנו מכניסים ביום אחד אפילו מאה וחמישים שעות (כמה עסקנים ביחד) כדי לגמור את העבודה בתוך זמן קצר, זאת אומרת שחלק מן הפועלים העוסקים בהפצת היהדות עובדים מעת לעת שלם ויותר, והרבה פעמים רואים אחר כך דברים נפלאים, ואכמ"ל.

מי לה' אלי

וזה מה שקרא עכשיו, עבדנו לסדר הספרים של הערב רב, הרבה אנשים, הרבה שעות, בכל הכוחות כמעט עד כדי חלשות, ובס"ד גדולה שאין להעריך גמרנו העבודה בט"ז בתמוז.

ביום י"ז בתמוז בבוקר, אחד מן העסקנים למד בספר לוח "דבר בעתו", וראה מה שאתם תראו כעת. ותבינו שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם בהשגחה פרטית, שהתיקון הזה המלחמה נגד הערב רב, נעשה בדיוק ביום הזה שהערב רב עשו את העגל והרגו את החור, וגם רצו להרוג את אהרן הכהן אם לא יעשה להם את העגל, ולכן מי שרוצה לזכות למה שרבינו הקדוש בעל חפץ חיים זצ"ל ועוד צדיקים קדושים זכו, ראה בספר הערב רב חלק ט"ז יראה ויעשה לזכות לפרסם הספרים האלו בכל העולם כולו. ראה להלן.

מי לה' אלי

— פרק ב' —

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב עשו את העגל

יום הנורא "ט"ז תמוז" שהערב רב
עשו את העגל בב' אלפים שנת תמ"ט: טעו
ישראל בהיותם למרגלות הר סיני (!), כי
משה רבינו עליו השלום בושש לרדת
מההר, וערבב השטן את העולם בחושך
ואפילה, שיטעו לחשוב שמת (רש"י תשא),
ויקהל הערב רב על הזקנים ותבעום לעשות
להם אלהים אחרים אשר ילכו לפניהם וכו',
ומשלא שמעו להם — הרגום (תנחומא
בהעלותך, י"ד).

מי לה' אלי

הערב רב שחטו את חור

ויפנו לחור בן כלב ומרים הנביאה,
ויוכיחם, ויהרגהו גם כן (סנהדרין ז.),
ויבואו לאהרן "ויבן (= הבין) מחור הזבוח
לפניו" ונתיירא שלא ירצחוהו נפש, ויעש
ביצוע בדין (שם), ויצא העגל הלז שנעשה
מתכשיטי האספסוף ומעשה שטן הצליח
שהיתה בו רוח חיים (רש"י תשא, ור'
תוספות שאנץ סוטה י"ב).

שכר הנשים שלא פרקו נזמי הזהב שלהם להערב רב

הנשים לא התפרק, על כן ניתן להם ראש
חודש כיום-מועד שלא תעשינה בו מלאכה
(אורח חיים סימן תי"ז. ועיין עוד במנהגי

מי לה' אלי

ראש חודש, ביום ל' בתשרי וביום א'
בתמוז).

**ביום שנעשה בו העגל ט"ז בתמוז,
ראוי לקרוא קריאת שמע בחצות
היום**

מהראוי לקרוא קריאת שמע בחצי היום
כי בא שש, לפי מה שכתוב בתיקונים,
תיקון ע' להגביר האמונה נגד הכפירה
(מל"ח ט, ט)

ראה בלוח יום ביומו ביום ב' דראש
חודש תמוז, על פי ה"מורה נבוכים", (ג,
כט) על מנהג עובדי עבודה זרה לבכות בב'
תמוז (יחזקאל ח, יד).

* * *

מי לה' אלי

ז'מני ת'שובה מ'משמשים ו'באים

דורשי רשומות היו אומרים: תמו"ז,
ראשי תיבות: זמני תשובה ממשמשים
ובאים, הימים מתקצרים והלילות
מתארכים, וכך חשים הכל שהזמן קרב ובא
יותר לימים הנוראים (מיום א' תמוז עד
מאה ימים, חל יום הכיפורים).

ז'ריזים מ'קדימים ו'עושים ת'שובה

לכן גם זריזים מקדימים ועושים תשובה
(בימים אלה הוות דא מרגלא בפומיה בעל
הספר הקדוש בעל אהבת ישראל זצ"ל).

* * *

מי לה' אלי

— פרק ג' —

המלחמה נגד הערב רב

מעשה נורא מהחפץ חיים

ויעמד משה בשער המחנה

ויאמר:

”מי לה' אלי”

ויאספו אליו כל בני לוי:

(שמות לב כו)

החילוק הגדול (אחר מעשה העגל), בין
אלו ששמעו את משה שיצוהם מי לה'
אלי, ורצו תיכף ומיד לקראת משה רבינו
עליו השלום, ובין אלו שלא שמעו את

מי לה' אלי

הכרוז ולא הקשיבו בקולו של
משה רבינו ע"ה.

בספר ליקוטי חפץ חיים דף קס"ח וזה
לשוננו:

רב אחד ביקר אצל החפץ חיים זצ"ל
כשעמד לפניו שאלו החפץ חיים זצ"ל
האם הוא כהן או ישראל? השיב לו הרב
"ישראל" אני, אמר לו החפץ חיים "אני
כהן"! – חזר בעל החפץ חיים ושאלו :
היודע אתה מה הנפקא מינה בזה שאני
כהן ואתה ישראל? – ומיד השיב בעצמו:
לכשיבא משיח צדקיני במהרה בימינו,
יעלו כולם לירושלים וכל אחד מישראל
יחפוץ להכנס לעזרה ולהקריב קרבנות
ולעבוד את עבודת בית המקדש.

כולנו נרוץ אל שערי בית המקדש,
וכשיגיע עד השער יעמדו שם שוערים
ויבדקו את כל הרוצים להכנס, ואז

מי לה' אלי

יפרידו בין שנינו. לי יתנו להכנס פנימה,
ואילו אתה תידרוש להישאר בחוץ.

קנאת הנשאים בחוץ תהיה גדולה עד
מאוד, שהנה הכהנים יזכו לדבר הנכסף
– לעבוד את עבודת הקודש, ולישראלים
לא תינתן רשות לעבודה, המשיך החפץ
חיים ושאל" היודע אתה מהו הגורם
למצב זה? הבה ואספר לך: לפני כשלושת
אלפי שנה, עמד משה במדבר וקרא: מי
לה' אלי!, אבות אבותי נזדרזו לשמע
הקריאה והתייצבו לפני משה, אבות
אבותיך לא נענו לקריאה. כשכר על
היענותם לקריאה, זכו אבות אבותי
במעלת הכהונה. וסיים החפץ חיים את
דבריו באמרו: "לשם מה אני מספר לך
את כל זה?

היות שלכל איש מישראל יש רגעים בימי
חיו, שבהם הוא שומע קול פנימי
המכריז ואומר:

מי לה' אלי

מי לה' אלי

כאשר תשמע קריאה זו ביום מן הימים מהדהדת
בליבך פנימה, חושה, אל תעמוד!!!

אל תחזור על השגיאה של אבותיך! אשר הפסידו
לנצח דבר נפלא שיכלו לקבל בקלות, ולא נענו
לקריאה. אלא רוץ מיד לקול הקריאה, לבל
תחמיץ את ההזדמנות!!!

עוד אפשר לפרש ולהבין בביאור דברי החפץ חיים
זצ"ל, במה שכתוב בזוהר הקדוש, ומובא בחק
לישראל יום ב' פרשת חקת, וזה לשונו:

– פרק ד' –

החילוק בין גן עדן העליון
לגן עדן התחתון:

תא א חזי, זכאין דזכאן לאתקשרא בצורא דחיי, א בוא וראה, צדיקים הזוכים להתקשר בצרור החיים, הם זוכים לראות בכבוד המלך העליון הקדוש, כמו שאתה אומר לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. והם המדור שלהם הוא

שלד

חקת ליום שני

זוהר

תרגום הזוהר

יותר עליון מכל המלאכים הקדושים וכל מדריגותיהם, כי מקום עליון זה אין העליונים והתחתונים זוכים לראותו. זהו שכתוב עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'.

ב ואלו שאינם זוכים לעלות כל כך כמו אלו, מקום יש להם למטה כפי דרכיהם, ואלו אינם זוכים למקום ההוא ולראות כמו שרואים אלו שלמעלה, ואלו עומדים במקום של עדן התחתון ולא יותר. ואם תאמר מהו עדן התחתון. אלא זה הוא עדן שנקרא חכמה התחתונה, והיא עומדת על הגן שבארץ וההשגחה של עדן הזה עליו, ואלו עומדים בזה הגן ונהנים מעדן הזה.

ג מה בין עדן התחתון לעדן העליון. כיתרון האור מן החושך. עדן התחתון נקרא עדנה, שהיא נקבה. עדן העליון נקרא עדן, שהוא זכר, עליו כתוב עין לא ראתה אלהים זולתך. זה העדן התחתון נקרא גן כלפי עדן שלמעלה, וזה הגן נקרא עדן כלפי הגן שלמטה. ואלו הנמצאים בגן שלמטה נהנים מאותו העדן שעליהם, בכל שבת ושבת ובכל חודש וחודש, זהו שכתוב והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'. ד ועל אלו אמר שלמה, מן החיים אשר המה חיים עדנה, כי אלו הם במדרגה עליונה יותר מהם. מי הם אלו. היינו אלו שכבר מתו וקבלו עונשם שתי פעמים. ואלו נקראים כסף מזוקק, שנכנס לאור פעם ושתיים ויצא ממנו הזוהמא, ונתברר ונעשה נקי. וטוב משניהם את אשר עדן לא היה, היינו הרוח ההוא העומד למעלה ומתעכב מלדת למטה, שזה עומד בקיומו ואין לו לקבל עונש, ויש לו מזון מהמזון ההוא העליון שלמעלה למעלה.

ה טוב מכולם, מי שלא נפרד מהקב"ה, ואינו בגלוי, וכל דבריו הם בצנעה. זה הוא זכאי חסיד ששמר מצוות התורה וקיים אותן ועסק בתורה יומם ולילה, זה נאחז ונהנה

אינון זכאן למחמי ביקרא עלאה דמלכא קדישא, כמה דאת אמר (תהלים כז ד) לחזות בנועם יי ולבקר בהיכלו. ואינון מדוריהון יתיר ועלאה מפל אינון מלאכין קדישין וכל דרגין דילהון, דהא ההוא אתרא (נ"א חדרה) עלאה לא זכאן עלאין ותתאין למחמי ליה, דהא הוא דכתיב (ישעיה סד ג) עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. ב ואינון דלא זכאן כל כף באינון דוכתי, אית לון לתתא כפום ארתיהו. ואלין לא זכאן לסלקא לההוא אתר ולמחמי כמה דתמאן אינון דלעילא, ואלין קימי בקיומא דעדן תתא ולא יתיר. ואי תימא מאן עדן תתא. אלא דא עדן דאקרי חכמה תתא, ודא קימא על גן דבארעא, ואשגחותא דהאי עדן עליה (ולא יתיר), ואלין קימי בהאי גן, ואתהנון מעדן דא. ג ומאי בין עדן תתא לעלאה. כיתרון האור מן החושך. עדן תתא אקרי עדנא, נוקבא. עדן עלאה אקרי עדן, דכר. עליה כתיב עין לא ראתה אלהים זולתך. האי עדן תתא אקרי גן לעדן דלעילא, והאי גן אקרי עדן לגן דלתתא. ואלין דמשפכתי בגן תתא אתהנון מהאי עדן דעליהו, בכל שבת ושבת ובכל ירחא וירחא, דהא הוא דכתיב (שם סו כג) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו. ד ועל אלין אמר שלמה מן החיים אשר המה חיים עדנה (קהלת ד ב), דהא אלין בדרגא עלאה יתיר מניהו. מאן אינון. שפכר מתו וקבילו עונשא תרי זמני. ואלין אקרון כסף מזוקק, דעאל לנורא זמנין ותריין, ונפיק מניה זוהמא ואתברר ואתנקי. וטוב משניהם את אשר עדן לא היה. ההוא רוחא דקאים לעילא ואתעכב לנתתא לתתא, דהא קאים בקיומיה, ולית ליה לקבלא עונשא. ואית ליה מזונא מההוא מזונא עלאה דלעילא לעילא. ה טב מפלהו, מאן דלא אתפרש ולא אתגליא, וכל מלוי בסתימא אינון. דא הוא זכאה חסידא דנטר פקודי אורייתא וקיים לון, ואשתדל באורייתא יממא ולילי, דא אתאחיד אתהני בדרגא עלאה על כל שאר בני נשא, וכלהו אתאחדן (נ"א אתוקדן) מחפה דהאי:

במדרגה עליונה על כל שאר בני האדם, וכולם נשרפים מחופה של זה:

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך א'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספר
הזהר
*
א.
בראשית
*

ב.
שמות
*

ג.
ויקרא
*

ד.
במדבר
*

ה.
דברים

1

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ב'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספר
תיקוני זוהר
וזוהר חדש
וכתבי
האריז"ל
*

ו. תיקוני
זוהר
ז. זוהר
חדש

ח. עץ חיים
ט. שער
הגלגולים
י. שער
הפסוקים
יא. שער
הליקוטים

2

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ג'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
כתבי
האריז"ל
ומגלה
עמוקות
*

יב. עץ הדעת
טוב
יג. שער
מאמרי
רשב"י,
ליקוטי תורה,

משנת
חסידים
יד. מגלה
עמוקות על
התורה
טז. מגלה
עמוקות
ואתחנן

3

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ד'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספרי
קבלה
וחסידות
*
טז.

ספר מנהיגי
הדור
האחרון
*
יז.

ספר מנהיגי
הערב רב
והסטרא
אחרא
*
יח.

ספרי קבלה

4

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ה'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספרי
קבלה
וחסידות
*
יט.

ספרי קבלה
*
ספר
ביאת
המשיח ח"א
*

ספר
לב יצחק
לפורים
*

ספר מי לה'
אלי

5

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ו'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספרי
קבלה
מוסר
וחסידות
*

שכר ועונש
פרשת פנחס
דיני ערבות
תוכחה
ומחאה
*

שכר ועונש
פרשת מטות
הערב רב
במשנת
רבינו הלל
מקאלאמייא
זצ"ל

6

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי

קובץ ספרי
ערב
רב

כרך ז'

ספר הערב
רב וכל
המסתעף

על פי
ספרי
קבלה
וחסידות
*
דרך האמת
*

הערב רב
בימות המשיח
חלק
א-ב-ג
*

91 גליונות
שמע ישראל
*
26 גליונות מי'
לה' אלי
*

הצילו מן
הערב רב
בעוד מועד

7

אוצר
הספרים
חברה מזכי
הרבים העולמי